

Патриша Грасо
Смарагдова магия

Пролог

Лондон, ноември 1563 г.

– О'Нийл!

Дочул името си, Хю О'Нийл се обърна и обходи с поглед препълнената бална зала на двореца „Уайтхол“. Изискан сивокос мъж на средна възраст бавно си проправяше път през множеството от елегантно облечени придворни.

– Лорд Фицджералд? – Хю му подаде ръка с въпросително изражение.

– Да – сухо потвърди Фицджералд и замълча, изненадан от вида на мъжа срещу себе си.

Младият ирландец с блестяща тъмнокафява коса бе висок около метър и осемдесет. Широкоплещест и мускулест, той притежаваше издръжливото тяло на воин. Здравият тен на лицето му и блестящите кафяви очи издаваха, че се радва на чудесно здраве.

На своите двадесет и седем години той излъчваше неустоимата аура на силата, която с годините навярно само идеше да укрепва.

– Сигурно току-що пристигате от Ирландия? – усмихнат попита Хю, тъй като изпитателният поглед на събеседникът му го забавляваше.

Лорд Фицджералд кимна и се огледа, за да се увери, че не ги подслушват.

– Бърк ме помоли да ви предам, че розовият герб на рода О'Нийл много ще подхожда на очарователната ви малка братовчедка. Не е зле да помислите за някакъв подарък по случай кръщенето.

Тази новина накара Хю да се ухили широко. Значи чичо му Шон не се бе сдобил със син и въпросът за наследника на Тирон оставаше открит. Неволно пред очите му изникна образът на чичовата му съпруга – бакъреночервена коса, зелени очи, толкова млада и ранима... Тъй като добре познаваше избухливостта на чичо си, Хю почти изпита състрадание към малката английска красавица, която го бе очаровала за краткото време, прекарано в двора миналата година.

Почти.

– Моля, сър? – Хю осъзна, че събеседникът му бе казал нещо.

– Тъкмо ви обърнах внимание, че дъщеря ми Фиона стой хей там и изглежда скучае. Бих желал да ви я представя.

– Поласкан съм.

Двамата ирландци си запроправяха път през множеството, но бяха спрени от сър Хенри Сидни.

– Лорд Бъргли иска да говори с вас – обясни той, обръщайки се към Хю.

С обещанието да се върне веднага, Хю се извини на лорд Фицджералд и двамата със сър Хенри напуснаха залата. Те мълчаливо минаха по лабиринт от сумрачни коридори и не след дълго се оказаха пред покоите на премиер-министъра на нейно величество.

– Добър вечер – поздрави ги Бъргли и им направи знак да седнат. Сър Хенри и Хю седнаха на столовете пред писалището. – Според последните сведения Шон О'Нийл се е сдобил с момиче, а не с дългоочаквания наследник – рече Бъргли, наблюдавайки реакцията на младия мъж.

Устните на Хю се разтеглиха в израз на престомена изненада.

– Много мило от страна на нейно величество да нареди да бъде информиран – рече той. – Значи ли това, че мога да се върна в Ирландия и отново да заема полагащото ми се място в парламента?

– Не бързайте толкова. – Лорд Бъргли, който имаше навика да се осланя на обикновено непогрешимия си инстинкт, реши, че изненадата на младия мъж е искрена. О'Нийлови не разполагаха с шпиони. – Трябва да дадем време на чичо ви да се запознае с нашите условия, в противен случай рискуваме да поставим младата Катрин Деврьо в много неудобно положение.

– С нетърпение очаквам деня, когато ще мога да заема мястото си в дъблинския парламент, за да докажа лоялността си към своята кралица – дипломатично обясни Хю, – но, разбира се, ще се подчиня на далновидността на нейно величество.

Лорд Бъргли се усмихна доволно. Поне този О'Нийл бе верен на короната.

Дъблин, април 1567 г.

„Ирландската мъгла – размишляваше той – забулва както делата на светците, така и греховете на простосмъртните...“ Радваше се, че най-сетне е в къщи.

Докато си проправяше път из улиците на родния Дъблин, Хю О'Нийл се наслаждаваше на влажната мъгла и мислеше за така желаното завръщане.

Първата му работа в Ирландия щеше да бъде да отмъсти за убийството на баща си Матю О'Нийл и брат си Брайън. Матю – по-големият, но незаконен брат на Шон.

О'Нийл бе влязъл в спор с Шон за управлението на Ълстър. Матю бе спечелил на своя страна парламента в Дъблин, докато Шон имаше много привърженици в Ълстър. Враждата между двамата братя бе приключила с трагичната смърт на Матю, който бе станал жертва на засада, устроена му от хората на Шон.

Най-напред мечът на Хю щеше да отмъсти за смъртта на по-големия му брат Брайън, убит от братовчедата на Шон Търлаф, докато Шон преговаряше в Лондон с кралица Елизабет. Хю не се съмняваше, че това убийство е извършено по нареждане на чичо му.

Най-хубавото бе, че англичаните нямаха намерение да се намесват. Парламентът в Дъблин щеше безрезервно да подкрепи претенциите му за Тирон. А тъй като Хю бе израснал в Англия и бе придворен на Елизабет, кралицата го смяташе за лоялен на короната и му бе дала благословията си.

– Направете всичко, за да освободите Ълстър от нашите врагове – го бе насърчила тя.

Това бе първата грешка на нейно величество. И хиляда години, прекарани в Англия, не биха могли да променят сърцето на един ирландец!

– Мили боже, как мразя ирландското време – оплака се сър Хенри, изтръгвайки спътника си от бляновете му. – Тук никога ли не изгрява слънце?

– В Англия също вали – примирително рече Хю.

– Да, приятелю, но английският дъжд е... е...

– По-сух?

– По-приятен – завърши изречението си сър Хенри.

Двамата мъже поеха по частен път, водещ към дъблинското имението на О'Нийлови.

– Разказвал ли съм ви някога – неочаквано попита Хю – как родът ми се е сдобил с имението? Говори ли ви нещо прозвището Червената ръка на Ълстър?

– Не, май не съм чувал тази история.

– В един спор за плодородните земи на Ълстър – поде Хю – главите на родовете О'Нийл и О'Донъл се състезавали с гребни лодки по Лаф Ний. Който пръв докоснел брега с ръка, щял да получи Ълстър. Когато моят прародител разбрал, че ще изгуби, отрязал едната си ръка, хвърлил я на брега и се обявил за принц на Ълстър.

Сър Хенри погледна спътника си с бялото на очите си.

– Очарователна история.

– Питам се кой ли от нас, днешните О'Нийл, би принесъл такава жертва.

– Е, ако сте достатъчно глупав да го сторите – отвърна англичанинът, – поне си оставете ръката, с която въртите меча. Навярно още дълго ще имате нужда от нея.

Хю се закиска тихо.

– Благодаря за съвета.

Когато влязоха в залата на господарската къща, Хю завари всичко такова, каквото трябваше да бъде. След смъртта на Брайън бе наредил да ремонтират къщата и сега се увери, че не е хвърлил парите си на вятъра.

Хю заведе сър Хенри в работния кабинет, наля две чаши уиски и подаде едната на англичанина. На вратата се почука и на прага се появи безформена жена на средна възраст.

– Пег? – попита Хю.

Икономката кимна и извади от джоба си скрепен с печат пергамент.

– Пратеник на вицекраля донесе това писмо за сър Хенри Сидни. – Тя подаде пергаментата на Хю, който от своя страна го предаде на сър Хенри. – Да ви донеса ли нещо за хапване? – попита Пег, преди да излезе.

– Не, тази вечер няма да имаме нужда от нищо друго – рече Хю и я освободи.

След като бе счупил печата, сър Хенри прочете писмото и вдигна поглед усмихнато.

– Вицекралят смята, че в момента не ви заплашва нищо. Шон О'Нийл е зает далече оттук.

– Къде?

– Чичо ви воюва с О'Донълови.

– Откъде Ръсел знае това? – с безразлично изражение попита Хю.

Сър Хенри сви рамене.

– Изглежда има някой много добре прикрит шпионин в Ълстър.

Много добре прикрит шпионин в дома на Шон – мислеше си Хю. – Може би очарователната съпруга на чичо ми? Или някой недоволен роднина?

– Ще се радвам, ако тази вечер бъдете мой гост – каза Хю.

– Не – отклони поканата му сър Хенри и посегна към наметката си.

– Тази вечер Ръсел ни очаква в замъка Дъблин.

– Тази вечер? – Хю смръщи чело, след това се ухили. – Петнадесет години очаквах това завръщане. Мисля, че няколко часа повече са без значение.

Недалеч от крепостната стена на Хаскълф Датчанина се издигаше символът на английската власт в Ирландия. Замъкът Дъблин, огромен четириъгълен комплекс от сгради, бе укрепление, седалище на правителството и затвор, това бе сърцето на английското подтисничество.

Хю и сър Хенри последваха млад английски войник с пика, който ги поведе през сумрачен лабиринт от коридори. Хю любопитно се питаше защо ги бяха извикали в този необичаен час. Наистина ли ставаше дума за неотложен разговор или му готвеха атентат?

Водачът им почука на една врата, отвори я и ги пропусна да влязат вътре. Хю смутено се усмихна на тримата познати мъже, които вдигнаха погледи при влизането им.

– Седнете – рече сър Уилям Ръсел, вицекралят на кралица Елизабет.

Кимайки за поздрав към членовете на дъблинския парламент лорд Бърк и лорд Фицджералд, Хю седна до масата и се обърна към вицекраля.

– Някакви неотложни дела? – попита той, докато един секретар му подаваше чаша с уиски.

– За нас победата ви над Шон О'Нийл е само въпрос на време – отвърна Ръсел и кимна на секретаря, който отвори вратата и даде знак на някого да влезе.

В стаята припряно пристъпи един от куриерите на Макдонълови. В ръцете си държеше зловонен вързоп.

– Оставете го на масата – заповяда вицекралят. След миг добави: – Отворете го.

– Мили боже – отрони се от устните на лорд Фицджералд.

– Проклятие! – промърмори лорд Бърк.

Когато видя зловещата, обезобразена от хищници глава, Хю пребледня като платно.

– Кой е това? – попита той.

Вицекралят отброи от един сандък хиляда монети и ги даде на куриера.

Секретарят съпроводи пратеника на Макдонълови до вратата.

– Не познавате ли чичо си Шон? – попита вицекралят. Без да дочака отговор, той се обърна към секретаря: – Наредете да забият главата на пика и да я изложат пред северозападната порта. Нека цял Дъблин види наказанието, което очаква всеки предател на короната.

За част от секундата Хю не можеше да откъсне поглед от поставената на масата глава, но след това гордостта на О'Нийлови взе връх и накара кръвта във вените му да кипне. Пръстите му посегнаха към кинжала, но Бърк предупредително стисна китката на приятеля си.

„Бих се отнесъл много по-почтително с Шон – помисли си Хю – и бих го погребал, както подобава на принца на Ълстър. Нямах да позволя тялото му да бъде обезобразено. Мъжете на Ълстър имат добра памет. Тази безсмислена жестокост ще струва на англичаните повече, отколкото са готови да платят.“

– Е? – попита вицекралят.

– Най-сетне ни се удаде да се отървем от Шон О'Нийл – обърна се към Хю сър Хенри, – но вие не изглеждате особено доволен.

Вътрешно Хю скърцаше със зъби, но все пак успя да се усмихне.

– Всичко на този свят зависи от Провидението, Хенри, но съжалявам, че закъснях с отмъщението си.

Вицекралят се засмя.

– Сигурен съм, че ще преживеете това разочарование.

Дънганън, Ълстър, Ирландия

Шон О'Нийл, надеждата на бунтовно настроените ирландци, бе мъртъв. Мрачното сиво небе бе покрито с печални дъждовни облаци, сякаш и то тъгуваше за смъртта му.

Цялата в черно, Катрин Деврьо О'Нийл бе коленичила до гроба на мъжа си и се опитваше да се моли, но мислите ѝ неизменно бягаха напред към несигурното бъдеще. Шон я бе напуснал и сега тя трябваше сама да се грижи за четиригодишната си дъщеричка и за бебето, което растеше в утробата ѝ. Как щеше да обясни един ден на децата си, че тук,

в черната земята, лежи обезглавеното тяло на баща им? Или че Шон е бил измамен от собствения си братовчед, които бе пуснал в ход интригата, завършила със смъртта на съпруга ѝ? Но защо да крие истината от тях? И какво да прави сега? Дали да се върне при семейството си в Англия, или да остане в тази варварска страна? Все пак носеше в утробата си наследника на Шон.

– Какво да правя? – отчаяно изхлипа Катрин..

– На мен ли говориш, мамо? – попита Мейв. Дъщерята на Катрин бе умалено копие на майка си и имаше същите бакъреночервени коси и смарагденозелени очи.

– Говоря с татко – отвърна Катрин. Момиченцето се огледа, след което отново впери очи в майка си.

– Не виждам никого.

– Това не означава, че той не е тук – отвърна Катрин. – Сега не виждаш и слънцето, но все пак то е някъде горе на небето. Освен това не виждаш и малкото си братче, но то е в корема ми.

– Толкова отдавна чакам. Кога най-сетне ще мога да го видя?

– Вече ти казах – отвърна Катрин, – че ще бъде при нас през есента.

– И татко ли?

– Не, татко е на небето.

„Всъщност, няма големи шансове да е там“ – помисли си Катрин и подаде ръка на дъщеря си. След това напусна гробището, следвана от Мейв.

В двора я очакваха Патрик и Конъл О'Донъли, рицари и войници на Шон;

– Не се съмнявам – рече Конъл, – че Търлаф ще се опита да сложи ръка на владенията на О'Нийлови.

– Хю е в Дъблин – отбеляза Патрик, гледайки Катрин и Мейв да се приближават откъм гробищата. – Той има по-големи права над Тирон от Търлаф.

– Ако се присъединим към Хю – рече Конъл, – навярно ще ни се удаде да отмъстим за смъртта на Шон.

– А какво ще стане с Кати и Мейв? – попита Патрик, поглеждайки брат си с бялото на очите си. – Заклехме се да ги закриляме.

– Кати ще се върне в родината си – рече Конъл. – Дънганън не може да ѝ предложи нищо, не и след като Търлаф се появи на сцената.

– Мислиш, ли, че Хю ще ни помогне да я отведем в Англия?

– Не зная – отвърна Конъл, – но си струва да опитаме. Ти остани тук, при Кати, а аз ще замина за Дъблин.

Мейв, която бе съзряла двамата мъже, се спусна към любимия си чичо.

– Чичо Патрик! – извика тя. Патрик я вдигна високо над главата си, при което и двамата прихнаха.

– Сега татко е на небето – рече Мейв. – А аз скоро ще видя малкото си братче... забравих кога.

– Наистина ли?

Мейв кимна.

– Мама ми каза.

– Тогава сигурно е вярно – потвърди Патрик. – Какво ще кажеш за една целувчица?

Мейв го млясна по устните.

– А за мен, малката? – попита Конъл.

Навеждайки се към него, Мейв докосна с устни бузата му и Патрик се ухили, развеселен от очевидната антипатия на момичето към брат му.

– Трябва веднага да обсъдим нещо – рече Патрик на Катрин.

Младата жена пое дъщеря си от ръцете му и я постави на земята.

– Бягай в къщи. Мод или Поли ще ти дадат нещо за пиене. – След като Мейв изчезна, Катрин се обърна към двамата братя и ги погледна въпросително.

– Търлаф ще се върне в Дънганън – обясни Патрик.

– Убийте го! Желая смъртта му.

– Не е толкова лесно – рече Конъл. – Търлаф ще оглави рода О'Нийл.

– Ами моето дете?

– Шон определи Търлаф за свой законен наследник и не успя да отмени това си решение – обясни Патрик. – Хората на Шон ще го подкрепят.

– Търлаф измами Шон – избухна Катрин. – Нима О'Нийлови ще се подчинят на един предател?

– Никой не може да докаже предателството – вметна Патрик. – Освен това О'Нийлови не могат да чакат, докато синът на Шон се роди и порасне. Имаме нужда от водач, за да държим англичаните в шах.

– Има ли някаква опасност за децата ми? – попита Катрин.

– Дори Търлаф не би дръзнал да стори нещо на вдовицата и децата на Шон – увери я Конъл.

– Какво да правя?

– Да запазиш спокойствие – рече Патрик, – поне докато се ориентираме накъде духа вятърът.

– Заминавам за Дъблин, за да подготвя бягството ти – обясни Конъл, – в случай че сметнеш това за необходимо.

– Не прави нищо, за което Търлаф да може да те упрекне – предупреди я Патрик, след като брат му бе отишъл да се приготви за път.

– Какво искаш да кажеш? – предпазливо попита Катрин. По-скоро би умряла, отколкото да се подчини на противния предател, който преди време се бе опитал да я изнасили.

– Искам да кажа, че трябва да престанеш с ужасиш си навик да го измъчваш.

На устните ѝ трепна усмивка – първата от много дни насам.

– Ще се опитам – обеща Катрин, – но със сигурност няма да е лесно. Търлаф познава само блюдолизничеството и насилието.

– Ще бъда до теб – рече Патрик.

След неуморна езда няколко дни по-късно Конъл пристигна в Дъблин. Научи, че Хю живее в къщата, която дядо му Кон О'Нийл, първият граф на Тирон, бе обитавал по време на престоите си в Дъблин. Конъл се насочи към имението на О'Нийлови и след като бе казал името си на икономката, тя го пусна да влезе.

Хю се надигна от стола си и излезе иззад писалището, за да посрещне госта си.

– Е? – подкани той Конъл, който го наблюдаваше мълчаливо.

– аз съм ваш роднина, Конъл О'Донъли от Ълстър – представи се Конъл. – Шон О'Нийл е мъртъв.

– Зная – отвърна Хю и впери поглед в непознатия си роднина. – Невъзможно бе да не видя забитата му на пика глава.

Конъл падна на колене.

– Заклевам ти се в своята и тази на брат си Патрик вярност – тържествено обяви той.

– Изправи се – рече Хю и му протегна ръка. – Брат ти винаги е бил любимец на Шон и, доколкото си спомням, имаше забележително чувство за хумор.

– Такъв си е Патрик. Винаги е готов да се пошегува, но горко на онзи, срещу когото насочи закачките си.

– Защо той не дойде лично, за да ми засвидетелства верността си?

– Патрик остана в Дънганън, за да се грижи за вдовицата и дъщерята на Шон – отвърна Конъл. – Обещахме на господаря си да ги пазим.

Пред очите на Хю изникна образът на английската красавица, от която някога бе измъкнал една целувка. Грациозна и все пак добре закръглена. Безупречно бяла кожа, по която няма нито една луничка.

Блестяща коса, напомняща за огнен залез. Малко, чипо носле и заразяваща усмивка. Очарователни смарагдовозелени очи.

– Как е дамата?

Конъл сви рамене.

– Смъртта на Шон бе ужасен удар за нея. Дъщеря ѝ Мейв е четиригодишна, а госпожа Катрин очаква второ дете.

– Някакви новини от Търлаф?

– Очакваме скоро да се появи в Дънганън и да оглави рода О'Нийл. Госпожа Катрин го мрази и навярно дори е в опасност. Преди битката при Фарсетмор Търлаф се опита да я изнасили, което охлади отношението между него и Шон. Шон така и не се върна в къщи и нямаше възможност да избере друг наследник. Би ли ни помогнал да я отведем в Англия?

– Икономката ми ще ти даде стая, където можеш да си починеш, докато обмисля всичко – отклони въпроса му Хю с непроницаемо изражение. – Утре сутринта ще поговорим отново.

След като Пег отведе Конъл, Хю си наля чаша уиски и я поднесе към устните си. В този момент на вратата се почука. В стаята влезе сър Хенри.

– Готов ли сте? – попита англичанинът.

– За какво?

– Лорд Фицджералд ни очаква.

– Бихте ли ме извинили пред него? – каза Хю. – Току-що възникнаха неотложни семейни дела. – Забелязал въпросителното изражение на англичанина, Хю добави: – Ще ви разкажа за това по-късно, когато обмисля всичко.

– Госпожица Фиона ще бъде разочарована – забеляза сър Хенри. – Тя се надяваше да задълбочите приятелството, на което сте сложили начало в Лондон.

– Младата дама ще преживее разочарованието – отвърна Хю, – мисля, че така се изрази преди време вицекралят. Кажете на Фиона, че ще я посети при първа възможност.

Мърморейки, сър Хенри прие извинението на Хю.

– Както желаете.

Останал отново сам, Хю изпразни чашата с уиски на един дъх и си наля втора, след което седна в едно кресло пред камината.

„Какво да правя с бременната вдовица на Шон? – питаше се той. – Да я оставя на Търлаф или да ѝ помогна да избяга в Англия? Никоя от двете възможности не е задоволителна, в случай че тя роди момче и

сложи край на надеждите ми да се видя господар на Тирон.“ Хю седеше и размишляваше за бъдещето на Катрин, бавно преглъщайки уискито. Неочаквано му хрумна дързък план, чиято съвършенна простота го накара да се усмихне.

– Вече знам какво да правя с теб, госпожо Катрин – промърмори той, – и ти ще ми помогнеш. – С блестящи от нетърпение тъмни очи той се надигна от креслото и, тътрейки нозе, се приближи към писалището. Наля си още едно уиски и вдигна тост. – За Катрин Девръо О'Нийл. Ех, защо всички проблеми в този живот не се решаваха тъй лесно!

2

Без да подозира, че тя и децата ѝ са станали ценен залог за амбициозните цели на двама честолюбци, Катрин гледаше през прозореца на спалнята си пробуждащия се пролетен ден. Кой би повярвал, че Шон няма да е жив в такава топла и слънчева утрин? Нещо повече, че тя ще е принудена да застане лице в лице с Търлаф, при това съвсем сама? „Но аз не съм сама“ – помисли си Катрин и погледна към двора.

Патрик, винаги нащрек, какъвто би могъл да бъде само един самотен англичанин в Ълстър, яздеше в кръг из двора. През изминалата нощ един войник бе донесъл вестта за пристигането на Търлаф и Патрик бе посъветвал Катрин да си остане в стаята, докато той успее да разбере нещо за намеренията на предателя. Патрик възнамеряваше да обясни отсъствието ѝ с неразположение. Най-късно за вечеря обаче тя трябваше да се появи в голямата зала, в противен случай рискуваше да си навлече гнева на Търлаф.

В далечината младата жена съзря приближаващ се отряд войници. Хората на Търлаф бяха зловещи наемници, които получаваха пари, заедно закрияха своя господар с огромните си, безформени тела. Мъжете носеха ризници, метални шлемове, карирани тесни панталони и кожени гамаши. На челата косите им бяха подстригани късо, а отзад бяха оставени дълги и се развяваха от вятъра. На хълбоците си войниците носеха мечове, а в ръцете си въртяха бойни секири.

Патрик вдигна поглед към Катрин и ѝ даде знак да се дръпне от прозореца. Тя прекоси стаята и се хвърли на леглото.

В стаята се втурна Поли, камериерката ѝ.

– Госпожо – прошепна тя. – След малко Търлаф ще е тук.

– Да, зная – отвърна Катрин, – но това не означава, че трябва да шепнем.

В спалнята се появи Мод, икономката на Дънганън, която хвърли поглед към дъщеря си.

– Поли, донеси нощното гърне и сложи на челото на Кати компрес.

– След това тя се обърна към Катрин и обясни: – Няма нищо по-отблъскващо за един мъж от повръщаща жена. – При тези думи икономката и камериерката прихнаха неудържимо.

На влизане в двора на Дънганън Търлаф изпитателно оглеждаше

всичко. Той бе истински великан – най-малко метър и осемдесет. Едро, но без тлъстини, мускулестото му тяло свидетелстваше за дълги години постоянно физическо усилие. Дори само ръстът му вдъхваше респект, ако не и страх в редиците и на най-храбрите войници. Със светлата си кожа и хубава руса коса Търлаф бе наистина привлекателен мъж. Когато се усмихваше, чертите на лицето му придобиваха младежки чар.

„Всичко, което принадлежеше на Шон, сега е мое – със задоволство мислеше Търлаф, – освен една червенокоса фуста... но не за дълго.“

Патрик пристъпи към Търлаф и падна на колене.

– Можеш да разчиташ на лоялността ми – рече той, без да изпуска от поглед лицето на Търлаф. Надяваше се бог да му прости тази ужасна лъжа, защото нямаше по-отвратително престъпление от предателството.

Търлаф се престори на изненадан.

– При последната ни среща не мислеше така – рече той, наслаждавайки се на мъките на мъжа пред себе си.

– Като най-възрастен О'Донъли и наследствен маршал на О'Нийлови съм безрезервно предан на водача на рода О'Нийл, независимо от това, кой е той – отвърна Патрик. – Ако приемеш клетвата ми, можеш да разчиташ на моя меч до последния удар на сърцето ми.

– О'Донъли винаги са били верни на О'Нийлови. Стани... не ти се сърдя.

Когато влязоха в голямата зала на централната сграда, Търлаф не можа да съдържи непреодолимото си желание.

– Доведи Кати – нареди той и се запъти към работния кабинет.

– Боя се, че в момента е невъзможно – обясни Патрик.

Търлаф замръзна на място, след това се обърна и прониза мъжа пред себе си с искрящи от гняв очи. Десницата му посегна към дръжката на меча.

– Това не е проява на неуважение – побърза да добави Патрик, без да откъсва поглед от ръката върху дръжката на меча. – Бременните често страдат от неразположение сутрин. Госпожа Катрин моли за извинение задето ще може да се появи едва привечер.

– Чаках пет години и сега няма да отлагам нито минута повече – изръмжа Търлаф и се запъти към стълбището. – Тези номера няма да й помогнат.

С огромно усилие на волята Патрик се съдържа да не му пререже гърлото. Вместо това той се спусна след него и примирително постави ръка на рамото му.

– Преди да видиш Кати, трябва да поговоря с теб – рече той, а

когато Търлаф се поколеба, продължи: – Освен това една повръщаща жена е най-непривлекателната гледка, която може да види човек рано сутрин. Освен ако не възнамеряваш да й държиш главата?

Вече в кабинета, Търлаф се настани в любимото кресло на братовчед си.

– Е, за какво става дума? – сърдито попита той. Погледите на двамата мъже се срещнаха.

– Бих искал да зная какви са плановете ти за Кати – рече Патрик, сигурен, че с това подписва смъртната си присъда.

– Как смееш да задаваш подобен въпрос на един О'Нийл? – невярващо изръмжа Търлаф.

– Бих искал да се уверя, че тя е в безопасност.

– Никой няма да й причини болка – отвърна Търлаф, след което добави с необичайна за него усмивка: – Всъщност възнамерявам да се ожена за нея.

Патрик не остана особено изненадан от това изявление.

– Мога ли да ти дам един съвет?

– Искаш да ме учиш как да се държа с жените? – Търлаф вече не се съмняваше, че Патрик не е с всички си.

– Не, никога не бих посмял да го сторя. – Патрик направи усилие да се усмихне. – След смъртта на Шон прекарах много часове с Кати в опити да я утеша и бих те посъветвал да подходиш търпеливо и внимателно... в случай че съгласието ѝ е от значение за теб.

– Разбира се, че е от значение – прекъсна го Търлаф, – но все едно със или без нейно съгласие аз ще я имам.

– Навярно разбираш, че не ѝ е леко да носи в утробата си детето на Шон, докато той лежи в земята – рече Патрик. – Не бъди нетърпелив и я ухажвай внимателно.

– Нямам време за ухажване – гневно извика Търлаф.

Като глава на рода О'Нийл той бе в правото си да изисква незабавно подчинение.

– Ако искаш да получиш съгласието ѝ, бъди търпелив – посъветва го Патрик. – Сега Кати е особено чувствителна към нежностите.

Търлаф погледна Патрик с изражение, което подсказваше, че претегля думите му.

– Ще пробвам няколко дена – прие накрая той.

– Кати ми има доверие – продължи Патрик. – Колкото по-дълго я

ухажваш, толкова повече възможности ще имам да изтъкна пред нея качествата ти.

– Направи го – съгласи се Търлаф, – но търпението ми има граници.

Малко преди вечеря Катрин напусна стаята си. Като вдовица тя бе облечена в затворена черна рокля. Единственото ѝ украшение бе бяла дантелена яка. Бледата ѝ кожа контрастираше с цвета на роклята и ѝ придаваше нездрав вид. Косата ѝ бе сресана назад и събрана на кок на тила. Тъмните кръгове под очите ѝ свидетелстваха за дълги безсънни нощи. Младата жена не носеше никакво друго бижу, освен брачната си халка, което не отнемаше от красотата ѝ, а само подчертаваше нейната ранимост.

Тя се спусна надолу по стълбите. Коленете ѝ трепереха, но лицето ѝ бе безизразно. На площадката пред стълбището тя поспря за миг, след което решително изправи рамене и се насочи към кабинета.

– Влез – извика Търлаф в отговор на почукването ѝ.

При звука от гласа му Катрин потръпна, но все пак отвори вратата.

Търлаф се бе настанил удобно в едно кресло и отпиваше от чаша с уиски. Краката си, все още обути в ботуши, бе вдигнал върху писалището. При тази гледка Катрин се олюля и потърси опора.

Търлаф скочи, улови я под ръка, за да не падне и ѝ предложи стол. След това коленичи пред нея и огромните му длани обхванаха нейните.

– Съжалявам за Шон и за невъздържаното си държание преди времето, когато...

„Когато се опита да ме изнасилиш“ – помисли си Катрин.

– ...се поддах на мъжката си природа – довърши изречението си той.

Катрин кимна с тъжно изражение, но в сърцето ѝ бушуваше жажда за мъст.

„Копеле! – ругаеше го наум тя. – Ако бе застанал на страната на Шон, битката при Фарсетмор щеше да завърши иначе и той нямаше да потърси спасение в замъка на Макдонълви. Ти си също толкова виновен за смъртта му, колкото и те.“

Тъй като бе сигурна, че очите ѝ издават мислите ѝ, тя сведе поглед и съзря кинжала в колана на Търлаф. Преодолявайки силното желание да поsegне към него и да го забие в гърдите му, тя отмести поглед.

– Като глава на рода – продължи Търлаф, без да пуска дланите ѝ, – се заклевам във всичко свято да закрилям теб и децата на Шон.

– Да ни закриляш? – повтори тя. – Но от кого?

– Хю О'Нийл ще направи всичко възможно да стане новият граф на

Тирон – обясни ѝ Търлаф. – Смъртта на децата на Шон ще бъде добра дошла за него, а английската кралица прощава всичко на скъпия си О'Нийл. Но няма причина за безпокойство. Аз ще се погрижа за безопасността ти.

„А кой ще ни закриля от теб?“ ~ помисли си Катрин, но изрече на глас:

– Независимо от всичко, случило се между нас, винаги съм чувствала, че мога да разчитам на теб.

Окуражен от тези думи, Търлаф надникна в невероятно красивите ѝ очи и бе почти хипнотизиран от смарагдово-зеленото им вълшебство. Той копнеше да я вземе в обятията си и да почувства тялото ѝ, но си спомни съвета на Патрик и, устоявайки на изкушението, доброволно прие най-сладкото страдание в живота си.

– Искаш ли да вечеряме? – рече Катрин и развали магията.

Докато седеше до Търлаф в огромната зала, тя не откъсваше поглед от чинията си и от хляба, маслото и меда. Неспособна да преглътне нито хапка, младата жена наблюдаваше Търлаф, който усмихнато пълнеше чашата ѝ с вино. Катрин се насили да му се усмихне, след което поднесе чашата към устните си и отпи малка глътка.

Мод внесе първото блюдо – ечемичена супа с варено свинско месо.

– Изглеждате чудесно както винаги, момчето ми – фамилиарно го поласка икономката.

– Чувствам се дори по-добре, отколкото изглеждам – похвали се той.

– Пролетно оживление?

– Ех и ти, Мод! Ако бях малко по-възрастен, щеше да се окажеш натясно.

– Вие сте този, който би се оказал натясно – отвърна Мод. – Навремето свещениците пребледнявах, когато се изповядвах. – В отговор на последните ѝ думи залата закънтя от звучния смях на Търлаф.

Облегнат на стената до входа, Патрик наблюдаваше разиграващата се сцена и се молеше Катрин да не реагира като другите жени, изгубвайки самообладание. С безпокойство забеляза, че не се е докоснала до вечерята. Когато Търлаф посочи чинията ѝ и прошепна нещо на ухото на младата жена, сърцето на Патрик едва не спря, а ръката му посегна към кинжала, който носеше на кръста си. Сигурен, че смъртта им е съвсем близо, той наблюдаваше със смесени чувства Катрин, която стана и понечи да напусне залата. На лицето на Търлаф бяха изписани състрадание и загриженост.

– Не ми е добре – прошепна Катрин, докато минаваше покрай Патрик.

Той с облекчение се облегна на стената и затвори очи. Засега опасността бе отминала, но утре отново щеше да надвисне над главите им. И така щеше да бъде всеки ден, докато не му се удадеше да отведе Катрин от Дънганън.

– Съветът ти беше добър. – Този глас накара Патрик да отвори очи. – Ухажването е изключително досадно занимание – оплака се Търлаф. След това сниши глас: – Не знаеш ли някоя по-отзивчива жена?

Патрик се подсмихна.

– Би могъл да посетиш Мойра.

– Мойра?

– Забрави ли, любовницата на Шон... долу в селото.

– Днес съм доволен от теб – рече Търлаф, поласкан от мисълта освен жената на Шон да наследи и метресата му. – А аз имам добра памет.

Патрик се ухили.

– Не се съмнявам в това.

Малко след излизането на Търлаф Патрик напусна незабелязано залата и се качи горе. Без да си направи труда да почука, той се вмъкна в спалнята на Катрин и замръзна на място, тъй като гледката, която се разкри пред очите му, бе направо хипнотизираща.

Катрин седеше в една вана пред камината, а Поли ѝ търкаше гърба. Усетили, че не са сами в стаята, двете жени се извърнаха уплашено. Лицето на Катрин пламна и тя потъна по-дълбоко във ваната. Поли хвърли на мъжа укорителен поглед.

Патрик се отпусна в едно кресло.

– Съжалявам, че прекъсвам банята ти – извини се той с дяволита усмивка, – но трябва да поговорим, докато Търлаф е зает.

– Зает? С какво? – попита Катрин.

– Отиде при Мойра.

– Знаех си, че все ще има някаква полза от нея – промърмори камериерката.

– Търлаф възнамерява да се ожени за теб – обясни Патрик.

– Трябва да се омъжи за него? – извика Катрин. – Никога няма да го направя, а и той не може да ме принуди.

– Вярно е – отвърна Патрик, – но може да те накара да съжаляваш, че не си го сторила. – При тези думи лицето на Катрин стана пепеляво.

– Посъветвах го да бъде търпелив и да те поухажва – продължи той.

– Не ме разбирай криво, Катрин, но всичко си има край. Трябва да

избираш дали ще останеш, или ще си тръгнеш.

– Тръгвам си – без колебание отвърна тя. – Имаш ли някакви вести от Конъл?

– Още не. – Погледът на Патрик спря върху Поли. – Идваш ли с нас, момиче?

– Да, идвам.

– Никакви писма до Англия – предупреди я той. – И не ядосвай Търлаф. Играем опасна игра и само божията милост може да ни спаси.

Патрик стана и прекоси стаята. На вратата спря и се обърна още веднъж.

– Трябва да призная, Кати, че имаш дяволски привлекателен гръб – подхвърли той и изчезна, преди запокитената по него гъба да го достигне.

През следващите дни на Катрин ѝ се удаде да държи Търлаф на разстояние. Наистина двамата вечеряха заедно, но тя скоро след това се оттегляше в спалнята си. Денем Търлаф бе зает с войниците на О'Нийлови, а нощите прекарваше с Мойра.

Всяка сутрин Катрин ходеше на гроба на Шон. Въпреки че имаше сериозни причини да ненавижда бившия си съпруг, тя смяташе за свой дълг да се моли за избавлението на душата му. Независимо от всичко, случило се помежду им, тя редовно носеше на гроба му букет свежи цветя и се молеше за заблудената му душа.

– Подозирал ли е някой, че предсказанието ще се сбъдне – рече една сутрин на глас Катрин, без да знае, че не е сама.

– Хм! – чу нечий глас зад себе си. Младата жена се обърна ужасена и сложи длани на гърдите си, сякаш за да се предпази от нещо. – Не исках да те уплаша – извини се Търлаф, заставайки пред нея.

Неспособна да продума, Катрин само му кимна за поздрав. Продължаваше да притиска длани към гърдите си, сякаш това можеше да успокои лудото биене на сърцето ѝ.

– За какво предсказание става дума? – попита мъжът.

– В деня на нашата сватба – обясни на пресекулки Катрин – Шон ме помоли да нося цветя на гроба му. Това беше само една шега.

– Или предчувствие. – Търлаф протегна ръка. – Ела с мен. Искам да поговорим. – Той ѝ помогна да се изправи, след което двамата се запътиха обратно към господарската къща.

– Късно снощи пристигна един пратеник – обясни ѝ Търлаф в работния кабинет. – Хю О'Нийл и хората му постоянно ми създават неприятности. Налага се да замина и вероятно ще отсъствам около две

седмици.

При вестта за заминаването му Катрин се оживи, но лицето ѝ остана безизразно.

– Какви неприятности? – попита тя.

– Нищо, което да застраши сигурността ти. Когато се върна в Дънганън... – Търлаф се поколеба за миг, след което продължи: – Храня симпатия към Мейв и теб и реших, че трябва да се оженим. Сигурен съм, че Шон би одобрил подобна постъпка.

Въпреки че бе наясно с плановете му, Катрин остана като ударена от гръм. Гласът му звучеше прекалено реално, за да е част от някакъв кошмар. Този човек бе предал Шон, споделяше леглото на любовницата му, а сега искаше – не, бе решил – да притежава и съпругата му! Борейки се с непреодолимото желание да му пререже гърлото, Катрин сведе поглед.

– Не мога да приема предложението ти – каза тя и предпазливо погледна мъжа срещу себе си.

Очите на Търлаф блестяха опасно.

– От друга страна... – припряно добави тя, – не бих искала да ти откажа. Просто всичко стана толкова бързо. Ужасно съм объркана. – С трогателен жест тя скри лице в шепи и заплака.

Търлаф, който искаше да я утеши, коленичи пред нея и я погали по ръката.

– Шон е мъртъв съвсем отскоро – прошепна Катрин. – Единствено то нещо, за което мога да мисля сега, е да родя здраво дете. Можеш ли да разбереш грижите на една майка?

– Разбира се. – Търлаф бе толкова ядосан, че изпита желание да я удари. – Слабостта е типично женска черта – рече той. – Естествено е да си развълнувана. Помисли върху предложението ми. Най-доброто лекарство за теб сега навярно ще бъде една повторна женитба.

„Или преждевременната ти смърт“ – помисли си Катрин, но каза с плаха усмивка:

– Обещавам добре да обмисля предложението ти. – След това, за да е още по-убедителна, тя плахо го целуна по бузата и промърмори: – Ще ми липсваш.

Търлаф я дръпна към гърдите си, но от страх да не я изплаши, се задоволи само с това.

Беше топъл и слънчев ден – първият ден на юни. Патрик и Катрин

стояха в двора и очакваха Търлаф, за да го изпратят. Когато той застана пред нея, Катрин му протегна ръка и се насили да му се усмихне лъчезарно.

– Ще ни липсваш, особено на Мейв, която вече смята чичо Търлаф за най-важния мъж в живота си. – От страх, че той може да я целуне или дори да промени решението си, Катрин продължи: – Измислих една изненада, за да я накарам да не мисли за загубата.

– Загуба?

– Най-напред Шон, а сега и ти.

– Но аз ще се върна – увери я Търлаф.

Катрин се усмихна сърдечно.

– За едно дете е трудно да направи разлика.

– И каква е изненадата? – попита той.

– Пикник.

– Опасно е да се мотае наоколо – предупреди я Търлаф.

– Няма да се отдалечаваме много – обясни Катрин и вече се безпокоеше, че той ще отложи заминаването си. – Патрик и Поли ще ни съпроводят.

Търлаф кимна в знак на съгласие и я притегли към себе си. Устните му погалиха нейните, а след това докоснаха бузата ѝ.

– Надявам се да липсвам не само на Мейв, но и на майка ѝ – прошепна на ухото ѝ той.

В порив на престолен свян Катрин отвърна поглед. Търлаф със задоволство забеляза залялата страните ѝ руменина. Той се метна на коня си и поведе войниците на О'Нийлови.

– О! Добре изиграно – рече Патрик и прихна видимо облекчен. – Много добре го изигра, Кати.

– Тази сутрин вече си мих лицето – оплака се Катрин и изтри устни с ръкав. – Сега трябва пак да се търкам до кръв и да се надявам, че ще забравя гнусната му целувка.

Усмихнат, Патрик ѝ подаде ръка и я поведе към къщата.

По-късно същия ден излязоха на излет. Напуснаха имението и дълго се разхождаха, без да бързат. Когато Мейв се умори, Патрик я вдигна на раменете си. На въпроса колко още ще вървят, ѝ отговори, че приближават едно очарователно местенце за пикник. След още един завой на пътя видяха насреща им да се задава каруца с двама мъже.

– Конъл – извика Катрин и се втурна към тях. Щастлив, че младата жена е в безопасност, Конъл я прегърна сърдечно. Представи ѝ другия мъж, на име Сийн, и вдигна чергилото на каруцата. Поли изпъгна вътре,

а след това пое Мейв от ръцете на Патрик.

– Хайде, качвай се – рече Патрик, обръщайки се към Катрин.

– Нищо не разбирам – смутено промърмори младата жена.

– Заминаваме за Англия – обясни ѝ Конъл.

– Не мога да замина просто така – възпротиви се Катрин. – Не съм взела нищо! Какво ще стане с нещата ми?

– Не можем да помъкнем куфарите ти, без цял Дънганън да научи, че бягаме – строго рече Патрик. Тази безсмислена нерешителност излагаше на опасност живота на всички. – Качвай се... и то бързо.

Катрин го послуша.

3

Нощният небосвод висеше тъмен и загадъчен над главата на Хю О'Нийл. В далечината една каруца сви по пътя, водещ към обгърнатото в облаци имение. Когато каруцата спря в двора, Хю се втурна към нея и вдигна чергилото.

– Патрик О'Донъли? – попита той.

– От плът и кръв.

Хю огледа останалите пътници. На един от тях погледът му спря особено дълго.

– Болна ли е?

– Дадохме й слабо приспиватлно – отвърна Патрик. – Тя мисли, че сме взели кораб в залива Барнстейбъл и аз нямах желание да й обяснявам истината.

Погледът на Хю спря на Мейв, която спеше в скута на Поли.

– А детето?

Цялото това вълнение го изтощи.

– Аз поемам госпожа Катрин – рече Хю, – а вие се погрижете за детето.

Той протегна ръце и пое Катрин, след което се отправи с нея към къщата. Гърсейки топлината на тялото му, тя инстинктивно се притисна към гърдите му. Този интимен жест изненада Хю. Той спря за част от секундата и се взря в невероятно красивото и ранимо лице, което му се бе усмихвало в толкова много сънища.

След като изкачи стълбището, Хю отнесе младата жена в една от спалните с изглед към градината и внимателно я постави върху леглото. В това време Пег обясняваше на Поли и Патрик да отнесат детето в съседната стая.

„Надявам се да е също толкова страстна, колкото и красива“ – помисли си Хю и се наведе над лицето на младата жена, за да го разгледа по-добре. Внимателно протегна ръка и махна от челото й един бакъреночервен кичур.

Зелените очи се отвориха и Катрин се взря в мъжкото лице, което бе само на няколко пръста от нейното. Клепачите й отново натезаха и тя потъна в безпамятен сън.

Хю се питаше как бе възможно това очарователно видение да е обичало чичо му. Бе връхлетян от непозната и нежелана ревност. И как

бе успяла да се справи с избухливия характер на Шон?

Измъчвана от кошмари, Катрин се мяташе насън. По бузата ѝ се търкулна самотна сълза.

– Сега си почини – прошепна Хю и изтри сълзата от лицето ѝ. Дълбокият му глас изглежда ѝ поддържа успокоително. Когато се обърна, за да излезе от спалнята, Хю с раздразнение откри, че останалите го наблюдават любопитно.

Късно следобед на следващия ден Катрин най-сетне се пробуди. Тя се огледа из стаята. Направи ѝ впечатление скъпата мебелировка. „Странно изискани мебели за една английска гостилница“ – помисли си тя, но не можа да си спомни кога и как бяха пристигнали.

Макар и замаяна, успя да седне в леглото. После осъзна, че е облечена в чужда нощница. Чия ли бе? И защо не помнеше нищо? Какво се бе случило с нея? Дали не бе изгубила разсъдъка си?

Поли отвори вратата и Катрин чу момичето да разговаря с някой, който стоеше отвън. В спалнята влезе Патрик. Той прекоси стаята и застана край леглото. Когато го погледна, в очите на младата жена се четеше объркване.

– Кати... – Патрик се поколеба.

Онова, което трябваше да стори сега, му бе особено неприятно. Катрин наклони глава и се взря в него като през мъгла.

Хю незабелязано бе застанал на прага и сега наблюдаваше разиграващата се пред очите му сцена. Острият му поглед се плъзна към неговата нищо неподозираща заложница и забеляза объркването ѝ. Катрин поклати глава, сякаш се опитваше да се събуди и великолепната ѝ грива я обгърна като огнено було.

Очарован от тази гледка, Хю се облегна на рамката на вратата.

– Кати – отново поде Патрик, след което погледна към вратата. Катрин, чиито очи бяха проследили погледа му, възкликна изненадано.

– Добро утро – дружелюбно рече Хю.

– В-в-вие! – Катрин се покри със завивката чак до брадичката.

– Хю О'Нийл, с ваше позволение. – Хю се поклонил с пресилена вежливост. – Поласкан съм от факта, че си спомняте за мен.

– Къде съм? – попита Катрин, която отново се бе обърнала към Патрик.

– В Дъблин – отвърна той, проклинайки вътрешно нетактичността на домакина си.

– Ти ме измами! Коварен, потаен...! – Тялото на Катрин се тресеше от гняв. Забравайки за оскъдното си облекло, тя скочи от леглото и

войнствено се изправи пред двамата мъже. Как да им се изплъзне?

– Това е най-безопасното място за теб и Мейв – опита се да ѝ обясни Патрик. – Хю...

– Най-безопасно... в бърлогата на лъва? – грубо го прекъсна Катрин. – Ти, глупако! Този О'Нийл иска да види детето ми мъртво.

Обръщайки се към Поли, Катрин нареди:

– Доведи Мейв. Тръгваме си.

Хю, който видимо се наслаждаваше на гневния изблик на гостенката си, се подсмихна вътрешно и даде знак на Поли да запази спокойствие. Когато Катрин се обърна към него, той не можа да се сдържи повече и избухна в звучен смях.

Катрин сграбчи месинговия свещник, който стоеше на нощната масичка, и се спусна към него.

– Опитайте се да ме спрете – заплаши тя – и ще ви убия.

Усмивката на Хю се изпари. Той неподвижно очакваше нападението ѝ, без да откъсва поглед от нейния.

– Отдръпнете се – извика Катрин, отчаяна от пасивната му съпротива. Тя посегна да го удари със свещника, но Хю сграбчи китката ѝ. Сега двамата бяха само на ръка разстояние един от друг и гневните им погледи се срещнаха.

– Поварвайте ми, госпожо – обясни Хю, – ако желях смъртта ви, сега нямаше да сте тук.

Забелязал, че лицето ѝ внезапно е придобило цвета на смарагдено-зелените ѝ очи, Хю хвърли свещника настрана, прихвана през кръста младата жена и като я вдигна на ръце, прекоси с нея стаята. Стомахът на Катрин се обърна и изпразни оскъдното си съдържание в нощното гърне. Изнемощяла, тя се облегна на мъжа.

– Скоро ще се почувствате по-добре – увери я Хю. – Приспивателното ви е раздразнило стомаха. – След като ѝ помогна да се върне в леглото, той напуснаха стаята заедно с Патрик.

– Настоявам да видя дъщеря си – извика Катрин и направи опит да стане.

– Мейв е в безопасност. – Поли принуди господарката си да остане в леглото.

– Ти си знаела всичко – обвини я Катрин.

– Да не би да предпочитаете да останете при Търлаф? – отвърна младата жена. – Хю поне няма пръст в убийството на Шон.

– Ох, върви си – Катрин обърна гръб на камериерката си и веднага заспа.

Бяха издържали най-лошото. Бурята бе отминала. На Поли ѝ се искаше да повярва, че решението да отведа Катрин в Дъблин е било правилно.

Когато на другата сутрин тежките завеси на прозореца се разтвори-ха, в стаята нахлу ослепителна слънчева светлина. Прозявайки се, Катрин зарови лице във възглавниците.

– Време е най-сетне да възкръснете – смърти я на висок глас Поли.

– Не знаеш ли какво е състрадание? – Катрин направи опит да седне в леглото. Едно почукване на вратата привлече вниманието ѝ, но още преди да успее да отговори, Мейв се втурна в стаята. Тя се покатери на леглото и бурно запрегръща майка си. При вида на щастливото ѝ лице настроението на Катрин мигновено се подобри.

– Тук ми харесва – обясни Мейв. – Чичо Хю е мил, не като чичо Търлаф.

– Чичо Хю? – повтори Катрин и пригладни една от немирните къдрици на дъщеря си. След това направи усилие да се усмихне. – Радвам се, че тук ти харесва, скъпа.

– Чичо Хю каза, че ще стана прочута ирландска кралица – продължи момичето с блестящи от вълнение зелени очи. – Един ден аз ще стана кралица на Ирландия. Чичо Хю ми обеща.

– Виж ти! – Катрин прегърна дъщеря си. – Сигурна съм, че ще бъдеш най-великата кралица на всички времена, дори по-велика и от Елизабет Тюдор.

– Елизабет коя?

Нечий смях привлече вниманието ѝ. Със скръстени на гърдите ръце, Хю стоеше облегнат в рамката на вратата.

– Добро утро – поздрави той. – По-добре ли се чувствате?

Тъй като не знаеше как да се държи, Катрин само го гледаше, без да продума. Трябваше ли да се бои от него? Ако нямаше лоши намерения, защо тогава я бе отвлякъл?

„Добре сложен – неволно прецени външността на Хю Катрин. – С блестящи очи, когато се смее... пленителна усмивка...“

– Мамо, кажи „Добро утро“, иначе ще те сметнат за невъзпитана – намеси се Мейв с шепот, който можеше да бъде чул в другия край на къщата.

– Добро утро. – Катрин се изчерви заради мислите, които бяха нахлули в главата ѝ. – Чувствам се много по-добре.

Без да чака покана, Хю влезе в стаята и пристъпи към леглото.

– Влез спокойно, чичо Хю – промърмори Катрин.

– Ела, Мейв – повика момичето Поли. – Да се погрижим за закуската и банята на мама.

Когато мъжът се обърна към Катрин, усмивката му замръзна. Огромната нощница на Пег се бе свлякла и бе открила едното рамо на младата жена, което ѝ придаваше неустойимо прелъстителен вид.

„Какво, по дяволите, става с мен? – запита се той, усещайки мъжката си гордост да набъбва заплашително. – Бил съм с много жени, при това не се е налагало да ги отвличам.“

Той отмести поглед с въздишка, но веднага отново по магически начин бе привлечен от голото ѝ рамо „Мили боже!“ – тайно започна да се моли той. Тази жена бе самото изкушение.

Катрин проследи погледа му. Пламнала от гняв, тя оправи нощницата си.

– Трябва да обсъдим доста неща, но за съжаление се налага да отсъствам почти цял ден – обясни Хю, питайки се дали руменината е покрила цялото ѝ тяло... Той се покашля и прогони тази представа от главата си. – Какво ще кажете да вечеряме заедно?

– Както желаете. – Всъщност Катрин имаше съвсем други планове, в които не влизаше продължителен престой в Дъблин, а още по-малко вечеря с Хю.

– Тогава до довечера – Сигурен, че тя най-сетне се бе предала, Хю понечи да напусне стаята, но все пак на прага спря. – Цялата къща е на ваше разположение, но не правете нищо необмислено. Непрекъснато ще бъдете наблюдавана. – Веднага след тези думи той изчезна.

Катрин се облегна назад и погледна към вратата. „Какво всъщност възнамерява да прави с мен? Възможно ли е да го убедя да ми помогне да стигна до Англия? Наблюдавана? Това високомерно копеле!“

Отчаяна от окаения си вид, Катрин спря на площадката на стълбището и се опита да изглади една въображаема гънка на роклята си – роклята, която носеше в деня на бягството си от Дънганън. Макар и някога да беше любимата ѝ рокля, тя бе толкова семпла, че подхождаше повече на някоя селянка. „Рокля за пикник“ – помисли си младата жена с тъжна въздишка.

Без да подозира, че съдбата ѝ ще се реши в най-скоро време, Катрин изправи рамене и заслиза надолу по стълбите. В главата ѝ цареше истински хаос. „Какво възнамерява да прави с мен този О'Нийл? – за стотен път се питаше Катрин. – Може би иска да ме склони той да поеме наследствените права на децата ми?“ Никога нямаше да се съгласи на подобно нещо. От друга страна – трябваше да си го признае –

човекът се бе показал много любезен. Може би щеше да успее да го убеди да я пусне в Англия.

Катрин колебливо спря и се огледа. Наоколо не се мяркаше жива душа. Неочаквано сякаш от небитието изникна Пег, която ѝ се усмихна окуражително и я въведе в господарската трапезария.

Дочул вратата да се отваря, Хю се обърна усмихнат към тях. С тъмнокафявия си панталон и кремава риза, той бе облечен семпло и същевременно елегантно. Кафявите му очи блестяха, а цветът на лицето му издаваше цветущо здраве.

Катрин избягна погледа му и огледа стаята, която бе обзаведена по мъжки вкус. Стените бяха покрити със скъпи, изобразяващи ловни сцени гоблени, а на прозорците висяха тежки завеси. Заради хладния нощен въздух и камината прашеше слаб огън. Хю се чувстваше удобно в тази изискана обстановка – факт, който не убягна от погледа на Катрин.

Той прекоси стаята, предложи ръка на гостенката си и я отведе до масата.

– Изглеждате очарователно, госпожо.

– Трябва да се извиня за облеклото си – побърза да отвърне Катрин и се изчерви. В сравнение с него тя бе облечена в парцали. – Аз... напуснахме Дънганън толкова бързо, че...

– Този проблем лесно може да бъде решен – прекъсна я Хю и направи успокоителен жест с ръка. – Утре сутринта ще се погрижа за гардероба ви.

– Не! – подскочи Катрин. – Не е необходимо.

– Настоявам. – Когато искаше да изкара някого от равновесие, за да постигне своето, Хю можеше да бъде смущаващо мил.

Катрин отвори уста, за да възрази, но Пег, която вече внасяше вечерята, ѝ попречи. Икономката им сервира пълнено печено пиле, салатата, задушен лук и вино.

Катрин реши, че след вечеря Хю навярно ще бъде по-отстъпчив, така че изцяло се съсредоточи върху храната. Хранеше се бавно, като от време на време хвърляше скрити погледи към сътрапезника си, чиито очи изглежда нито за миг не се откъсваха от нея.

Накрая не издържа и попита:

– За какво желяехте да говорим?

– Нека не смесваме личните с деловите въпроси – отвърна Хю с иронична усмивка. – Въоръжете се с търпение, госпожо.

„Как смее да се държи така с мен!“ – внезапно ядосана си помисли Катрин. Тъй като не дръзна да спори с него, тя мълчаливо впери поглед

пред себе си.

– След вечеря ще имаме достатъчно време за тези въпроси – добави Хю. Докато отпиваше от виното си, той забеляза гневното изражение на лицето ѝ. Горещо се надяваше гостенката му да не избухне.

– Благодаря за съвета, господине – усмихнато отвърна Катрин, която си бе дала дума да запази спокойствие.

Хю се задави с виното си. Струящото от зелените очи презрение опровергаваше думите ѝ. Хю разбра, че е подценил младата жена, която притежаваше невиджано самообладание. И тъй като смяташе, че е най-добре да ѝ разкрие плановете си в някой по-подходящ момент, той отново напълни чашата на гостенката си.

– Казаха ми, че днес сте била в конюшните ми – вежливо забеляза той. – Само без глупости, госпожо. В Ирландия конекрадството се наказва със смърт.

Сега бе ред на Катрин да се задави с виното си.

– Не вярвам заемът да се наказва със смърт – парира тя. – Освен това, както сам казахте, не е хубаво да с смесват деловите въпроси с удоволствията.

Устните на Хю се разтеглиха в усмивка. Той видимо се забавляваше.

– Благодаря за съвета, госпожо. Моля, наричайте ме Хю... както правят всички мои приятели. А вас?

– Мен какво?

– Как ви наричат приятелите ви?

– Госпожа Катрин.

Хю смръщи чело.

– Разкажи ми за себе си, Кати.

– Госпожа Катрин. Забравихте ли? – Устните на Хю трепнаха.

– Разкажете ми за живота си в Англия и за семейството си, госпожо Катрин.

– Няма нищо за разказване – отвърна тя. – Замъкът Базълдън принадлежал на рода Девръо още по времето на Тюдорите, ако трябва да сме точни, още докато дядото на кралицата бил жив. Като награда за своята лоялност към короната, пралядо ми получил за жена наследницата на замък Базълдън, моята прабаба. Баща ми и майка ми се запознали и се оженили във Франция. Тогава баща ми още бил на служба при стария крал Хенри. – Катрин, която за миг забрави, че бе решила да се държи хладно, се усмихна и добави: – Оженили се без благословията на краля.

Хю се ухили.

– Баща ви трябва да е бил смел човек.

Катрин кимна.

– Крал Хенри простил на любимия си братовчед. Когато татко починал, кралят ни взел под опеката си.

– Кого?

– Брат ми, сестрите ми и мен.

– Колко сестри имате?

– Две... и двете са по-малки от мен. А вие?

– Аз съм сам – отвърна Хю. – Политиката на покойния крал Хенри изискваше ирландските благородници да изпращат синовете си в Англия, където ги възпитаваха в аристократични семейства. За да ги превърнат в англичани, така да се каже.

– Щом толкова добре познавате Англия, защо се върнахте в Ирландия? – попита Катрин, въпреки че вече се досещаше за отговора.

– Баща ми Матю беше природен брат на Шон – обясни й Хю. – Негов по-голям брат. Според един слух Матю бил копеле и затова ня-мал наследствени права, но – незаконороден или не – дядо ми Кон О'Нийл го определил за свой наследник. Парламентът в Дъблин подкрепял претенциите му за Тирон, докато Шон се радвал на подкрепа в Ълстър.

Катрин сведе поглед.

– Чувала съм тази история.

– Тогава сигурно знаете, че хората на Шон убили баща ми, а когато по-големият, ми брат предявил законни претенции за титлата, също трябвало преждевременно да се прости с живота си.

– М-мъжът ми ли е у-убил брат ви? – заекна Катрин.

– По това време Шон бил в двора на Тюдорите – обясни Хю и напълни чашата й.

– Кой е убил Брайън?

– Търлаф.

При мисълта, че покойният й мъж навярно имаше пръст в това убийство, Катрин изгуби апетит, но се насили да отпие от виното си. Навярно Хю бе в правото си да се гневи на Шон. Дали сега щеше да убие нея и Мейв?

– Обичахте ли го? – неочаквано попита Хю.

– К-какво?

– Обичахте ли чичо ми? Бяхте ли щастлива с него?

– Как смеете! – гневът на Катрин бе по-силен от всеки страх. –

Бракът ми с Шон изобщо не ви засяга.

Хю се ухили.

– Още веднъж ви благодаря, че ме поставихте на мястото ми.

След това вечерята продължи без повече спречквания. Хю, който сега повдигаше само незначителни теми, успя на няколко пъти да накара хубавата си гостенка да се усмихне. Чашата на Катрин никога не оставаше празна и след вечеря, младата жена вече се чувстваше леко замаяна. Хю стана и ѝ предложи ръка, след това я отведе в кабинета си.

Катрин не можа да не се възхити на обзавеждането на стаята. До прозореца имаше писалище, а срещу вратата – камина, в която уютно пламтеше огън. Пред камината бяха поставени две удобни кресла.

Хю ѝ предложи едното, след което и сам седна. Без да откъсва очи от нея, той обмисляше как би било най-добре да започне.

– Защо наредихте да ме доведат тук? – попита Катрин, помагайки му да започне.

– На първо място, за да осигурия безопасността ви ~ дипломатично отвърна Хю. – Втората причина е... Двамата с вас ще се оженим час по-скоро.

„Пак ли?“ – помисли си Катрин. Спомни си, че см бе дала дума да се държи вежливо.

– Извинете – рече тя, – но да не сте се побъркал?

– Вие ще се омъжите за мен – повтори Хю, подчертавайки всяка дума.

– Арогантността изглежда е семейна черта.

– За кое семейство става дума – за моето или за вашето? – парира Хю.

– Няма намерение нито да се заяждам с вас, нито да се омъжвам за вас – Катрин го стрелна с очи, но мрачното изражение на лицето му ѝ вдъхна страх. Опасно бе да го настройва срещу себе си.

– Моля ви да ме разберете – поде тя. – Съвсем отскоро съм вдовица и нямам намерение да се омъжвам отново.

– Повторната женитба е за предпочитане пред много други неща – хладно рече Хю. – Не сте ли съгласна?

– Това заплаха ли е?

– За бога! – „Веднъж е мека като памук – с растящо раздражение си помисли Хю, – а след това отново заприличва на същински дракон – което повече ѝ изнася.“ Той си пое дълбоко дъх, възвърна си самообладанието и продължи: – Искам да кажа, че да бъдете графиня на Тирон е за предпочитане пред това да скитате бездомна, или да бъдете оставена

на милостта на Търлаф.

– Графиня на Тирон? – повтори Катрин. – Говорите с недомлъвки.

– Чуйте ме добре – рече Хю и се наведе напред. – За вас няма място в Англия. Майка ви се е омъжила повторно, а когато брат ви порасне и се ожени, съпругата му ще стане господарка на замъка Базълдън. Кралицата навярно ще ви омъжи за някой англичанин, но дали той ще се грижи за заченатите от един ирландски бунтовник деца? – За миг думите му останаха да висят във въздуха, след което той добави: – Женитбата би била от полза и за двама ни.

– Така ли?

– Заради Шон кралицата ми отказваше графска титла. – Тъй като даваше обещания с голямо нежелание, той стана и се приближи към писалището. Наля си чаша уиски и отново се обърна към нея. – Ако се оженим, кралицата ще ми признае титлата на граф Тирон, а ако родите син, аз ще го направя свой наследник.

– Кралицата не е глупачка – рече Катрин. – Тя няма да даде благословията си за този брак.

– Какво ви кара да мислите, че вече нямам съгласието ѝ?

– Ако, както твърдите, за мен и за децата ми в Англия вече няма място – отвърна Катрин, – бих могла да се върна в Дънганън. В края на краищата синът ми така или иначе ще наследи имението.

– Да се върнете при Търлаф? Не ми се вярва.

– Търлаф иска просто да има всичко, което е принадлежало на Шон – обясни му тя.

– Доста убедително – рече Хю, възхитен от логиката ѝ. – Жените с необикновена красота и остър ум са рядкост.

Безсрамното му държание я караше да кипи вътрешно и сега ѝ хрумна един остроумен вариант на ирландски стих:

– Ах, как хубаво е, боже, намерих странен мъж – и двете да приеме може.

– Казах го като комплимент – отвърна Хю, който не искаше да се поддаде на провокацията ѝ. – Сега Търлаф е глава на рода О'Нийл и, както научих, иска да се ожени за вас. Ако се върнете в Дънганън, той или ще го стори, или ще нареди да ви убият.

Това бе самата истина. Патрик също ѝ бе намекнал нещо подобно. Катрин предчувстваше, че ще изгуби този словесен двубой.

– Защо решихте да помогнете тъкмо на вдовицата на Шон и на децата му? – попита тя. – Той е убил баща ви и вероятно е замесен в убийството на брат ви.

– Нямаме друг избор. Заедно ще победим, но ако тръгнем по различни пътища, ще се унищожим един друг.

Катрин се изправи, прекоси стаята и застана пред него.

– Наистина ли ще обявите сина на Шон за свой законен наследник?

– Да.

Катрин се извърна и няколко мига размишлява върху думите му.

– Ще обмисля предложението ви – рече накрая тя. Хю протегна ръка и я обърна с лице към себе си. Телата им бяха само на няколко сантиметра едно от друго.

– Трябва да го сторите – настоя той.

– Да, ще помисля – опита да се отскубне тя.

Хю отпусна ръка. Когато заговори, гласът му прозвуча меко и убедително.

– Нямаме време за дълги размисли. Трябва да ви направя своя жена, преди Търлаф да ви е отвел обратно в Дънганън.

Катрин се поколеба. Не бе помисляла за тази възможност. Имаше ли избор?

– Ще подпишете ли документ, в който признавате сина на Шон за свой наследник? – попита тя.

– Вече ви казах – отвърна Хю, който вече знаеше, че е спечелил.

– В присъствието на свидетели?

– Да. – Погледът на Хю спря върху гърдите ѝ и за част от секундата той си помисли за безчислените нощи, които щяха да прекарат заедно като брачна двойка.

– Ако приема – попита Катрин, която бе забелязала погледа му, – какви ще бъдат отношенията между нас?

– Не ви разбирам.

Вбесена, Катрин се извърна и грижливо подбра думите си.

– Допускам... че бракът ни ще бъде чисто формален.

– Боя се, че грешите, госпожо. Бракът си е брак. – Когато тя се опита да отвърне поглед, Хю внимателно я накара да го погледне. Тонът на гласа му бе категоричен, без да е неприятен. – Ще живеете тук с мен, ще спите в леглото ми и ще ми родите деца. Бракът ни ще бъде консумиран. Сама знаете, че така е редно.

Разколебана от думите, близостта и мъжкото му излъчване, Катрин заекна:

– К-кононсумиран, когато с-синът ми се роди?

– Не, веднага след брачната церемония.

– Няма да позволя да навредите на нероденото ми дете.

Учуден от дързостта ѝ, Хю се замисли над последните думи на младата жена и се улови, че го занимава мисълта какви ли са на цвят очите ѝ, когато е ядосана.

– Възможен е някакъв компромис – омекна той. – Бракът ни ще бъде консумиран веднага след венчавката, а след това ще изчакам, докато се възстановите от раждането. Това е едно повече от великодушно предложение.

– Готов ли сте да сложите подписа си под него?

– Не, госпожо, не съм – изръмжа Хю и впери поглед в зелените ѝ очи на вещица. – Личният ми живот, или както искате го наречете, не засяга никого друго.

„Мили боже, каква коварна змия!“ – Все още за него бе загадка как бе успявала да се справи с непредвидимите избухвания на чичо му.

– Какво, по дяволите, сте зяпнала там?

– Пяната.

– Пяната?

– Да – с престорена невинност отвърна Катрин. – Знаете ли, малкото луди, които съм видяла с пяна на устата... винаги ме е впечатлявало... Простете, ако съм ви засегнала.

Хю не бе свикнал да губи самообладание, но сега му с мъка му се удаде да запази спокойствие. Той преброи наум до десет, след това до тридесет, за да е сигурен, че няма да забрави добрите си маниери.

– Дори и да ми се хвърлите в краката и да ме молите за малко внимание – зарече се той, – няма да ви докосна с пръст, преди бебето да се е родило. Давам ви думата си на благородник – Той я огледа от главата до петите, след това добави: – Няма да ми е трудно да спазя обещанието си.

Побесняла, Катрин му се усмихна и му обърна гръб. Знаеше, че бракът означаваше да се подчини на настроенятия и страстите на този мъж. Ех, ако можеше да се върне у дома... Но Тирон се падаше по право на сина ѝ и Катрин държеше той да го наследи. „По-добре този О'Нийл, отколкото Търлаф или някой непознат англичанин“ – каза си тя.

Младата жена се обърна и това рязко движение завари Хю, който се бе възхищавал на задните ѝ части, напълно неподготвен. Безсрамието му накара Катрин да присвие очи, но тя не каза нищо. Вместо това присътпи към него.

– Съгласна съм – прие тя.

Хю се отпусна и се засмя.

– Да скрепим ли сделката с целувка?

Катрин изтръпна и отстъпи крачка назад.

– След подписването на договора – ледено отвърна тя.

Когато се взря в гордо вдигнатото ѝ лице, Хю разбра, че с него е свършено. Очите ѝ отразяваха смарагдовия остров Ирландия. Блестящи и мамещи, те караха кръвта да кипи във вените му и го омагьосваха. Той направи крачка напред, лицето му все повече се приближаваше към нейното, докато накрая устните му докоснаха нейните и той вкуси от сладостта им.

Неспособна да помръдне, Катрин почувства как се поддава на магията му, която опиваше сетивата ѝ. Ръката на Хю, която я държеше през кръста, ѝ пречеше да се отскубне.

– Пуснете ме – прошепна тя.

– Никога.

Едва когато усети хладното острие, опряно в гърлото си, Хю престана да я целува.

– Как...?

– Взех го след вечеря. – Катрин стискаше ножа толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Сега тя отстъпи крачка назад, но сякаш омагьосан, погледът ѝ не можеше да се откъсне от устните на мъжа. Какво ставаше с нея? Събирайки последното останало ѝ достойнство, Катрин му подаде ножа, след което се обърна и излезе от стаята. С бавни крачки прекоси вестибула, но след това се втурна нагоре по стълбището, преследвана от смеха на Хю.

„Красива, дръзка и интелигентна“ – мислеше той замечтано, възхищен от държанието на младата жена. Още не бе срещал англичанка, която да притежава всички тези качества. А сега тя бе в дома му и скоро щеше да стане негова съпруга! Едно знаеше със сигурност: Животът с това темпераментно създание нямаше да е скучен.

4

На другата сутрин Хю закуси с Патрик, Конъл и Сийн. Когато Пег влезе в трапезарията, за да отнесе съдовете, Хю я помоли да седне при тях. Имал да сподели нещо важно. Четиримата го зяпнаха в очакване.

– Двамата с госпожа Катрин ще се оженим... при това колкото е възможно по-скоро – обясни Хю. Думите му предизвикаха неловко мълчание.

Пръв се съвзе Патрик.

– Тя знае ли? – сухо попита той.

– Снощи тя прие предложението ми. – След като хвърли скрит поглед към присъстващите, Хю добави: – Изглежда госпожа Катрин притежава не само красота и интелигентност, но и добър вкус. – Мъжете прихнаха и Хю се присъедини към тях.

– Поръчах да повикат шивачката на Фиона Фицджералд – рече Хю, обърнат към Пег. – Когато мадам Бюжо пристигне, заведете я, моля, горе при госпожа Катрин.

– Да не си наредил да събудят бедната жена посред нощ? – попита Патрик.

– Не. – Хю се ухили. – Още вчера й изпратих известие. Четиримата мъже се разсмяха цинично, но арогантността им дойде в повече на Пег.

– Спести си ругатнята – рече Хю, който бе забелязал смръшеното й чело. – Можем ли до две седмици да подготвим малък прием?

– Да.

– Добре. Пригответе за госпожа Катрин стаята, която е свързана с моята, но не й казвайте още за преместването.

Икономката го погледна ужасена. Онова, което кроеше, бе доста неприлично.

– Намеренията ми са съвсем почтени – увери я Хю с небрежен жест. – Това ще ни спести едно преместване в последствие. А сега върви.

Мърморейки под носа си, Пег напусна стаята. Нали господарят не очакваше, че ще му повярва?

– Ти иди при отец Дън от „Сейнт Мери“ и му предай, че искам да бъдат вдигнати знамената – нареди Хю на Сийн. – Ако стори това, „Сейнт Мери“ ще получи щедро дарение. Ако ли не, кажи му да върви по дяволите.

„Опитва се да подкупи духовник“ – удиви се Патрик. Дори Шон не би дръзнал да го стори. Да види Хю О'Нийл в действие, бе наистина вълнуващо преживяване.

– Когато знамената се развоят над църквата, Търлаф ще се опита да си върне Катрин, преди да е станало късно. Затова трябва да бъдем изключително предпазливи, където и да е той. – Когато братята кимнаха в знак на съгласие, той продължи: – Вие двамата ще останете тук. Един от вас винаги трябва да стои на пост и да е подготвен и за най-лошото от страна на Търлаф.

– Ако нещо се обърка – рече Патрик и се запъти към вратата, – виновен ще бъде Конъл. – Брат му го последва разгневен.

В този момент се появи сър Хенри, който седна на освобождения от Патрик стол.

– Получих съобщението ви – рече той, преглъщайки една прозявка. – Какво толкова спешно има?

– Ще се жения и имам нужда от помощта ви – отвърна Хю.

На лицето на англичанина се изписа изненада. След това той се засмя.

– Жените се и имате нужда от помощта ми? – повтори сър Хенри. – Да не би да искате да ви сватосвам?

Хю поклати глава усмихнат.

– Най-късно до утре вечер ми е необходим брачен договор.

– Коя е булката? – попита сър Хенри.

– Катрин Деврьо О'Нийл. – Хю внимателно очакваше реакцията на събеседника си. – Вдовицата на чичо Шон.

Сър Хенри зяпна от учудване.

– Дъщерята на покойния граф Базълдън?

– Познавате ли я?

– Не. Защо е това бързане?

– Дамата се съгласи без особена охота – призна Хю, – но няма да може да се отметне, след като бъде подписан брачният договор. – След това подхвърли на честолюбивия англичанин една неустоима примамка. – Веднага щом се оженим, двамата с госпожа Катрин ще подадем петиция до кралицата за Тирон. А за да докажа верността си към короната, ще се погрижа за потушаване на размириците срещу нейно величество. Разбира се, на собствени разноси. Това трябва да се хареса на нейно величество. Не сте ли съгласен с мен?

Сър Хенри кимна, обмисляйки какви изгоди би могъл да извлече за себе си от цялата тази история.

– Кажете ми условията и моят секретар ще изготви договора. Ще ви го донеса тази вечер.

– Благодаря, Хенри. Пег ще ви сервира закуска в кабинета. Ще надникна при госпожа Катрин, за да видя как вървят нещата с шивачката, и веднага се връщам.

На горния етаж Хю вече бе вдигнал ръка, за да почука на вратата на Катрин, когато размисли и с надежда да я завари необлечена, натисна бравата и влезе направо.

„Днес е щастливият ми ден“ – помисли си Хю, очарован от гледката, която видяха очите му. Поли наблюдаваше действията на шивачката, докато малката Мейв отегчено гледаше през прозореца. Мадам Бюжо вземаше мярка на оскъдно облечената Катрин.

Хю спря незабелязано до вратата, поглъщайки с поглед бъдещата си съпруга.

Погледът му се плъзна от изящните ѝ ходила към дългите крака и спря очарован на добре заоблечения ханш и примамливи бедра. От гледката едва не му примая, но в този момент погледът му попадна на издутия ѝ корем и при вида на наследството, оставено му от Шон, Хю смръщи чело. Когато Катрин се наведе, за да каже нещо на коленичилата пред нея мадам Бюжо, Хю помисли, че налетите ѝ гърди ще изскочат от деколтето.

Той въздъхна и си пожела идните две седмици да преминат като миг. „Има господ на небето и по необясними причини той е особено благосклонен към мен.“

Когато вдигна поглед, Катрин забеляза желанието в замъгления му поглед. Почувства се ужасно уязвима и незащитена. След това си спомни целувката от предната вечер и внезапно разтрепераното ѝ се тяло се покри с руменина.

– Чичо Хю – извика Мейв и се втурна към него.

Усмехнат, Хю се наведе, за да посрещне бурната ѝ прегръдка.

– Мама казва, че ще останем тук завинаги – изтърси момиченцето.
– Много те обичам, чичо Хю. Ще получа ли свое конче?

– Мейв! – строго извика Катрин.

Хю усмихнат мислеше колко инстинктивни и непреднамерени са предпочитанията на жените. Дарявайки майката с един последен възхитен поглед, той прегърна детето.

– Може би, но само най-послушните момиченца получават за подарък понита.

„Вечно да се спазари“ – подигравателно си помисли Катрин.

– Поли, нека Патрик ви заведе двете с Мейв в конюшните и да ви покаже конете – рече Хю и се престори, че не забелязва неодобрителния поглед, който му хвърли бъдещата му съпруга. Доволна от това поръчение, камериерката на Катрин се усмихна и заедно с Мейв отиде да потърси Патрик. Мисълта, че той се възползваше от слабостта на Поли към Патрик, накара Катрин да кипне вътрешно.

Мадам Бюжо, която отдавна бе превалила зенита на младостта си, бе слаба, запазена жена. Кафявата ѝ коса бе осеяна със сиви нишки. Благите ѝ, лешниковокафяви очи излъчваха добрина и остроумие. Шивачката се отнасяше изключително снизходително към чуждите слабости, тъй като бе незлоблива по душа.

– Госпожа Катрин е очарователна – каза тя, обръщайки се към Хю.

– Да, смятам себе си за истински щастливец. – Хю се усмихна, наблюдавайки скришом оскъдно облеченото тяло на младата жена.

– Дамата също е щастливка – направи му комплимент мадам Бюжо и потърси съгласие от страна на „дамата“.

– Да. – Катрин извърна поруменялото си от срам лице.

– Елате да разгледате моделите – настоя шивачката и посочи пръснатите върху леглото скици.

Докато мадам Бюжо неуморно бърбеше за кройки, материи и цветове, Хю обви ръка около голите рамене на Катрин. Тази ръка сякаш изгаряше кожата ѝ. Катрин стоеше между двамата, но не разбираше нищо от онова, което се говореше. Когато пръстите му я погалиха предпазливо, цялото ѝ тяло бе разтърсено от сладка тръпка.

– Госпожа Катрин има нужда от изцяло нов гардероб – обясняваше Хю, който изобщо не си даваше сметка за въздействието на прегръдката си. – Веднага ѝ трябват три-четири нови тоалета, а сватбената рокля трябва да е готова до две седмици. Всичко останало можете да ушите след това. Ще имате ли някакви проблеми?

– Желанията ви са закон за мен – увери го шивачката.

Хю неочаквано прегърна Катрин и благопристойно я целуна по слепоочието.

– Скъпа, сър Хенри ме очаква в кабинета. Договорът ще бъде готов тази вечер. – След тези думи той понечи да излезе, но на прага спря, сякаш току-що му бе хрумнало нещо.

– Госпожо Бюжо, погрижете се роклите да са малко по-широки от необходимото.

Ужасена и ядосана, Катрин почувства, че се задъхва под недоумяващия поглед на шивачката.

– Госпожа Катрин е бременна – лаконично обясни Хю.

– О! – възкликна мадам Бюжо, която предположи, че Хю е гордият баща. На лицето ѝ изгря блага усмивка. – L'amour!

– Oui, L'amour! – отвърна Хю и изчезна, но смехът му дълго кънтя по коридора.

– Госпожо Бюжо, нямате ли някоя рокля, която бих могла да облека тази вечер? – попита Катрин, след като си бе възвърнала самообладанието.

Шивачката прекъсна работа и замислено смръщи чело. След миг изразът на лицето ѝ се проясни.

– Имам една рокля, която всъщност бе за...

– Ще ви платя тройна цена – прекъсна Катрин изненаданата от подобна щедрост жена. – Виждате ли, нямам какво да облека тази вечер.

Мадам Бюжо реши, че очарователната млада жена има по-голяма нужда от роклята от нейната първоначална собственичка, и кимна.

– Ще я донеса следобед, след като направя необходимите поправки. – Шивачката се усмихна. Госпожа Фиона щеше да побеснее, когато научеше, че една и съща жена е отнела не само мъжа, но и роклята ѝ. Какво деликатно положение!

Докато по-късно същия ден слизаше по стълбите, Катрин изглеждаше наистина великолепно в новата си рокля с дълги широки ръкави. Горната част бе плътно полепнала по тялото ѝ, а квадратното деколте бе прекалено дръзко и съблазнително за нейния вкус! Поне да бе взела със себе си някакви бижута!

Катрин огледа намусено дръзкото си деколте, но след това ѝ хрумна една мисъл, която я накара да се усмихне. Този арогантен О'Нийл имаше нахалството да поръчва сватбена рокля, без още да има невеста. Трябваше да получи един добър урок. Тя щеше да приеме двустранния договор, но нямаше да даде на този похотливец нищо повече от онова, което повелява дългът ѝ.

Самоувереността ѝ се стопяваше с всяка крачка, която я приближаваше към кабинета. Младата жена бе обзета от нервна нерешителност. Веднъж подписа договора, бягството бе невъзможно. Или? Какво да прави – да остане тук или да избяга с Мейв? Но къде можеха да отидат? Бе избягала от Дънганън само с роклята на гърба си.

Катрин изправи рамене и почука на вратата. Отвори ѝ Хю, който веднага забеляза отчаяното ѝ изражение. Той улови ръката ѝ. Дръпна младата жена в стаята и захлопна вратата, докато сър Хенри и Патрик се надигаха от столовете си.

– Тази вечер изглеждаш прелестно – галантно я увери Хю, опитвайки се да я успокои. – Роклята ти стои чудесно, скъпа моя.

– Радвам се, че ти харесва – отвърна Катрин с победоносна усмивка. – За спешната поръчка обещах на мадам Бюжо тройна цена.

Сър Хенри и Патрик се закисаха тихо, но Хю запази спокойствие. Устните му се извиха под формата на буквата „О“, а в очите му проблесна усмивка. Младата жена се показваше много по-остроумна, отколкото бе сънувал някога, а нямаше нещо, което той да ценеше повече от предизвикателството.

– Скъпа, бих искал да те запозная със сър Хенри Сидни – представи ѝ англичанина Хю. – Сър Хенри и Патрик ще бъдат свидетели на подписването на нашия брачен договор.

Катрин протегна ръка на англичанина.

– Радвам се да се запозная с вас, господине.

– Не мога да ви опиша колко се радвам, че Хю показва достатъчно здрав разум да се ожени за англичанка – рече сър Хенри.

Хю я отведе до писалището си и след като подписа брачния договор, подаде перото на Катрин.

– Твой ред е, Кати.

– Нямам навика да поставям подписа си под документи, които не съм чела.

– Можеш да четеш? – Хю бе искрено изненадан.

Засегната, Катрин го стрелна с поглед.

– Вземах уроци от учителя на брат си. Освен това имам и други дарби, за които не подозираш.

– Надявам се – промърмори той, вперил поглед в гърдите ѝ.

Катрин се изчерви до уши. Сър Хенри и Патрик, които с мъка се съдържаха да не прихнат, отвърнаха погледи.

– Всичко е както се уговорихме – увери я Хю – Няма нужда да го четеш.

– Настоявам – отвърна Катрин.

– Не ми ли вярваш?

– Не особено.

Този отговор постигна целта си. Хю ѝ подаде документа и се отдалечи, но продължи небрежно да я държи под око. Катрин прочете документа може би по-внимателно, отколкото бе необходимо. Всичко беше наред, а и тя не бе очаквал, че Хю ще се опита да я измами. Просто искаше да го ядоса.

След като прецени, че ѝ е оставил достатъчно време, Хю пристъпи

към нея и я подкани да сложи подписа си. След Катрин се подписаха и сър Хенри и Патрик. Когато приключиха, Хю наля на всички по чаша уиски.

– За госпожа Катрин, най-очарователната жена, която някога съм виждал – вдигна тост Хю, без да откъсва блестящите си кафяви очи от нейните. Сър Хенри и Патрик вдигнаха чаши, а Катрин – необяснимо трогната от думите на годеника си – го дари с очарователна усмивка.

– Хайде да вечеряме – предложи Хю.

– Имате ли нещо против да поговоря на четири очи с Патрик? – попита Катрин.

Хю поклати глава и двамата със сър Хенри напуснаха помещението.

– Моля те да ми простиш за онова, което ти наговорих вчера – извини му се Катрин.

– Няма нищо за прощаване – усмихнато отвърна той.

– Мислиш ли, че постъпвам правилно?

– Един бог знае, но мисля, че не сгреша, избирайки Хю.

– Единственото ми желание е синът на Шон да наследи Тирон, независимо от цената – обясни Катрин, която отчаяно търсеше нечие одобрение.

Патрик докосна ръката ѝ.

– Напълно съм съгласен с теб.

– Животът ми с Шон бе истински кошмар – призна Катрин. – Постоянните му изневери разрушиха надеждите ми за щастлив брак, а избухливостта и ужасният му характер ме докарваха до отчаяние. Този брак ме обрича на съжителство с един друг О'Нийл, който навярно притежава същите недостатъци като чичо си.

– Кълна се да те закрилям – обеща Патрик. – Освен това Хю и Шон са толкова различни, колкото денят и нощта. Ако се окаже, че съм се лъгал, обещавам да ти помогна да избягаш в Англия.

– Какво щях да правя без теб – прошепна Катрин и стисна дланите му. – Ще ме отведеш ли до олтара в деня на сватбата?

– За мен ще бъде чест – гласът на Патрик прозвуча дрезгаво, а в очите му блестеше подозрителна влага.

Патрик съпроводи Катрин до трапезарията, а Хю я отведе до мястото ѝ. Сър Хенри и Патрик седнаха срещу домакина и бъдещата му съпруга.

Пег внесе вечерята. Имаше раци и охлюви в масло, фазан в пикантен сос, пресни хлебчета, салата от краставици и листни зеленчуци, а

към всичко това – силно бургундско вино.

– Сватбата ще бъде без особени церемонии – тъкмо обясняваше Хю на сър Хенри.

– Помолих Патрик да ме отведе до олтара – прекъсна го Катрин.

– Чудесна идея – в гласа на Хю звучеше одобрение. Може би наистина трябваше да му се довери и да отвърне на дружелюбността му.

– Какви приготовления трябва да бъдат направени, господине? – попита тя.

– За всичко вече е помислено – отвърна Хю и погали дланта ѝ. – От теб се иска само да присъстваш.

Катрин смръщи чело.

– Кога?

– Моля?

– Щом трябва само да присъствам – каза Катрин със саркастична нотка в гласа, – кажи ми кога ще бъде церемонията и аз ще бъда там. Със сигурност.

Хю я наблюдаваше с присвити очи, а останалите двама мъже се направиха, че не са чули.

– Не исках, да те засегна – рече Хю. – В твоето състояние напрежението може да бъде твърде опасно, а докато не се е състояла церемонията, Търлаф представлява реална опасност.

Логиката му я накара да се почувства много глупава.

– Бременността ме прави прекалено чувствителна – с половин уста промърмори тя.

– Разбирам. – Хю усмихнато погали ръката ѝ сякаш тя бе някое дете, което още повече я вбеси.

За десерт Пег им сервира ягоди със сметана, но потъналата в мисли Катрин не ги и докосна. Превръщаха я в статист на собствената ѝ сватба. Когато разговорът се завъртя около политиката, младата жена изгуби интерес.

– Магауйър отново са нападнали наши войски – тъкмо обясняваше сър Хенри.

– Наистина ли? – подхвърли Хю, преструвайки се на разсеян.

– Да – продължи сър Хенри. – Кралицата вероятно ще се види принудена да изпрати някой, който да сложи точка на тези безчинства. Ръсел не може да огрее навсякъде, разбирате, нали? А...

– Денят бе твърде уморителен за мен – прекъсна го Катрин и се надигна от стола си. Бе преситена от войни и смърт и не желаше да слуша повече. – Желая ви лека нощ.

Хю бе скочил неволно и сега посегна към ръката ѝ.

– Настанете се удобно в кабинета ми – обърна се той към сър Хенри и Патрик. – Веднага се връщам. – След това се усмихна на Катрин. – Трябва да ти покажа нещо.

Със смесени чувства тя му подаде ръка и тръгна с него нагоре по стълбите. Гневът ѝ от съмнителното му държание все още не бе преминал. Погледна го крадешком, сякаш привлекателното му лице можеше да ѝ даде отговор на всички въпроси. До края на живота си щеше да изкачва същите тези стъпала със същия този непознат, който трябваше да стане неин съпруг. Какво ли им готвеше бъдещето?

Вместо към стаята ѝ Хю я поведе към едно друго, доста по-просто помещение в другия край на Г-образния коридор. Поли вече я очакваше вътре. Катрин го погледна въпросително.

– Тази стая е много по-подходяща за господарката на дома – обясни Хю.

При тази проява на внимание несъзнателната ѝ враждебност напълно се изпари.

Напрежението изчезна от лицето на младата жена.

– Много мило от твоя страна – промърмори тя, докато обхождаше с поглед стаята.

Имаше огромно легло с балдахин и кадифена покривка. Пъстри гоблени красяха стените, а пред камината имаше две удобни кресла. Подът бе покрит със скъпи килими.

Вниманието ѝ бе привлечено от странно откритие. Стаята ѝ в Англия имаше една врата, а в Дънганън – две. Тази тук имаше цели три!

Сякаш отгатнал мислите ѝ, Хю отвори първата врата.

– Зад тази врата ще държиш всички онези дрехи, за които платих – рече той и ѝ намигна. Жизнерадостният смях на Катрин огласи стаята.

– Салон с поглед към парка – обясни Хю, отваряйки втората врата.

Осъзнала, че той се опитва да ѝ достави радост, Катрин си помисли, че може би ситуацията не бе толкова безнадеждна, колкото се безпокоеше.

– А тази врата? – попита и посочи третата врата.

– Тази врата води към моята спалня. – Хю се ухили виновно като момче, което са спипали в лъжа.

Катрин го погледна ужасено.

Поли, от чийто поглед не убягваше нищо, не можа да се сдържи да не прихне, в отговор на което и двамата сърдите я стрелнаха с очи.

– Много благодаря за вниманието – рече Катрин.

Тъкмо се канеше да издърпа ръката си, когато Хю я притегли към себе си и нежно я целуна по бузата. След това напусна стаята.

Катрин се съблече с помощта на Поли и нахлузи копринената нощница, доставена следобед от мадам Бюжо. Младата жена прекоси стаята и впери поглед в играещите в камината пламъци. След това се обърна с гръб към огъня и замислено се загледа във вратата, свързваща стаята ѝ с тази на нейния бъдещ съпруг.

– Има ли още някаква работа за мен? – попита Поли, която се канеше да си тръгне.

– Всъщност... има още нещо – отвърна Катрин и се ухили дяволи-то. След това прекоси стаята и докато тикаше нощната масичка към въпросната врата, извика през рамо. – Дай креслото на сам.

– К-какво? – лицето на Поли изразяваше искрено слисване.

– Казах, вземи креслото и го дай тук. – Катрин опря нощната масичка до вратата, която толкова я безпокоеше, и подсили барикадата с двете кресла. – О'Нийлови са дяволски нахално племе – обясни тя на ужасената си камериерка. – А този тук не прави изключение.

По-късно същата вечер, след като се бе разделил със сър Хенри и Патрик, Хю пое нагоре по стълбите към спалнята си. Със задоволство си мислеше колко добре се подреждаха плановете му. Минавайки покрай стаята на Катрин, му се стори, че дочу някакъв шум и спря. Приглушено хлипане.

Тъй като не знаеше как да постъпи, той погледна несигурно вратата. Дали не бе направил нещо, което да е наранило бъдещата му съпруга? Трябваше ли да влезе при нея, за да я утеши.

Хю натисна бравата, но вратата бе заключена.

Тогава побърза към онази, свързваща двете спални. Опита се да я отвори, но чу само тихо проскърцване.

– Махай се – извика Катрин от другата страна на вратата. – Как смееш да нахлуваш в спалнята ми!

Не звучеше като човек, който има нужда от утеха.

– Моята спалня. Тази къща е моя. Защо плачеше?

– Това не те засяга! За разлика от тази къща, мислите ми са си само мои – троснато отвърна Катрин. – Аз не съм твоя собственост.

„Още не, но скоро ще бъдеш“ – помисли си Хю и се ухили. След това извика, опитвайки се да прозвучи сериозно:

– Внимавайте, госпожо. След две седмици тази барикада няма да я има.

От другата страна се разнесе трясък. Младата жена бе запокитила

нещо тежко срещу вратата.

Хю се отдалечи, влачейки крака, и започна да се съблича, но не можеше да откъсне очи от вратата. Мислите му неизменно се въртяха около необикновено красивата гневна жена в съседната спалня.

Как можеше да се надява, че ще съумее да обедини ирландските благородници, за да прогонят англичаните от земята си, при положение че не бе в състояние да се справи със собствената си годеница?

– Върви по дяволите – изрева Хю, сякаш за да прогони този въпрос. Един ирландец винаги знаеше мислите на англичаните. Той седна на леглото си и с растящо смущение впери поглед във вратата, която разпалваше гнева му. Искаше му се също толкова лесно да можеше да отгатва мислите на жените!

5

– Не желая да се уча да яздя – жалваше се Поли. – Страх ме е от коне

– Язденето е необходимост – настояваше Катрин. – Първото ти упражнение започва веднага.

Поли пребледня, но не отвърна нищо.

Двете жени се насочиха към конюшните. Катрин се наслаждаваше на приятното лятно слънце. Това бе първият слънчев ден от пристигането им в Дъблин. Останалите бяха също толкова мрачни и безрадостни като настроението ѝ.

По време на нещастния си брак с Шон, Катрин бе открила радостта от ездата и сега ѝ липсваха околностите на Дънганън. Тъй като не бе свикнала да бездейства, тя изгаряше от нетърпение да вземе някой кон от конюшните и да язди, докато не се строполи от умора. За целта бе скроила този хитроумен план. Щеше да се върне още преди Хю да бе забелязал отсъствието ѝ.

– Оседлайте за Поли най-спокойния кон – нареди тя на коняря на О'Нийлови. – Аз ще взема хубавката кобила хей там.

Симс, конярът, остана за миг неподвижен, обмисляйки какво да стори. Инстинктивно предчувстваше, че господарят няма да остане доволен, като научи, че годеницата му е излязла на езда.

– Има ли някакъв проблем? – попита Катрин.

– Не, госпожо – отвърна мъжът. След това се зае да оседлава конете.

Няколко от войниците на О'Нийл любопитно наблюдаваха двете жени, които изведоха конете си от конюшните. Катрин обясни на Поли правилната стойка при езда и я накара да повтори всичко.

– Точно така – рече Катрин. – А сега се качвай.

Трепереща от страх, Поли се приближи към коня си, но не можа да се качи. Стоящите наоколо войници се засмяха, което само още повече затвърди решението на Катрин. Не възнамеряваше да позволи на тези мъже да се смеят за нейна сметка.

– Ще ти помогна – рече Катрин.

– Да ми помогнете? – извика Поли. – Само ще навредите на бебето.

– Глупости! Казах, че ще ти помогна. – Гласът ѝ не допускаше възражение, така че Поли трябваше да се подчини.

Катрин събра всичката си сила и повдигна Поли на седлото. След това с триумфираща усмивка се обърна към войниците на О'Нийл, които даваха вид, че не проявяват интерес към действията на двете жени. Накрая умело яхна своя кон.

По алеята, която водеше до конюшните, Катрин показа на Поли как да държи юздите и да управлява животното. Момичето се оказа доста схватлива ученичка.

– Остани тук и упражнявай наученото – нареди Катрин. – Аз ще по-яздя малко.

– Не – възпротиви се Поли. – Вие...

Катрин пришпори коня си и не даде възможност на камериерката си за повече възражения.

Разкъсвана между грижата за господарката си и страха да тръгне след нея, Поли реши, че моментът не е подходящ за проява на страх. Тя подкара коня си, но в този момент нечия мъжка ръка улови юздите. Беше Патрик. Той я стрелна сърдито с очи и я свали от коня, а след това погледна в посоката, в която бе изчезнала Катрин. Хю препускаше като дявол след годеницата си.

Когато някой я сграбчи отзад и я свали от седлото, Катрин започна яростно да размахва ръце и крака.

– Малка глупачка – изръмжа в ухото ѝ един познат глас.

Катрин вдигна поглед към преследвача си и видя разкривеното от гняв лице на Хю. Изглежда опознавателната ѝ обиколка из Дъблин бе приключила преждевременно.

– Опитваш се да избягаш ли, скъпа? – попита Хю.

– И да оставя Мейв сама? – парира Катрин. Останалата част от обратния път изминаха в мълчание.

Хю се боеше в яда си да не каже нещо, за което след това да съжалява, а Катрин се цупеше и отказваше да говори.

Пред конюшните Патрик протегна ръце и свали Катрин от огромния жребец на Хю. Младата жена веднага се обърна към Хю.

– Какво си въобразяваш ти...?

Напрегнатите нерви на Хю заплашваха да се скъсат.

– Забранено ти е да напускаш имението преди сватбата ни – със заповеднически тон каза той, навеждайки се към нея. След това хвърли сърдит поглед към хората си. – Разбрано?

– Просто исках да дам един урок по езда на Поли – отвърна Катрин, ядосана от факта, че е мъмрена пред толкова хора. – Не мога да се ползвам от услугите на камериерка, която не умее да язди, – За да придаде

повече тежест на думите си, тя тропна с крак.

– Опасно е да се отдалечаваш. Търлаф може да те отвлече.

– Защо нямам късмета онази с косата да отвлече теб? – Катрин понечи да мине покрай него, но пръстите му я стиснаха над лакътя.

– Не смей да ме удряш! – извика тя и потръпна.

– Да те удрям? – изненадано повтори Хю – За чудовище ли ме смяташ? Защо мислиш, че ще те ударя?

„Защото Шон го правеше“ – каза си наум Катрин.

В съзнанието ѝ отново нахлу спомена за онзи ужасен ден в тъмницата на Дънганън. Мъжът ѝ я бе бил толкова жестоко, че тя изгуби второто си дете. А сега пред нея стоеше един друг О'Нийл, който ѝ беше бесен.

„Шон“ – проблясна в съзнанието на Хю. Чичо му изглежда не бе пестил юмруци. Макар и малката вещица да заслужаваше добър урок, на него му бе противна мисълта да вдигне ръка срещу жена.

При мисълта за всичко онова, което годеницата му е трябвало да изтърпи по време на съжителството си с чичо му, в кафявите очи на Хю се изписа състрадание.

– Поне мисли за това, че бременността ти изисква да бъдеш по-предпазлива от обикновено – тихо каза той накрая.

Заслепена от гняв и честолюбие, Катрин не забеляза изписаната на лицето му загриженост.

– Безпокойството ти е наистина безпочвено. Кой по-добре от мен би могъл да знае кое е най-добро за детето ми?

– Това, че си родила едно дете – отвърна Хю, – все още не те прави експерт в тази област.

– А колко деца сте родил вие, господине? – хапливо попита тя. – Аз съм бременна за трети път.

– За трети? Какво се случи с второто дете?

– Паднах – наперено отвърна тя и се опита да прогони ужасния спомен. Не желаше да падне духом пред всички тези хора.

– От някой кон ли? – попита Хю в желанието си да спечели надмощие, но веднага съжали за думите си.

Катрин потръпна, сякаш я бяха ударили.

– Досегашният ми живот не те засяга.

– Нека се разберем, госпожо – сухо рече Хю. – От сега нататък шиенето на бебешки дрешки ще е най-напрегнатото ти занимание до раждането на детето.

– Върви по дяволите. – Катрин понечи да се отдалечи.

– Къде отиваш?

– Простете, господине, може ли двете с Мейв да се разходим из парка?

– Разбира се.

– Добре. – Без нито дума повече, Катрин се обърна и се отдалечи.

Няколко мига Хю остана неподвижен, вперил поглед в полюляващите се хълбоци на младата жена, след което развесели хората си, изкарвайки гнева си на Патрик.

– Дай няколко урока по езда на Поли – нареди му той. – Госпожа Катрин иска камериерка, която умее да язди.

Ругаейки наум, Патрик стрелна с очи плахо усмихващата се Поли. Когато погледът му спря на пищните ѝ гърди, Патрик се ухили широко. Всъщност тази задача не бе чак толкова неприятна.

Все още в костюма си за езда, Катрин седна в тревата и се облегна на едно дърво. Тя затвори очи и дълбоко вдиша сладкия мирис, който се носеше във въздуха.

„Аз съм пленница на Хю“ – размишляваше наум тя. Дори и да разполагаше с всички удобства, които можеше да си представи, тя си оставаше затворница.

Катрин отвори очи. Пред нея стоеше Мейв и ѝ подаваше някакъв подарък. Катрин се смя, докато по страните ѝ не рукнаха солени сълзи и не се задъха. Момиченцето държеше в ръка отглежданите с толкова любов цветя на Хю, които бяха отскубнати направо с корените. Катрин ги взе и ги сплете на венец, които след това тържествено сложи на главата на дъщеря си.

– Сега трябва да направим една корона и за теб – рече Мейв и се учуди на изражението на майка си.

Катрин изплете още един венец и Мейв с подobaваща тържественост положи короната от цветя върху главата на майка си.

– Трябва една и за чичо Хю – настоя момиченцето.

– Съмнявам се, че чичо Хю ще оцени една корона от цветя. Мисля, че златото му е повече по вкуса. – Забелязвайки разочарованото лице на дъщеря си, Катрин добави: – Но от друга страна, сигурно временно би я приел. – Когато лицето на Мейв се разведри, Катрин се залови за работа.

Хю работеше сам в кабинета си, когато на вратата се почука. Появи се Пег, която обясни:

– Лорд Фицджералд и госпожица Фиона са тук.

– Въведи ги при мен, Пег – Хю се надяваше Фиона Фицджералд да

не му създава неприятности във връзка с Катрин. Той посрещна гостите си на вратата на кабинета, поздрави ги със сърдечна усмивка и ги покани да влязат.

Въпреки напредналата си възраст лорд Фицджералд бе хубав слаб мъж с напълно побеляла коса. Заради изключителната си интелигентност той бе уважаван член на дъблинския парламент. Единствената му слабост бе прекомерната отстъпчивост, която проявяваше към едничкото си дете.

Накичена като принцеса, Фиона Фицджералд бе олицетворение на женската красота. Тъмнокафявата ѝ коса, сапфиреносините очи, пълните розови устни и мраморнобяла кожа я превръщаха в мечта за всеки мъж и муза на всички стихоплетци. Красотата ѝ обаче бе помрачена от изключителното ѝ високомерие – естествена последица от прекалените грижи и отстъпчивост от страна на баща ѝ.

– Простете, че нахлуваме така – извини се лорд Фицджералд, – но след като получихме поканата за сватбата ви, Фиона настоя да се запознаем с бъдещата ви съпруга. Скоро ще разберете, момчето ми, колко трудно е човек да е противопостави на жена, която си е наумила нещо.

– Малко по малко започвам да разбирам колко истина има в думите ви – отвърна Хю, който си спомни за желанието на Катрин да язди. – Седнете, моля.

Лорд Фицджералд и дъщеря му седнаха пред камината, а Хю донесе още едно кресло.

– Ще наредя да повикат Катрин – рече той и понечи да излезе.

На вратата се сблъска с Катрин и Мейв. Преди да успее да каже каквото и да било, Мейв бе поставила венеца на главата му, а Катрин прихна да се смее и дълго не можа да се успокои.

– Прислугата ти винаги ли е толкова разпуснатата?

– О! – Катрин погледна скришом в кабинета. – Не знаехме, че имаш гости.

Хю пое Мейв от ръцете ѝ.

– Бих искал да ти представя лорд Фицджералд и дъщеря му, госпожица Фиона.

Катрин се поклонил пред лорда, след това хвърли скрит поглед към Хю. Венецът се бе килнал на една страна. С небрежен и интимен жест тя махна венеца от главата му и приглади една от немирните му къдрици. След това седна в креслото до него. Катрин погледна усмихнатата Фиона и остана изненадана от неприкритата омраза, която струеше от хубавите сини очи на младата жена.

– Желая ви много щастие – поде лорд Фицджералд, очарован от благородната красота на годеницата на О'Нийл. „Ще ми се да бях трийсетина години по-млад“ – помисли си той и с благодарност прие подадената му от Хю чаша с уиски.

– Покойният ви баща бе граф Базълдън, права ли съм? – попита Фиона, докато пронизителният ѝ поглед търсеше някакъв недостатък във външността на жената срещу нея.

– Да, брат ми наследи титлата му – лаконично отвърна Катрин, която се чувстваше изключително неловко от този неприкрит разприт.

– Преди време, в Лондон, се запознах с Хю – рече Фиона и го дари със сърдечна усмивка. Когато се обърна към Катрин, лицето ѝ придоби необикновено студено изражение. – Двамата с него прекарахме заедно много часове.

Хю се въртеше неловко в креслото, а лорд Фицджералд се покашля.

Забелязала напрегнатата ситуация, Катрин се запита какво ли е имало между Фиона и Хю. От тази мисъл стомахът ѝ се разбунтува.

Зарадвана от смутеното изражение на другата жена, Фиона продължи нападението си:

– Всъщност – обясни тя, – баща ми очакваше двамата с Хю да се оженим.

Лорд Фицджералд и Хю О'Нийл се покашляха едновременно, привличайки вниманието на дамите.

– Добро уиски – рече лордът. – Всъщност, малко силно за моя вкус.

– Да – съгласи се Хю.

Катрин мислеше за думите на ирландката и не откъсваше очи от Хю, за да го накара и той да я погледне.

Хю не го стори. Обръщайки се към красивата си съперница, Катрин рече:

– Като англичанка аз много се гордея с родината си. Откакто съм в Дъблин ми направи впечатление, че градът е доста мръсен – пълен с нечистотии.

Подчертавайки думата „нечистотии“, на устните ѝ трепна усмивка.

Това неприкрито оскърбление накара лицето на Фиона да се разкрие от гняв. Лорд Фицджералд се задави и изплю последната глътка уиски обратно в чашата си. Хю преглътна една усмивка и се намести поудобно в креслото си. Английската роза имаше остри бодли и умееше добре да се брани.

– Много ме заболя, когато научих за смъртта на бившия ви съпруг – предприе плах опит да смени темата лорд Фицджералд.

– Кой беше бившият ви съпруг? – попита Фиона.

– Шон О'Нийл. – Гласът на Катрин бе само измъчен шепот.

– Шон О'Нийл! – изписка Фиона. – Но той е мъртъв едва от три месеца!

Лицето на Катрин се покри с руменина, а очите ѝ помръкнаха от болка. Хю я наблюдаваше с безпокойство.

Въпреки че забеляза нежната му загриженост, Фиона продължи коравосърдечно:

– Трябва да ви предупредя, скъпа. Новината за повторната ви женитба толкова скоро след кончината на първия ви съпруг ще даде храна на злите езици в Дъблин. При това да се омъжите за племенника на покойния си съпруг... Хората ще кажат, че дъщерята на един граф би трябвало да притежава повече чувство за благоприличие. – След това с невинен вид тя изрецитира театрално: – Скъпа моя, каква безскрупулност. Представете си само, толкова кратък траур.

– Простете, ако съм засегнала чувството ви за приличие, госпожице – отвърна Катрин и се изправи толкова рязко, че Фиона се сниши в креслото си. – Трябва да ви уверя, че графските дъщери получават възпитание, което на вас вероятно ви липсва. Ако ме извините... – Катрин улови за ръка дъщеря си и гордо напусна кабинета.

– Как смееш! – скара се лорд Фицджералд на дъщеря си.

– Нещо лошо ли съм казала? – Фиона погледна баща си с най-невинния си поглед.

Хю се изправи гневно.

– Трябва да се погрижа за Катрин. Пег ще ви изпрати.

– Наистина съжалявам – извини се лорд Фицджералд.

– Вината не е ваша, господине – рече Хю и се обърна към Фиона. – Злобният ти характер помрачава ефекта от красотата ти. Приятна вечер.

Хю се боеше от онова, което го очакваше и с натежали като олово крака се заизкачва нагоре по стълбите, проклинайки наум Фиона Фицджералд. Катрин тъкмо бе започнала да приема живота в дома на О'Нийлови и да извлича радост от него. Сега навярно щеше да му се наложи да започне всичко отначало.

„По дяволите Фиона и Шон О'Нийл!“ – изруга той. Бракът на Катрин с чичо му предизвикваше у него несъзнателен гняв.

Хю почука на вратата на спалнята на Катрин, но не получи никакъв отговор. Почука повторно. Отново никакъв отговор.

Без да чака повече, той отвори вратата. Катрин стоеше с гръб към него и гледаше през прозореца. Той прекоси стаята и застана до нея.

Младата жена се държеше така, сякаш не го забелязваше.

Хю протегна ръка и нежно докосна лицето ѝ, за да я накара да го погледне. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Хю ги изтри с пръсти.

– Почуках – каза той.

– Зная – отвърна Катрин.

– Защо не отговори?

– Надявах се да си отидеш.

При тези думи Хю не можа да не се засмее.

– Съжалявам за случилото се.

– Младата дама е права. Трябва да отложим сватбата, или...

– Фиона Фицджералд не е никаква дама – прекъсна я Хю напред думата. – И няма представа за обстоятелствата около женитбата ни.

– Тя е много красива.

– Да, така е.

– Какви са били отношенията ви с нея? – попита Катрин, която не можа да преглътне този въпрос.

– Между мен и Фиона не е имало нищо. По време на престоя си в Лондон ѝ бях представен. За бога, тази лисица си търси титла, а не съпруг. – Хю се ухили сърдито. – Ревнуваш ли?

– Никога – отвърна Катрин.

така усмихнат, Хю я притисна към мускулестото си тяло и наведе глава, за да я целуне.

– Пусни ме – примоли се тя, когато устните му докоснаха нейните.

– Никога – устните на Хю се притиснаха към нейните в нежна и подканяща целувка.

Катрин опря ръце на гърдите му и се опита да го отблъсне, но Хю не отстъпи и на милиметър. С едната си ръка обвиваше кръста ѝ, а с другата държеше главата ѝ, така че да не може да се изплъзне от целувката му.

А тя бе нежна и пламенна. Хю засмука тъгълчето на устните на Катрин, докато не усети, че младата жена потреперва.

Съпротивата ѝ отслабваше. Когато ръцете ѝ се увиха около врата му, а тялото ѝ се притисна още по-плътнo към неговото, целувката на Хю стана още по-настойчива и дръзка. Той проникна с език в устата ѝ, галеше я и вкусваше от сладостта ѝ. Трепереща от толкова ожесточено отричаното желание, Катрин отвърна на целувката му.

– Довери ми се – с дрезгав глас прошепна Хю и развали магията.

Ужасена от самата себе си, Катрин отстъпи назад и удивено се вгледа в устните му. Какво се бе случило с нея? Без да мисли за

последствията, Катрин замагна и с все сила го зашлеви по лицето.

От изненада Хю остана за миг втрещен в нея. Той докосна пламналата си буза, след това се ухили и тръгна към вратата.

– На какво да отдам тази плесница – на връзката ми с Фиона, на целувката... или на сладострастното усещане, което тя събуди у теб? – подигравателно попита Хю, преди да напусне стаята. Вратата едва се бе затворила след него, когато вече доста разкривеният месингов свещник се удари с трясък във вратата и издрънча на пода.

– Вдигни го, госпожо – извика Хю откъм коридора, – защото ковачите в Дъблин и без това вече са по-богати и от Крез.

– Негодник – промърмори Катрин, обърна се сърдито към прозореца и остана така, взряна навън.

Въпреки че бракът ѝ с Шон бе всичко друго, освен щастлив, покойникът навярно заслужаваше известен траур. Три месеца наистина бяха съвсем недостатъчни, дори при положение че...

Скандално! Думата тегнеше мъчително на съвестта ѝ.

Тези мисли не ѝ даваха мира. Но какво можеше да стори? Договорът вече бе подписан.

Да избяга. Да избяга незабелязано щеше да е лесно, ако оставеше Мейв, но тя никога нямаше да зарече дъщеря си. Това бе немислимо.

Катрин имаше чувството, че е в клопка. Затвори очи и, опитвайки се да се успокои, въздъхна дълбоко. След миг отново отвори блестящите си зелени очи, тъй като ѝ бе хрумнала една изключително рискована идея.

„Може пък да се получи“ – реши тя, а на устните ѝ трепна усмивка. Ако я спипаха, щеше да скалъпи някакво правдоподобно обяснение.

На другия ден, рано следобед, Катрин седеше пред камината, която днес не бе запалена. Поли и Мейв ѝ правеха компания. Катрин остави ръкоделието си настрана, прозина се и се протегна.

– Крайно време е за следобедния сън на Мейв – каза тя, обръщайки се към камериерката си.

– Не искам да спя – долетя гласът на Мейв от пода, където си играеше.

– Ще я отнеса в леглото – предложи Поли.

– Не си прави труда – рече Катрин. – Двете с Мейв ще си почиваме заедно.

– Не искам да спя, мамо – продължи да настоява детето, докато Поли ставаше, за да излезе от стаята.

Когато вратата се затвори след нея, Катрин дари дъщеря си с

очарователна усмивка.

– Не искаш да спиш, така ли, съкровище? Добре тогава.

– Какво? – Мейв бе искрено изненадана. Този път се бе оказало прекалено лесно да придума майка си.

– Какво ще кажеш за една игра вместо това? – каза Катрин.

– Игра? – повтори Мейв.

– На криеница – рече Катрин.

– На криеница?

– Да, ще се крием и ще бягаме от едно скривалище към друго – обясни Катрин. – Ако достигнем Дъблинския замък, без чичо Хю да ни открие – печелим играта.

Мейв плесна с ръце от радост. Въпреки, че майка ѝ често си играеше с нея, този път бе надминала себе си.

– Шшт! – напомни ѝ да пази тишина Катрин. – Никоой не бива да забележи изчезването ни.

– Защо? – високо прошепна Мейв.

– Защото иначе ще каже на чичо Хю къде може да ни открие.

– Ама че весело!

– За съжаление чичо Хю едва ли би го намерил за весело. Готова ли си?

Мейв, която толкова много приличаше на майка си, се усмихна и кимна послушно. Двете се запътиха към вратата. Катрин я открихна и се ослуша.

Нито звук.

Тя отвори вратата още малко и предпазливо подаде глава навън, за да огледа коридора. Не се виждаше жива душа.

Отново се обърна към дъщеря си и постави пръст на устните си, за да ѝ напомни да мълчи. Със сериозно лице, Мейв веднага я изимитира и Катрин с мъка се сдържа да и е прихне. Хванати за ръце, двете прекосиха на пръсти пустия коридор и се добраха до стълбището. От вестибула не се чуваше нито звук.

Следвана по петите от Мейв, Катрин слезе по стълбите. На долната площадка спряха и се ослушаха. Прислужниците приготвиха голямата зала за вечерята, а от двора долитаха мъжки гласове. Единствената възможност да се измъкнат незабелязано оставаше през задния вход, който изцеждаше в парка.

Катрин поведе Мейв след себе си. Не след дълго двете бяха в градината. Облегната на хладните камъни на къщата, Катрин въздъхна с облекчение. Поне бяха успели да се измъкнат навън.

Сякаш надушила някаква опасност, тя вдигна глава, огледа пустата градина и си помисли знае ли къде е в момента Хю. В каква посока да поемат? Вляво от тях се намираха конюшните, а вдясно – кухнята, пещта и помещенията на прислугата.

– Виждаш ли розовия храст хей там до стената? – прошепна Катрин, навеждайки се към дъщеря си. – Ще се скрием зад него. И не забравяй, нито звук!

Двете се запромъкваха безшумно по поддържаната морава и пропъзяха зад храста.

– Не е ли весело? – попита Катрин.

– О, да – отвърна Мейв. – Какво ще правим сега?

– Ще чакаме.

– Защо?

– За да не ни открие чичо Хю, преди да сме достигнали Дъблинския замък.

– Сетих се нещо! – извика Мейв.

– Шшт! – укроти дъщеря си Катрин. – Пази тишина.

– Но защо? – прошепна Мейв.

– Някой може да ни чуе и да каже на чичо Хю къде сме.

– О!

Половин час майка и дъщеря седяха неудобно зад розовия храст. Най-сетне Мейв наруши мълчанието.

– Жадна съм, мамо.

– Когато стигнем в Дъблинския замък, ще пийнем нещо в чест на победата – прошепна Катрин. – Нали ще е чудесно?

Мейв кимна не особено уверено. Мъчително изтече още половин час.

– Мамо?

– Какво има?

– Боли ме дупето – оплака се Мейв.

Катрин се усмихна.

– Седни в скута ми.

Мейв изпъзля в скута на майка си. Катрин нежно я прегърна.

– Мамо? – Мейв я погледна с обезоръжаващите си зелени очи.

– Да, съкровище?

– Спи ми се.

– Затвори очи, детето ми – усмихнато рече Катрин. – Мама ще бди над теб, докато спиш.

Мейв затвори очи. След две секунди ги отвори отново.

– Мамо?

– Да?

– Много те обичам.

– Аз те обичам хиляди пъти повече – рече Катрин.

Мейв отново затвори очи. Само за няколко минути дишането ѝ стана бавно и равномерно. Катрин разбра, че дъщеря ѝ е заспала.

Два часа по-късно мадам Бюжо и две нейни помощници слязоха от една карета и влязоха в къщата. Пег ги отведе горе, но в покоите на Катрин не завариха никого. След като я потърси в стаята на Мейв, в салона, библиотеката и кабинета, Пег се втурна на двора, където Хю разговаряше с един от мъжете си.

– Господарю – видимо развълнувана извика Пег. – Мадам Бюжо чака в салона, но аз не мога да открия госпожа Катрин никъде. Малката Мейв също е изчезнала.

– Казаха, че ще си починат малко – намеси се Поли, която стоеше наблизо заедно с Патрик.

– Претърсете още веднъж къщата – нареди Хю. – Пег, провери в кухнята и във фурната. Конъл, иди в конюшните и виж дали не липсва някой кон. – След това с навъсено изражение се обърна към Патрик. – Двамата с теб ще претърсим градината. Виж дали тази малка змия, която се представя за английска дама, не се крие зад някой храст.

Катрин вече проклинаше глупавия си план за бягство. Краката ѝ бяха изтръпнали, задните части – напълно безчувствени, а ръцете я боляха, тъй като през цялото време бе държала дъщеря си.

Когато Мейв отвори очи, Катрин изпрати няма благодарност към небесата. Сега поне можеше да пораздвижи ръцете си.

– Седни до мен – прошепна Катрин на Мейв, която бе слязла от скута ѝ.

– Ох! – изписука Мейв, убодена от един трън. – Ухапа ме змия!

– Пст! – Катрин погледна дъщеря си.

– Единствената змия зад този храст е майка ти – прозвуча гласът на Хю. – Веднага излизайте.

Различила чифт черни ботуши пред храста, Катрин затвори очи. Когато отново ги отвори, ботушите вече бяха два чифта..

– Казах, веднага излизайте.

Мейв изпълзя усмихната иззад храста и се ухили на Хю и Патрик.

– Ти спечели, чичо Хю – извика тя. – Сега е твой ред да се криеш и да бягаш към Дъблин, а ние с мама ще те търсим. Ще затворим очи и ще броим до десет.

Все още зад храста, Катрин въздъхна ужасено. Мейв току-що бе направила извинението ѝ на пух и прах.

– Ще продължим играта утре – обясни Хю на детето. – Вече е време за вечеря. Патрик, нека Поли отведе Мейв в къщата.

Патрик протегна ръка към момиченцето и двамата се запътиха обратно към къщата.

– Играта свърши – извика Хю по посока на розовия храст. – Излез най-сетне.

– Излизам – измърмори розовият храст. Изподрана и изцапана от главата до петите, Катрин изпълзя иззад храста. Без нито дума повече Хю я стисна над лакътя и я помъкна към къщата. Вътре, пред погледите на цялата прислуга, я тикна в кабинета си, сякаш бе някоя престъпница. Вратата се затвори с трясък след тях.

– Имаш мозък колкото врабче – тросна ѝ се Хю, като обвинително размахваше пръст.

Катрин се отскубна от хватката му и разтри ръката си, където допреди миг я бяха стискали пръстите му. Очите ѝ пръскаха искри.

– А ти, многоуважаеми лорде, си коварен като змия, освен това си потаен, жесток...

– Достатъчно! – прекъсна я Хю, след което се усмихна. – Имам идея. – Той посочи едното от креслата. – Седни да обсъдим въпроса на спокойствие.

– Предпочитам да остана права.

– Казах да седнеш.

Катрин седна в креслото с достолепието на кралица и грижливо приглади диплите на изцапаната си, цялата в тревички рокля. След като бе скръстила треперещите си длани в скута, най-сетне го погледна с високомерно, презрително изражение.

„Женичката наистина си я бива“ – помисли си Хю, възхитен от държанието ѝ. Могъщи мъже се бояха от него, а това крехко създание имаше дързостта да му се противопоставя.

– Защо искаше да избягаш? – намръщено попита той.

– Защо ли...? Господине, при цялото ми уважение към вас трябва да ви помоля да помислите малко, преди да задавате глупави въпроси.

– Обясни ми – рече Хю, давайки вид, че не е забелязал сарказма ѝ.

– Госпожица Фиона... – поде Катрин.

– Фиона Фицджералд е коварна вещица – прекъсна я Хю. – Веднъж вече говорихме за това, Кати. Уважавам желанието ти да почетеш паметта на чичо ми, но заради Търлаф не можем да отлагаме сватбата си.

Освен това брачният договор вече е подписан.

– Договорите са за това, за да бъдат нарушавани – отвърна Катрин.

– Но виж клетвата не може да бъде престъпвана..

– Кралицата даде благословията си за нашата женитба – излъга Хю.

– Тя очаква да се оженим незабавно.

Катрин се извърна и замълча замислено. Хю премести едно кресло пред нейното, седна и взе дланите ѝ в своите.

– Погледни ме – рече той, а когато тя го стори, попита тихо: – Толкова ужасна перспектива ли е бракът с мен?

Лицето на Катрин се разведри.

– Не.

Без да пуска дланите ѝ, Хю коленичи усмихнат пред нея.

– Ще ми окажеш ли огромната чест да станеш моя жена? – попита той и я накара да го погледне.

Трогната от нежността му, Катрин кимна, но не промълви нито дума. Никога досега не се бяха опитвали да спечелят сърцето ѝ.

– Добре – лаконично рече Хю, след което се изправи. Тази поза му доставяше видимо неудоволствие. – Можеш свободно да се движиш из къщата и имението, но докато не се роди бебето ти е забранено да яздиш. И ще ми обещаеш да не правиш други опити за бягство.

– Ще се удовлетвориш с честната ми дума? – попита Катрин, изненадана от доверието му.

– Разбира се. Имам ли я?

– Да, обещавам.

Хю я измери с поглед от главата до петите и не можа да не се усмихне на раздърпания ѝ вид.

– Сега върви и се приготви за вечеря. Не забравяй да измиеш мръсотията от лицето си.

Дяволито усмихната, Катрин се надигна, а той я изпрати до вратата. Тя спря на прага.

– Само още нещо. – Хю чакаше търпеливо.

– Бих искала да престанеш да ме засипваш с целувки винаги, когато сме сами – рече тя.

Хю кимна в знак на съгласие.

– Дай ми дума.

– Заклевам се да не те засипвам повече с целувки...

Приемайки обещанието му, Катрин сведе глава и затвори вратата след себе си.

„...докато не се състои церемонията“ – каза си наум Хю. След това

реши да поръча на Патрик да я наблюдава. Дискретно, разбира се.

Денят, в който трябваше да се състои сватбената церемония на Хю и Катрин, започна слънчев и топъл. След като се изкъпа, Катрин се облече с помощта на Поли и Пег, които я обсипваха с възхитени погледи и възклицания. Мейв обикаляше развълнувано около майка си.

„Магията на летен сън – иронично мислеше Катрин, – когато зли сили обладават хората и ги подтикват към безумни деяния. В моя случай най-лошото ще се случи довечера в тази стая.“

Катрин изглеждаше като прелестно лятно цвете. Бледо-жълтата ѝ копринена рокля имаше дълги широки ръкави и квадратно деколтето. Специални прорези върху полата и ръкавите откриваха копринена фуста и блуза от чиста коприна, които носеше отдолу. Скъпа златна бродерия и перли красяха деколтето. Пищната ѝ бакъреночервена коса бе вдигната на кок, а около врата си Катрин носеше двуредна перлена огърлица със скъпоценна брилянтна закопчалка – сватбения подарък на Хю.

Някакъв шум в спалнята на Хю привлече погледите на трите жени. Пег прекоси стаята, откряна вратата едва-едва и стрелна Хю с поглед.

– Какво желаете? – попита тя.

– Госпожа Катрин... ако нямаш нищо против.

– Да, имам – отвърна Пег. – В момента е заета. – Тя понечи отново да затвори вратата, но Хю подложи крак.

– Да не би да искате да донесете нещастие на този дом, господине?

– Не.

– Тогава ни оставете. Ако младоженецът види булката преди венчавката, това носи нещастие.

– Сега не ни е до шегите, чичо Хю – намеси се Мейв и накара жените да прихнат.

След като Хю отдръпна крака си, вратата се затвори под носа му. Ругаейки наум, той се обърна и излезе от стаята си.

Патрик и Катрин стояха в малкия кораб на църквата „Сейнт Мери“ в очакване на момента, в който трябваше да се отправят към олтара. Бледа и трепереща, Катрин подскочи, когато чу вратата да се отваря.

– Време е – рече Конъл и отново изчезна.

– Ощипи се по бузите, Кати – подкани я Патрик в отговор на несигурния ѝ поглед. – Изглеждаш като призрак.

– В деня на собствената си сватба ще ме разбереш по-добре – отвърна тя и потърка страните си с длани. – Ако трябва да бъде честна, очаквам този ден с радост.

Патрик хвана Катрин за ръка и я поведе към олтара. Тя се поколеба

за миг, но хватката на пръстите му правеше бягството невъзможно. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да го последва.

Под погледите на гостите Катрин се отправи към украсения с цветя олтар, където Хю и отец Дън вече я очакваха. Патрик поднесе треперещата ѝ длан към устните си, а след това отстъпи.

– Успокой се – прошепна ѝ Хю и стисна пръстите ѝ. Двамата коленичиха пред отец Дън.

Катрин отговаряше напълно автоматично на идващите сякаш безкрайно отдалече молитви на свещеника. Съзнанието ѝ бе завладяно от мъчителни страхове. Беше ли вече прекалено късно да се прекъсне церемонията? Какво щеше да стори Хю, ако тя внезапно се обърне и се втурнеше към изхода?

Съзнаваше, че подобни копнежи са напълно безсмислени и погледна в скришом Хю, опитвайки да се концентрира върху подобаващото му за случая изражение. Той бе хубав и умен., любезен... щедър... търпелив... целуваше се превъзходно... Спомняйки си за очакващите ги интимности, погледът ѝ се плъзна към бедрата му.

– Госпожо Катрин? – дочу тя гласа на отец Дън.

Хю извърна рязко глава, за да я погледне. Замечтаният блясък в смарагденозелените очи издаваше мислите ѝ. Хю с мъка подтисна усмивката си. „Тази малка лицемерка!“

– Отговори на отец Дън – прошепна Хю.

Внезапно изтръгната от бляна си, Катрин се изчерви и погледна свещеника.

– Простете – промърмори тя.

„Красива и духовита“ – помисли си отец Дън. Той се усмихна замислено и се покашля.

– Ти, Катрин Мари О'Нийл, вземаш ли този мъж, Хю Оуен О'Нийл, за свой законен съпруг?

– Да.

Отец Дън кимна на Хю.

– Сложете брачната халка на ръката на съпругата си.

Хю понечи да последва поканата му, но внезапно спря. На лицето му се изписа смразяващ гняв.

Погледът на Катрин се плъзна от страховитото изражение на лицето му към безименния пръст на дясната ѝ ръка.

В този миг се задъха и ококори очи от ужас. Тя все още носеше брачната халка на Шон!

– Съжалявам – промърмори най-сетне младата жена и бързо свали

халката от пръста си, но тъй като нямаше джоб, я постави на средния пръст на дясната си ръка.

Хю ѝ сложи своята халка, след това погледна видимо смутения свещеник.

– Тя беше вдовица – все още ядосан обясни той.

– Можете да поздравите гостите – каза отец Дън, след като ги бе обявил за мъж и жена. Когато двамата се обърнаха към гостите, свещеникът тържествено извика: – Дами и господа, представям ви лорд Хю О'Нийл и съпругата му, лейди Катрин.

„Какви ги надробих само“ – мислеше си Катрин, внезапно връхлетяна от мъчителни болки в стомаха. Сега вече нямаше спасение.

– Прости ми – отново се извини пред съпруга си тя.

– Вече е забравено – отвърна Хю. – Да не говорим повече за това. – Той постави ръката ѝ върху своята, след това я изведе от църквата.

Огромната зала в господарската къща на О'Нийлови беше пищно украсена с цветя. На входа младата брачна двойка поздравяваше гостите.

Катрин бе облекчена и щастлива от факта, че съпругът ѝ си бе възвърнал доброто настроение. Хю, който не пускаше ръката ѝ, постоянно я поднасяше към устните си, докато усмихнато надничаше в очарователните зелени очи на младата си съпруга. Всеки наблюдател би нарекъл двамата „щастлива влюбена двойка“ – определение, което доста би изненадало младите съпрузи.

– Лорд и госпожа Бърк – представи Хю двойката, която току-що бе влязла. – Мои много близки приятели.

Приблизително на възрастта на Хю, лорд Бърк бе хубав и снажен мъж, чиито тъмен тен издаваше норманския му произход. Нежната и бледа госпожа Бърк, чиято напреднала бременност правеше вида ѝ още по-болнав, бе истинска противоположност на съпруга си.

Когато двамата отминаха, Хю обясни на Катрин, че семейство Бърк вече имат двама сина и живеят в Коноут.

Бяха пристигнали в Дъблин само за да присъстват на сватбата и възнамеряваха веднага да се върнат в къщи, тъй като всеки момент очакваха раждането на третото си дете.

Когато на входа се появи лорд Фицджералд и дъщеря му, Хю загрижено стисна дланта на Катрин.

Роклята на Фиона бе с цвета на очите ѝ, а предизвикателното деколте откриваше голяма част от гърдите. Около врата си носеше скъпоценна огърлица от сапфири и диаманти, чиито блясък привличаше

мъжките погледи с магическа сила и ги подканяше да спрат върху копирената ѝ кожа. Катрин сравни собствените си гърди с тези на съперницата си и реши, че сравнението не е в нейна полза.

– Честито – рече лорд Фицджералд и разтърси ръката на Хю. След това посочи една двойка, която стоеше непосредствено зад тях. – Това е племенницата ми Айлийн и – както навярно знаете – съпругът ѝ лорд О'Брайън.

Лейди Айлийн О'Брайън бе невероятно красива млада жена. Подобно на братовчедка си Фиона тя имаше сапфиреносини очи, косата ѝ блестеше с очарователен златист блясък, а кожата ѝ бе прасковено нежна. За най-голяма изненада на Катрин лорд О'Брайън спокойно можеше да бъде дядо на съпругата си. Ставаше дума за брак по сметка и с малко повече късмет госпожа Айлийн скоро щеше да бъде богата вдовица.

Напълно игнорирайки присъствието на Катрин, Фиона дари Хю с лъчезарна усмивка, но той имаше очи единствено за съпругата си.

Вицекралят на Елизабет бе сред последните гости, които им поднесоха благопожеланията си. Сър Уилям Ръсел бе мъж на средна възраст, дребен и набит. Той презираше всичко ирландско, но силно се впечатляваше от английските титли.

– Чудесен избор, О'Нийл – рече сър Уилям и се усмихна на Катрин. – Ако кралицата удовлетвори петицията ви, скоро ще бъдете почетени в Дъблинския замък като новите граф и графиня Тирон.

– Много се радваме – отвърна Хю. – Ще ни окажете ли честта да присъствате на празничната трапеза?

Сър Уилям кимна и отмина.

– Когато някой се стреми да получи титла, трябва да изпрати петиция до кралицата – обясни Хю в отговор на въпросителния поглед на Катрин. – В нашия случай това е чиста формалност.

На масата Катрин седна между съпруга си и вицекраля. Тъй като бе отвел булката до олтара, Патрик седеше отдясно на Хю, а сър Хенри – отляво на сър Уилям. Масата бе отрупана с прясно опечени хлебчета, златист мед, масло и безброй гарафи с вино.

Прислужниците внесоха първото блюдо от раци, охлюви в масло и стриди. Хю сервира един рак на Катрин, а след това сложи и в своята чиния. Когато един от рицарите на О'Нийлови предложи младоженците да се хранят един друг със стриди, Катрин се изчерви. За нейно най-голямо разочарование, но за радост на присъстващите, Хю се засмя гръмко.

– Ще позволиш ли – каза той и поднесе една стрида към устните ѝ.

Катрин си спомни друго едно сватбено тържество и замръзна. Опитана се да съдържи сълзите, които напиреха в очите ѝ.

Хю докосна рамото ѝ и я притегли към себе си.

– Какво има?

– Нищо – излъга тя и сведе очи, неспособна да устои на погледа му.

– Каж ми какво те притеснява – нежно я подкани Хю. – Не бих искал да имаме тайни един от друг.

– Храних Шон със стриди, когато... – Забелязала колко помръкна погледът на съпруга ѝ, тя се поколеба за миг, след което се опита да му обясни: – Споменът за ужасния край... Аз... боя се, че ти...

– Това е просто един обичай и нищо повече – обясни ѝ Хю. – Няма причина за страх.

– Ох.

Той се наведе съвсем близо до нея и я целуна. Гостите започнаха да ръкопляскаат от удоволствие, което отново накара Катрин да се изчерви.

Останалата част от празничната вечеря премина без особени произшествия.

Второто блюдо се състоеше от печено говеждо месо, агнешки бутчета на грил и прасенца-сукалчета. Следваха апетитни пастети, салатата, лук и репички. Кулминацията бе десертът – сладкиш, ягоди в бита сметана и сватбена торта с глазура.

След вечеря хората на О'Нийл преместиха масите, за да направят място за танци. Хю и Катрин откриха вечерта и скоро бяха наобиколени от множество танцуващи двойки.

Катрин танцува също и с Патрик и сър Уилям. След това Хю незабелязано я издърпа във вестибюла.

– Пег тъкмо отиде да доведе Мейв – обясни той и посочи към стълбите. – Трябва да ти покажа нещо. – Когато момиченцето се появи, Хю ги изведе в парка.

– Патрик! – извика той.

Зелените очи на Мейв, които толкова напомняха за тези на майка ѝ, се ококориха от изненада, когато Патрик се появи, водейки за юздата едно черно шотландско пони.

Мейв веднага се спусна към усмихнатия Патрик, който я вдигна на седлото и поведе през градината.

– Добре знаеш как да доставиш радост на една жена – забеляза Катрин с блеснали очи, докато наблюдаваше щастливата си дъщеря.

– Надявам се да е така – рече Хю. Забелязал колко е преbledняла съпругата му, той добави: – Няма да има церемония за сватбената нощ.

Качи се спокойно горе и се пригответи. Ще оставя Мейв на грижите на Пег.

– Благодаря – рече Катрин.

Когато тя изчезна в къщата, Хю се усмихна самодоволно.

Поли вече чакаше в спалнята на Катрин. Забелязала напрегнатото изражение на господарката си, Поли реши, че спокойствието ще ѝ се отрази най-добре. Тя развали великолепната прическа на Катрин и среса косата ѝ. Помогна на младоженката да се съблече и да сложи очарователната нощница, която мадам Бюжо бе ушила за сватбената нощ.

– Остави ме – каза Катрин. – Искам да остана за малко сама.

– Бяхте прекрасна булка. – Камериерката понечи да излезе.

– Поли? – когато момичето се обърна, Катрин посочи венеца от цветя върху леглото, който според старите езически обичай носеше плодородие. – Нямахме нужда. Вече съм бременна.

– Направих го, за да можете да заченете пак, след като се роди това дете.

Останала сама, Катрин се изправи пред огледалото и се взря в отражението си. Нощницата ѝ бе ушита от почти прозрачна кремава коприна със златни нишки. Тясна на гърдите, надолу тя се разширяваше, за да скрие бременността ѝ. Беше без ръкави, а прилепналата горна част се държеше на три панделки от златист сатен. На трептящата светлина от камината нощницата и блестящата бакъреночервена коса, която се спускаше като водопад по раменете ѝ, придаваше на Катрин аура на езическа богиня.

„Вече не съм някое невинно момиче, което има основание да се страхува – опита се да си вдъхне увереност Катрин. – Впуснах се в една сделка и трябва да удържа дадената дума... заради децата си.“

Загърнат в сатенен халат, Хю се появи в стаята през вратата, която свързваше двете спални и застана зад Катрин. Сложи длани на раменете ѝ. Очите им се срещнаха в огледалото. Настойчивият му, пронизителен поглед накара Катрин да се обърне. Тя го погледна. Всяка мисъл за децата и за сключената сделка излетя от главата ѝ.

Хю, който бе забелязал страха ѝ, не ѝ даде никаква възможност да размисли.

Нежно, но решително, той я улови над лактите, притегли я към себе си и притисна устни към нейните в страстна целувка, която сякаш никога нямаше да има край.

– Сладка и красива моя съпруго – нежно прошепна той, след което вдигна глава, за да погледне хубавите ѝ зелени очи.

В този момент откри двете сълзи, които бавно се стичаха по бузите ѝ.

Решен да вземе онова, което му се полагаше, Хю развърза най-горната златиста панделка, извади пищените гърди на младата си съпруга и започна да им се любовува. Развърза и втората панделка, но когато посегна към третата, почувства нежната издутина на корема на Катрин. Детето на Шон!

Засрамен от похотта си, Хю изруга тихо и я пусна.

– Върви в леглото – нареди ѝ той и се извърна.

– Но...

– Никой не трябва да знае, че бракът ни не е консумиран – прекъсна я Хю. – Тази вечер ще спим заедно. Бързо в леглото, преди да съм размислил.

Объркана, но с видимо облекчение, Катрин се мушна в леглото и придърпа завивката чак под брадичката си.

Той я желаше. С всяка фибра на тялото си и с цялото си сърце. Това му бе напълно ясно. И вече я желаше прекалено дълго.

Преди пет години Хю бе срещнал Шон и Катрин в двора на Тюдорите. Петнадесетгодишната, невероятно красива съпруга на чичо му го омагьоса от пръв поглед. През онази отдавна отминала нощ му се бе удало да я завари сама и да ѝ открадне една целувка.

За съжаление Шон ги бе заварил и онази прекрасна целувка завърши печално. Чичо му го бе проклетел навярно за стотен път, а Катрин бе ударил.

„Тогава ми попречи Шон – помисли си Хю, – а днес синът му. Не – поправи се сам той. – Попречиха ми сълзите ѝ.“

Бракът с Шон бе наплашил Катрин и тя имаше нужда от време, за да забрави мъките и да се съвземе. Да почака докато се роди детето, бе най-малкото, което можеше да направи за нея. В края на краищата бракът ѝ с Шон бе траял много, много дълго.

На другата сутрин Хю се събуди много рано. Катрин все още спеше, плътното притисната към него. Гледайки спокойното ѝ лице, той реши, че младата му съпруга прилича по-скоро на ангел, отколкото на прелъстителка. Погледът му се плъзна по оскъдно облеченото ѝ тяло и той усети желанието отново да се разгаря в него.

На устните му трепна лукава усмивка. Защо да не се позабавлява малко?

Хю посегна към едната от налятите ѝ, примамливи гърди. В този момент му хрумна една ужасна мисъл и ръката му замръзна във

въздуха, още преди да докосне голямото, тъмно зърно Струваше ли си тази открадната наслада упрека, който цял живот щеше да среща в очите й?

Не! Хю бързо отдръпна ръка.

„Да си незадоволен не е трагедия... – опита се да убеди сам себе си той, – най-много непоносимо мъчение.“ За да устои на изкушението, той стана от леглото и потърси спасение в спалнята си.

Катрин се обърна в полусън в огромното легло и инстинктивно потърси с ръка тялото, което я бе топило през нощта. Тя предпазливо отвори едното си око, след това другото и установи, че е сама.

Когато вратата се отвори, тя се изплаши. На прага се появи Поли, която я погледна със заговорнически поглед.

– Банята ви е приготвена в стаята на лорд О'Нийл – извика тя.

– Къде е... лорд О'Нийл? – опита се да запази дистанция Катрин.

– Играе си в градината с Мейв. – Начинът, по който Катрин бе нарекла съпруга си, накара устните на Поли да трепнат. – Двамата ви чакат за закуска.

6

Облечена в украсен с дантела халат с благопристойно деколте, Катрин се спусна надолу по стълбите, но се поколеба, преди да излезе в двора. Чувстваше се неловко заради снощните си сълзи и сега за пореден път се питаше дали тази вечер Хю ще пожелае да се възползва от съпругеските си права. В края на краищата тя бе дала съгласието си.

„Проклятие“ – Катрин прокле наум детинската си нервност и се насили да продължи.

Както развеждаше Мейв на гърба на черното ѝ пони, Хю се обърна и забеляза Катрин, която се приближаваше към тях с поруменели страни. Със свежия цвят на кожата ги и меката си дреха тя му заприлича на рядко красиво цвете, растящо в градината му. Испита желание да откъсне това цвете.

– Добро утро, госпожо – извика той и галантно се поклони към нея, след това направи знак на конярчето и свали Мейв от седлото.

– Мамо, видя ли как яздох Суут? – развълнувано попита Мейв.

– Суут?

– Моето пони!

– Да, съкровище. Ти си превъзходна ездачка. Но Миднайт не е ли чудесно име за едно толкова хубаво пони?

Зелените очи на детето блестяха. Вирнала чипото си носле, Мейв приличаше на майка си, когато бе гневна.

– Суут ми харесва – настоя Мейв, – а понито си е мое.

– Тогава ще се казва Суут, съкровище.

– Госпожо, несравнимата ви красота засенчва всички цветя в градината ми – поласка я Хю и посочи с ръка наоколо.

– Господине, трябвало е да станете поет – отвърна Катрин, на чиито устни трепна плаха усмивка.

– Съкровището на един поет са неговите слова – рече Хю. – Предпочитам нещо по-осезаемо. Ще закусваме ли?

Тримата се запътиха към къщата, а Хю свойски обви ръка около кръста ѝ. Катрин го погледна изненадано и срещна обезоръжаващата му усмивка.

– Надявам се да си спала добре – каза той и я притисна по-плътено към себе си.

– Д-д-а – заекна тя, а лицето ѝ придоби цвета на най-прелестните

му рози.

Същата вечер, след като бе сложила Мейв в леглото, Катрин веднага се прибра в спалнята си. Ако слезеше при мъжа си в кабинета, можеше да се окаже в неудобна ситуация, а тя искаше да избегне подобна възможност.

Поли вече я очакваше в стаята ѝ. След като помогна на господарката си при събличането, тя излезе, но не можа да се сдържи да ѝ пожелае със заговорнически поглед приятни „сънища“.

Катрин се запита откъде момичето знае толкова много за съпругеските задължения. Изглежда заслугата за това бе на Патрик!

Вече в леглото, погледът ѝ спря на вратата към спалнята на Хю. Тя почти почувства дланите му върху кожата си и си представи, че се притиска към силното му, мускулесто тяло. Тогава бебето в корема ѝ се обади и тя бе връхлетяна от угризения заради тези си мисли.

„Какво става с мен?“ – запита се Катрин. От отсрещната страна на вратата дочу някакъв шум и разбра, че Хю си ляга. „Ще дойде ли в леглото ми или не?“ – чудеше се тя, несигурна какво всъщност желае. Катрин оценяваше уважението му към чувствата ѝ, но толкова ли непривлекателна бе, че да не се изкуши да наруши обещанието си?

Сънят я споходи бавно, избавяйки я от мъчителните мисли.

Хю лежеше в леглото си, вперил поглед в свързващата двете спални врата. Дали Катрин вече спеше, или мислите ѝ бяха при него? Предположението, че тя би могла да мисли за Шон, накара сърцето му да се свие.

През целия ден съпругата му се бе държала сърдечно и мило. Дали не бе променила мнението си за сключената между тях сделка? Непостоянни по природа, жените имаха навика често да менят мненията си. Всичко, което трябваше да стори, бе да отвори тази врата.

А след това?

Горда и упорита, каквато бе, Катрин никога нямаше да признае, че проклетата сделка е била грешка. Или?

Не! Хю не желаше да рискува. Нямаше желание да я принуждава към каквото и да било и да рискува да претърпи поражение.

Той дълго се въртя в леглото, преди да потъне в спасителния сън.

7

– Мамо, искам да поаяздя Суут – рече Мейв, която си играеше пред камината.

– В този дъжд Суут ще се простуди ужасно – отвърна майка ѝ.

В този дъждовен септемврийски следобед Катрин бе в много лошо настроение и сега гледаше през прозореца па салона. От устните ѝ се отрони въздишка. Още два дълги месеца и тя най-сетне щеше да се освободи от бремето си. Поглеждайки безформеното си тяло, тя с безпокойство се запита колко още щеше да наедрее и дали след раждането ще си възвърне предишната фигура. Катрин се върна към работата си, седна отново в креслото пред камината и посегна към бебешките дрешки, които шиеше в момента.

В салона се появи Поли.

– Сър Уилям Ръсел чака долу.

– Вицекралят?

– Лорд О'Нийл и господинът ви очакват в кабинета.

– Остани тук при Мейв – нареди Катрин на Поли, докато с мъка се надигаше от креслото си. Тя оправи полите на роклята си и като се почувства прекалено безформена, за да посрещне такъв важен гост, пожела бременността ѝ да не бе толкова напреднала.

Катрин почука на вратата на кабинета и влезе. Хю веднага стана, за да я посрещне, отведе я до едно кресло пред камината и седна на облегалката.

– Простете неуважението – обърна се Катрин към сър Уилям, – но в моето състояние реверансите са почти непосилна задача.

– Няма за какво да се извинявате, госпожо – отвърна вицекралят. – Имам превъзходни новини за вас, въпреки че днес научих и една трагична вест.

Хю хвърли кос поглед към съпругата си, а след това предупредително погледна сър Уилям, но вицекралят не забеляза това.

– Кажете ни първо лошата новина – усмихнато предложи Катрин. – След това добрата отново ще ни повдигне настроението.

– Сигурна ли си, че ще го понесеш? – предпазливо попита Хю и се взря в очите ѝ.

– Това, че чакам дете, не означава, че самата аз съм дете, или че не мога да понеса никакво изпитание – отвърна Катрин.

Хю направи гримаса. Търпението му вече бе на изчерпване. Имаше моменти, в които Катрин се държеше като инатливо дете – нещо, което тя отказваше да признае.

– Съпругата на лорд Бърк се е споминала... – съобщи сър Уилям – при раждане... Забелязал нетактичността си, той замълча.

Хю и Катрин бяха пребледнели.

– Проклятие! – изръмжа Хю и угрижено се наведе над съпругата си.
– Наред ли е всичко?

Видимо разтърсена, Катрин кимна. Още не ѝ бе хрумвало, че раждането може да не протече благополучно. Хю посегна към треперещите ѝ пръсти.

– А добрата новина? – със слаб глас попита Катрин.

– Наистина съжалявам, госпожо Катрин – извини се сър Уилям, след което усмихнато добави: – Или може би трябва да ви наричам „графиньо“?

– Какво? – в един глас извикаха Катрин и Хю.

– Нейно величество е погледнала благосклонно на петицията ви – обяви сър Уилям. – На първи януари догодина сте поканени в Дъблинския замък, за да бъдете обявени за граф и графиня Тирон.

Хю се наведе и целуна Катрин по бузата.

– Благодаря – прошепна той.

Катрин му се усмихна, очарована от струящата от погледа му нежност. За миг двамата забравиха госта си.

Сър Уилям се покашля.

– Бих искал да обсъдим още един въпрос.

– Продължавайте. – Неочаквано Хю бе придобил съвсем делови вид.

– Идната пролет сър Хенри Бегнал ще пристигне в Дъблин, за да...

– Вторият ми баща? – изненадано го прекъсна Катрин.

– О, да. Съвсем забравих, че миналата година сър Бегнал и майка ви се ожениха. Или бе преди две години? Както и да е... Бегнал ще поведе войска срещу Магауйър, които, както навярно знаете, нападат хората ни в Ирландия. Хю, от вас се очаква да изпълните обещанието си и да го подкрепите... на собствени разноски.

Катрин отвори уста, за да възрази, но Хю стисна дланта ѝ. Тя замълча със свито сърце.

– За мен е чест да подпомогна нейно величество и тъста си – обясни Хю на вицекраля. Мисълта да насочи оръжие срещу сънародниците си му бе противна, но в момента нямаше друг избор.

– Ще се погрижа за това, вестта да бъде разпространена възможно най-бързо. На първи януари в Дъблинския замък ще се състои празненство във ваша чест. – Сър Уилям им се усмихна.

Катрин вежливо отвърна на усмивката му, но на лицето на Хю не трепна нито едно мускулче.

– Има още нещо, за което бих желал да поговорим – продължи сър Уилям, обръщайки се към Хю. – На четири очи, ако е възможно.

– Позволете да се оттегля – Катрин се надигна с помощта на съпруга си и се отправи към вратата. – Боя се, че няма да смогна с бебешките дрешки.

– Скъпа моя, ако продължаваш със същото темпо да шиеш бебешки дрешки, в Дъблин скоро няма да остане син плат – пошегува се Хю.

След това се обърна към сър Уилям, който замечтано гледеше вратата, зад която току-що бе изчезнала Катрин.

– Дори в това си състояние съпругата ви е очарователна – забеляза вицекралят.

Хю се усмихна.

– Благодаря, и аз мисля така.

– Исках да кажа, че е по-привлекателна дори от много жени, които не са бременни – обясни сър Уилям. – Бременността ѝ придава допълнително очарование.

– Какво е толкова важно, че Кати не бива да го чуе? – сухо попита Хю.

– Имам лоши новини от Англия. – Сър Уилям му подаде едно адресирано до Катрин писмо. – С оглед положението на съпругата ви, сметнах, че трябва да ги споделя най-напред с вас.

– За какво става дума?

– Хедър Деврьо, най-малката сестра на съпругата ви, трябваше да се омъжи във Франция. Корабът, с който е отплавала обаче така и не пристигнал на континента и се предполага, че е загинала. Допускам, че в това писмо на госпожа Деврьо ще намерите повече подробности. Тъй като Бегнал знаеше за положението на госпожа Катрин, той сподели в депешата си до мен за трагичното събитие и ме помоли да спомена за него изключително тактично. За една бъдеща майка подобно вълнение не е за препоръчване.

– Какво се е случило? – попита Хю и прибра писмото във вътрешния си джоб.

– Един господ знае – отвърна сър Уилям и сви рамене. – Корабът не е пристигнал във Франция. Навярно е потънал при корабкрушение.

– Проклятие! Как подобна новина може да бъде поднесена тактично? – Хю замълча за миг. – Струва ми се разумно да я споделим с Кати едва след раждането. Дори и да изложим бебето на опасност, това няма да върне сестра ѝ. Моля ви да не споменавате пред никого за това.

Сър Уилям кимна.

– Можете да разчитате на дискретността ми.

– И кралицата може да разчита на мен – рече Хю и стисна ръката на вицекраля.

Сър Уилям се отправи към вратата.

– Ще се погрижа нейно величество да научи за това.

Останал сам, Хю извади писмото от джоба си и се втренчи в него. Как бе възможно един толкова незначителен предмет да съдържа такова трагично известие?

Трябваше ли да каже на Катрин? Ако научеше отнякъде истината за случилото се със сестра ѝ, тя нямаше да му прости, че е скрил от нея.

Навярно в случая мълчанието щеше да се окаже грешка.

А и, реши Хю, детето бе на Шон, а не негово.

Той напусна кабинета си и се запъти към салона на Катрин. Този път почука и почака да го поканят.

Докато прекосяваше стаята, Катрин му се усмихваше от креслото си пред камината. Поли седеше в другото кресло, а Мейв си играеше на пода в краката им.

Хю съжали, че се налагаше да развали доброто им настроение.

– Поли, отведи Мейв в стаята ѝ – нареди той на камериерката. – Бих искал да поговоря с госпожа Катрин на четири очи.

Когато останаха сами, Хю започна нервно да кръстосва пред камината. Катрин се запита какво ли пак е сгрешила.

– Какво се е случило? – наруши мълчанието тя.

Хю спря, понечи да каже нещо, но се поколеба и отвърна поглед.

„Тя ми вярва“ – осъзна той, когато погледът му спря на лицето ѝ. Не можеше да ѝ каже. Едно помятане можеше да погуби и нея, а той не би го понесъл.

– Е? – подкани го Катрин.

– Утре ще разговарям с две бавачки – обясни Хю. – Но на която и от тях да се спра, последната дума, разбира се, е твоя.

Катрин кимна, трогната от загрижеността му.

– В колко часа да слеза в кабинета ти?

– В десет.

– Добре, ще бъда там.

Без да каже нито дума повече, Хю напусна салона и се върна в кабинета. Пристъпи към камината, извади писмото от джоба си и го хвърли в пламъците. Щеше да сподели новината с Катрин едва след раждането. Вероятността, тя да научи истината от другаде, бе минимална.

На другата сутрин Катрин, закъсняла малко за разговора с първата кандидат-бавачка, влезе, без да чука, в кабинета на съпруга си и се настани в креслото до него. Момичето направи реверанс и отново седна.

– Това е Маги О'Мали – представи Хю пищната блондинка, която седеше срещу тях.

Катрин погледна младата жена, която бе всичко друго, освен бавачка. Осемнадесетгодишната Маги О'Мали бе руса и синеока – прекалено руса и прекалено синеока за вкуса на Катрин. Изпитателните зелени очи спряха на пищните гърди на момичето, които предизвикаха антипатията ѝ. Когато критичният ѝ поглед се върна на лицето на Маги, момичето се ухили. Поне не ѝ липсваше някой зъб.

„Бракът ми може и да не е брак по любов – мислеше си Катрин, докато наблюдаваше момичето, – но жените трябва да се подчиняват на настроенията и предпочитанията на съпрузите си.“ Що се отнася до благоволенieto на Хю, в сегашното си състояние тя едва ли представляваше особена конкуренция на която и да било що-годе симпатична млада жена.

– Маги ни бе горещо препоръчана – тъкмо обясняваше Хю.

– Трябва да се срещнем с още една кандидатка – обясни Катрин на момичето. – Ще ви известим за решението си.

Дарявайки Хю с учуден кравешки поглед, Маги О'Мали се изправи, направи реверанс и напусна стаята.

– Е? – с надежда попита Хю.

– Не е подходяща.

– Защо пък не?

– Подобна флърца е по-скоро за някой вертеп, отколкото за детската стая – отвърна Катрин. – Покани следващата.

Клатейки глава, Хю отвори вратата и покани втората кандидатка. Нели Дауд, около петдесетгодишна, доста пълничка жена с добродушно излъчване, влезе в стаята, клатушкайки се.

– Тя е жената, от която имаме нужда – рече Катрин.

– Тя? – сломено повтори Хю.

– Но ти дори не си говорила с нея – възрази той.

Катрин се усмихна на съпруга си.

– Нели е далечна роднина на Пег. Освен това Мейв има нужда от

бавачка, която да ѝ бъде като баба. – Тя се обърна към Нели. – Ела с мен. Бих искала да ти представя дъщеря си Мейв. – Вратата се затвори с трясък след тях.

Хю слисано впери поглед във вратата, зад която бях изчезнали две жени, все още неспособен да осъзнае случилото се. Сравнени със спречкванията с жена му, играта на криеница с англичаните бе истинско удоволствие.

Посятото през пролетта бе пораснало и узряло. Подобно на селяните, които прибираха реколтата, през някой от предстоящите ноемврийски дни Катрин щеше да се избави от своето бреме.

През тази сива ноемврийска утрин Хю вече бе на път към парламента, когато Катрин, наедряла, но подвижна, слизаше по стълбите, за да обсъди с Пег онова, което трябваше да се свърши през деня. Докато прекосяваше вестибюла, тя опря ръка на кръста си, за да облекчи неизменните болки в гръбначния стълб.

С нетърпение очакваше раждането на бебето. Колкото по-скоро, толкова по-добре! За нея бе от особено значение да възвърне предишната си фигура преди тържественото даряване на Хю с графската титла, а до церемонията оставаха по-малко от два месеца. Изобщо не ѝ хрумваше, че след това Хю щеше да предяви претенции за законните си съпружески права.

Катрин прекоси безлюдната зала и влезе в кухнята, където Поли и Пег пиеха греяно ябълково вино. Внезапно Катрин усети странно, но не и непознато чувство и изненадано погледна надолу към тялото си. Погледът на икономката последва нейния собствен.

– Бебето! – извика Пег и скочи от стола си. – Трябва да я отведем горе.

– Поли, изпрати Патрик в парламента, за да извести Хю – спокойно рече Катрин, щастлива, че най-сетне всичко щеше да свърши. Без да се плаши от онова, което ѝ предстоеше, тя бавно прекоси празната зала, следвана по петите от угрижената Пег.

Вече в спалнята си, тя се съблече с помощта на Пег и нахлузи синята нощница, ушита специално за раждането за сина ѝ. След това икономката запали огъня в камината. Когато се обърна, видя господарката си да кръстосва неуморно насам-натам из стаята.

– Веднага легнете! – изпищя Пег, която не бе на себе си от притеснение.

– Не искам да удължавам излишно мъките – възрази Катрин. – Пригответи всичко необходимо.

– Твърдоглава като мъжа си – промърмори Пег, но последва нареждането ѝ.

Скоро Хю и Партик се върнаха от парламента. Хю захвърли наметката си, изкачи стълбите, вземайки по две стъпала за едно, и се втурна в спалнята на съпругата си.

– Защо не си в леглото? – изненадано извика Хю, когато завари Катрин да стои пред камината.

– Имам нужда да се поразсея – рече Катрин, която се Обърна към него и погали разтърсвания си от конвулсии корем. – Ще ми правиш ли копания?

Хю взе дланите ѝ в своите.

– Разбира се, сърце мое, но трябва поне да седнеш.

– Не искам да сядам – възрази Катрин. Болките се засилваха. По горната ѝ устна избиха ситни капчици пот.

– Аз ще седна.

Хю се отпусна в креслото пред камината и я притегли в скута си. След това я обгърна с ръце. Катрин склони глава на рамото му. Седяха мълчаливо и наблюдаваха играта на пламъците в камината. Внезапно Катрин се задъха и простена, разтърсена от контракция, която бе по-силна от предишните.

– Ще извикам лекар – каза Хю.

– Не! – Катрин се усмихна с мъка. – Пег и Поли знаят какво трябва да се направи. Вече е време да легна.

– Ще остана при теб – предложи Хю, чието лице бе също толкова бледо, колкото и нейното.

– Не – възпротиви се Катрин. – Върви и потърси Патрик. Той има опит в тези неща... С него чакането ще мине по-леко.

Хю се спусна по стълбите с разтреперани колене. Досега не бе присъствал на раждане и бе потресен от болките, които трябваше да понесе родилката, още повече, че в случая ставаше дума за собствената му съпруга. Мислите му се въртяха около детето – детето на Шон, което трябваше да се появи на бял свят. Хю би предпочел неговият собствен син да наследи Тирон, но вече бе дал дума. Да наруши обещанието си би значило да изгуби съпругата си.

Вече в кабинета си, Хю кимна на Патрик и седна в едното от креслата пред камината. В отговор на подадената му от Патрик чаша с уиски, Хю само поклати глава.

– Налей на себе си.

Патрик се отпусна в другото кресло, изпразни на един дъх и двете чаши и се ухили.

– Уискито е единственото нещо, което може да направи едно раждане поносимо – мъдро рече той.

– Има жени, които умират по време на раждане.

– Някои може би – съгласи се Патрик, докато се настаняваше удобно в креслото. След това посъветва Хю: – Отпусни се, предстои ни дълго чакане.

Хю простена, сякаш той трябваше да понесе мъчителните болки, след това се изправи и посегна към гарафата с уиски. Вече няколко часа двамата ирландци седяха мълчаливо, наливаха си един на друг уиски, а мислите им бяха при Катрин, която се гърчеше в родилни мъки.

Бе станало време за вечеря, но те не забелязаха. Внезапното отваряне на вратата ги накара да подскочат.

В рамката на вратата стоеше широко ухилената Пег.

– Имаме си едно здраво момиченце – обяви тя.

– Какво? – в един глас извикаха двамата мъже.

Икономката се засмя в отговор на слияните им лица и повтори:

– Имаме си момиченце.

Доволно ухилен, Хю скочи от креслото и плесна с ръце. Патрик и Пег го погледнаха въпросително.

– Няма да ме наследи синът на Шон О'Нийл – обясни Хю. – И няма нужда да престъпвам обещанието си, за да осигуря на собствения си син полагащото му се място в обществото. – Хю почти излетя от стаята и Пег с мъка успя да го догони по стълбите.

В стаята на съпругата му го очакваше гледка, за която той не бе подготвен. В огромното легло Катрин изглеждаше нежна и крехка с плачещото бебе на ръце. При появата на Хю, тя извърна лице, но той вече бе забелязал стичащите се по бузите ѝ сълзи.

– Ела, да ги оставим сами – рече Пег и изтика Поли в коридора.

Смръщил чело, Хю прекоси стаята и седна на ръба на леглото. Катрин сякаш изобщо не го забелязваше.

– Дай ми я – рече той и взе детето на ръце.

След това отгърна пелените и се вгледа в лицето му. Черната коса и розовата кожа недвусмислено издаваха дъщерята на Шон О'Нийл и същевременно загатваха красотата на бъдещата девойка.

– Дъщеря ни е прекрасна – рече Хю и отново загърна детето в пелените – Ще ѝ дам всичко, което имам.

Неочаквано Катрин вдигна поглед към него. В смарагденозелените очи отново имаше сълзи, които мълчаливо се стичаха по бузите ѝ.

Люлеейки детето на гърдите си, Хю я погледна нежно.

– Каж ми какво те прави толкова тъжна.

– Отново не можах да родя момче. Не трябваше да се жениш за мен. – В гласа ѝ прозвуча горчивина. – Бракът ни все още не е консумиран и може да се анулира.

– Не съжалявам за нищо и не желая никакво анулиране – отвърна Хю. – Съдбата е решила нашият син да наследи графската ми титла. Имаме предостатъчно време, за да се погрижим за това.

– Дай ми я – рече Катрин с плаха усмивка и неочаквано почувства неопикуемо облекчение. Сякаш се бе освободила от огромно, непоносимо бреме.

Когато Катрин разкопча нощницата и даде на дъщеря си да суче от пицната си, налята гърд, Хю затаи дъх. Детето веднага се успокои. Малката му устица помръдваше ритмично, а пръстчетата му опипваха топлата майчина кожа.

– Какво име ще ѝ дадем? – попита Хю с дрезгав глас.

– Тя толкова прилича на Шон – рече Катрин, без да откъсва очи от дъщеря си. – Бих искала да я нарека Шана.

Лицето на Хю помръкна, но той веднага се овладя и погледна съпругата си.

– Добре, тогава ще се казва Шана – съгласи се той.

– Не зная дали е много редно или не – рече Катрин, – но бих искала кръстници да ѝ бъдат Поли и Патрик.

– Превъзходна идея. – Хю я целуна нежно по слепоочията. Очите му си бяха възвърнали предишния блясък. – Надявам се синьото да ѝ отива.

8

Денят на провъзгласяването на Хю О'Нийл за граф на Тирон бе ясен и слънчев. Всъщност от този ден започна главоломният възход на неговата щастлива звезда. Церемонията бе насрочена за предиобед, а за вечерта в замъка се предвиждаше бал в чест на О'Нийлови. Формалностите бяха съкратени до минимум. След това малцината участници се разотидоха в очакване на едно от най-значимите за годината обществени събития в Дъблин.

Когато каретата на О'Нийлови спря пред имението, Хю покани Патрик и Конъл в кабинета си за по едно питие. След като наля уиски на двамата си най-доверени мъже, погледът му падна върху Катрин. Тя бе наклонила глава на една страна и го гледаше с повдигнати вежди. Хю кимна в отговор на мъчливото ѝ желание и ѝ наля едно малко уиски.

– Нека съдбата винаги бъде на наша страна – първа вдигна тост Катрин.

– За най-красивата графиня в целия християнски свят – поласка я Хю.

– За здравето на графа и графинята на Тирон – вдигна чаша Конъл.

Поглеждайки Катрин с бялото на очите си, Патрик вметна:

– И нека граф Тирон и съпругата му напълнят тази къща с рояк чудесни момченца.

Катрин се изчерви, вдигна чаша и пи с мъжете. Тъй като никога досега не бе опитвала от ирландския еликсир, се оказа неподготвена за ужасното му въздействие. Когато парещата течност се стече по гърлото ѝ, очите ѝ се разшириха от сливане. Кашяйки, тя дълго се опитва да си поеме дъх.

Хю я потупа по гърба с поглед, който казваше: „Знаех си, че ще стане така“. Той взе чашата от ръката на съпругата си и я смърри:

– Скоро ще трябва да храниш Шана, а уискито не е подходящо питие за едно кърмаче.

– Ако Шана си пада по уискито – отвърна Катрин с дяволита усмивка, – значи е истинска О'Нийл. – Тримата мъже се засмяха на остроумната ѝ забележка:

– Почини си малко преди началото на вечерното тържество, графиньо – докачи я Хю. – Не подобава да се прозяваш в присъствието на вицекраля. Можеш да се качиш в стаята си.

Видимо засегната, Катрин направи достоен за крал реверанс и промърмори:

– Както желаете, светлейши графе.

– Изправете се, момиче. – Хю галантно предложи на Катрин ръката си и я съпроводи до вратата. Когато му обърна гръб, Хю я плесна по задните части и тя изпищя.

– Погрижи се за отрочетата си, жено – с престорена сериозност нареди той. След това развеселен я проследи с поглед, докато пресичаше вестибюла, на път към стълбището за горния етаж.

„Време е за моето следващо завоевание – реши той. – От днес натаък граф Тирон и съпругата му ще делят едно легло“

– Изтрий благородната си брада, графе – докачи го Патрик, когато Хю се обърна към тях. – Потекли са ти лигите!

Смутеното изражение на новоизлюпения граф накара Конъл и Патрик да избухнат в гръмък смях. След миг Хю се присъедини към тях.

Късно следобед Катрин се изкъпа и се погрижи за Шана. Безпокоеше се, че поне няколко часа няма да може да даде на дъщеря си да суче и въпреки това не можеше да скрие вълнението си от предстоящия прием в Дъблинския замък.

Катрин седеше пред огледалото само по една копринена фуста и украсен с дантела корсет. Поли сплете косата ѝ, след което я вдигна на тила в семпъл, но елегантен кок.

– Подай ми онези малки възглавнички – нареди Катрин на камериерката си. – От зърната на гърдите ми постоянно сълзят капчици мляко. – След като бе покрила гърдите си с възглавничките, Катрин се пхна в роклята си и Поли закопча ситните смарагденозелени копченца на гърба ѝ.

– Изглеждате превъзходно – поласка господарката си Поли.

Катрин дълго гледа отражението си в огледалото. Вечерният тоалет от най-фино кадифе бе в тон със смарагденозелените ѝ очи. Докато се оглеждаше, Катрин бе обзета от безпокойство дали Хю ще приеме дръзкото деколте, което откриваше голяма част от гърдите ѝ чак до големите тъмни зърна. Тъй като знаеше, че на бала ще присъстват Фиона и братовчедка ѝ Айлийн, както и много други привлекателни жени, Катрин бе помолила мадам Бюжо да ѝ ушие рокля с деколте, което да попречи на погледа на мъжа ѝ да шари по чуждите деколтета....

– Подай ми перлите – помоли тя Поли.

Точно в този момент елегантно облеченият Хю влезе през вратата, която свързваше двете спални. Носеше зелен костюм от кадифе, а на

кръста му висеше келтският меч на Кон О'Нийл, чиято дръжка и кания бяха инкрустирани със скъпоценни камъни.

Докато се приближаваше, Хю й се усмихваше в огледалото. Катрин се обърна към него.

– Изглеждаш пленително – каза той. Погледът му спря върху камериерката. – Зарежи перлите, Пег, и ни остави сами.

Хю завъртя Катрин в кръг, за да я огледа от всички страни, но след миг усмивката му бе заменена от неодобрителна гримаса.

– Роклята е чудесна, но не разбирам защо трябва да излагам съкровищата си пред чуждите погледи. – Гласът му трепереше от раздразнение. – Роклята не е подходяща. Веднага я съблечи.

– Но всички останали дами ще бъдат облечени в подобни рокли – възрази Катрин, обезпокоена от острата му реакция.

– Останалите дами не са мои съпруги!

– За щастие. – На лицето на Катрин неволно изгря пленителна усмивка. Прекалено пленителна. – Разбира се, че ще я съблека. – Обръщайки му гръб, тя промърмори: – Копчетата, Хю. Ще бъдеш ли така добър?

Изненадан от рядкото покорство на съпругата си, Хю протегна ръце към копчетата, но пресилено сладкият и глас го спря.

– За съжаление нямам какво друго да облека и ще трябва да си остана в къщи. Утре ще ми разкажеш всичко с най-големи подробности.

Хю замръзна за миг, след което бавно отпусна ръце. Катрин наблюдаваше реакцията му в огледалото и разбра, че е спечелила.

– Хм! Имаш цял гардероб с дрехи, но сега не бива да губим време. – След това добави навъсено: – Изглежда ще се наложи да прекарам цялата вечер до теб, за да те държа изкъсо.

Катрин се обърна към него и го целуна по бузата.

– Имам подарък за теб – каза той и извади от джоба си инкрустирана със скъпоценни камъни кутия.

Катрин я пое в дланите си, удивена от безценните камъни и фината изработка.

– Благодаря. Ще я пазя като очите си.

– Подаръкът е вътре, глупаче.

Катрин се изчерви, засрамена от глупавото си държание, и отвори кутията. Вътре имаше великолепна огърлица от смарагди и диаманти.

– О! – отрони се от устните на Катрин. – Аз... аз... не зная какво да кажа!

Хю реши, че колието решително е опростило задачата му.

– Позволяваш ли – той взе огърлицата от ръцете и я постави на шията ѝ.

Видял смарагдите да блестят върху приканващо разголените ѝ гърди, Хю с мъка успя да скрие възбудата си. Дланите му се плъзнаха по мамещата кожа на съпругата му, след това нежно докоснаха раменете ѝ.

– Благодаря – промърмори смутената от допира му Катрин, – но аз нямам подарък за теб.

– Вече ме дари с нещо безценно – титла и семейство.

Трогната от думите му и изгаряща от желание да напрани нещо за него, Катрин рече:

– Бих искала да ти дам много повече.

– Щом е така, ще помисля какво желая най-страстно – отвърна Хю – и ще го споделя с теб.

Осъзнала двусмислеността на думите му, Катрин усмихнато го улови под ръка.

Голямата бална зала на Дъблинския замък се бе превърнала в калейдоскоп от блестящи и преливащи се цветове, благородниците на Дъблин и техните дами бяха облекли най-пищните си дрехи и бяха сложили най-скъпоценните бижута, за да засвидетелстват уважението си към О'Нийлови. Когато Хю и Катрин се появиха, в залата настана тишина и всички погледи се впериха в тях. Церемониал майсторът на вицекраля се обърна към изисканото общество.

– Дами и господа – обяви той, – граф Тирон и съпругата му.

Избухнаха аплодисменти. Вицекралят сър Ръсел излезе напред и отведе Катрин и Хю към отсрещната част на залата, където щяха да приемат поздравленията на присъстващите.

– Напитки се предлагат в съседната зала – обясни той, вперил поглед в деколтето на Катрин. – Голямата бална зала е предназначена за танци. Ще ни окажете честта да откриете празненството, нали?

Хю поведе Катрин към дансинга. Когато музиката заглъхна, сър Уилям помоли Катрин за следващия танц. Развеселена вътрешно, тя се запита как щеше да я държи изкъсо съпругът ѝ. Докато танцуваше със сър Уилям, наблюдаваше с половин око друга една двойка – Хю и Фиона, която често поглеждаше към нея и ѝ се усмихваше подигравателно.

Хю забеляза лорд Фицджералд да кани Катрин за следващия танц. Тъй като по всичко личеше, че Фиона няма да го пусне така лесно, той се съгласи на още един танц с нея, след това отново потърси с поглед съпругата си.

– Честита титла – каза Фиона, опитвайки се да привлече

вниманието му върху себе си.

– Благодаря. – Погледът на Хю спря върху щедро изрязаното й деколте. – Тази вечер изглеждаш очарователно.

– Толкова съм разочарована, че не можахме да задълбочим познанството си – изгука Фиона с недвусмислено подканящ тон.

Погледът на Хю се плъзна от лицето към гърдите ѝ и мъжествеността му се втвърди, сякаш пробудена от дълъг сън. Хю прокле наум най-напред неспособността си да се владее, а след това и Катрин. „Недосегаемата ми съпруга е истинско мъчение – помисли си той, – но тази вечер ще сложа точка на играта на криеница. Тази целомъдрена червенокоса вещица няма да си играе повече със сърцето ми. Нито с други части па тялото ми.“

Когато музиката заглъхна, двамата с Фиона се приближиха към Катрин и лорд Фицджералд. Един поглед към съпругата му бе достатъчен за Хю, за да разбере, че тя не одобрява избора му на партньорка. С надеждата, че изкусният му план не се е провалил, той помоли Катрин за следващия танц. В този миг се появи сър Уилям Ръсел.

– Трябва да поговоря с вас – обърна се той към Хю, който прокле наум лошия си късмет. – Лорд Фицджералд, разбира се, може да ни придружи, ако желае. – Обърнат към

Катрин, Хю измърмори някакво извинение и я остави на Фиона.

– Поздравления – просъска Фиона след отдалечаването ма мъжете.

– Благодаря, госпожице Фиона – отвърна Катрин.

Фиона, която дори не се опитваше да скрие омразата си към Катрин, впери сините си очи в нея.

– Имах предвид раждането на дъщеря ви – каза тя, подчертавайки думата „дъщеря“.

– Шана е вече на два месеца – отвърна Катрин, която се опитваше да не изгуби кураж.

Решена да използва докрай ситуацията, Фиона продължи невъзмутимо.

– Хю навярно вече се безпокои дали би могъл да има син от вас, който да наследи графската му титла.

Очите на Катрин проблеснаха хладно. Тя пристъпи заплашително близо до тъмнокосата красавица, но точно в този момент мъжете се върнаха.

– Ако нямате нищо против, бих желал да отвлека съпругата си за малко – рече Хю, който надушваше опасността. След това внимателно, но неумолимо я отведе.

– Търлаф ни честити – каза той.

– Честитка от Търлаф?

– И предупреждение, че той все още е глава на О'Нийлови. – Хю грижовно стисна дланта ѝ. – В отговора си до него изразих надежда, че ще прояви същата добронамереност и когато оглавя рода.

– Провокациите по адрес на Търлаф едва ли ще донесат нещо добро – усъмни се Катрин.

– Довери ми се – каза той и я притисна по-плътнo към себе си. – Уверявам те, че ти и децата ти сте в безопасност.

– Няма да можеш да ни закриляш, ако постоянно си зает с Фиона.

– Думите ти подозрително ми напомнят ревнива съпруга – докачи я той.

– Не съм ревнива.

– Опитах се да се отърва от нея, но ти танцуваше със Сър Фицджералд.

Катрин хвърли поглед към Фиона, която сега бе наобиколена от няколко млади мъже.

– Сигурно двамата с баща ѝ са го скроили.

Хю се засмя тихо.

– Няма от какво да се боиш, мое съскащо писенце. Фиона е зъл дух, търсещ някой благородник, който е достатъчно млад, за да ѝ направи дете.

Подсмиввайки се скришом, Катрин отвърна поглед. Когато отново погледна съпруга си, той я дари с пленителната си усмивка.

– Какво ще кажете, светлейши графе? – подигравателно попита тя.

– Дали да не вземем съдбата на госпожица Фиона в свои ръце?

– Говориш с недомлъвки, мой английски сфинксе.

– Хей там. – Погледът на Катрин се обърна във въпросната посока.

– Лорд Бърк е почтен, изключително привлекателен мъж, а освен това и достатъчно млад, за да укроти нашата дама.

– Чудесно хрумване. – Хю се ухили на хитроумния ѝ план. – Да опитаме ли?

Висок и добре сложен, лорд Бърк бе внушителен мъж с прелъстителни тъмни очи. Тъмносиният му костюм подчертаваше изящната му външност и издаваше в негово лице богатия аристократ.

Когато се приближиха към лорда, Катрин разбра какво толкова силно привличаше жените у него. Тайно се надяваше планът им да не успее. Ако Фиона Фицджералд наистина спечелеше сърцето на този прекрасен мъж, това би значело, че на този свят няма никаква

справедливост.

– Радвам се да те видя, Майкъл – поздрави приятелят си Хю.

– Съболезнования за сполетялото ви нещастие – рече Катрин.

– Благодаря. – Бърк ѝ се усмихна. – Наруших траура си, за да ви честитя титлата.

– Благодарни сме ти за това – отвърна Хю.

– В Дъблин ли са синовете ви? – попита Катрин. – Сигурна съм, че дъщеря ми Мейв ще се радва да се запознае с тях.

– Не, те останаха в къщи.

– Може би бихме могли да се сродим – подхвърли Хю. – Ние имаме две дъщери, а ти – двама сина.

– Ами да, Шана вече навърши два месеца – поде идеята Катрин. Двамата мъже се засмяха.

– Ако дъщерите приличат поне малко на майка си, идеята никак не е лоша – рече Бърк.

Катрин се изчерви.

– Обещах на дъщерята на Фицджералд един танц – рече Хю, сякаш току-що му бе хрумнало. – Майкъл, би ли правил компания на Катрин?

– С удоволствие – Бърк се усмихна на Катрин, която отвърна на усмивката му.

За част от секундата Хю се поколеба дали наистина да я остави с привлекателния си приятел, но в крайна сметка реши да потърси Фиона.

– Сигурно е ужасно тежко да загубиш любим човек – рече Катрин. – Навярно госпожа Бърк много ви липсва.

– За синовете ми е изключително трудно.

– А за вас? – откровено попита Катрин. Думите се бяха отронили от устните ѝ още преди да има време да помисли.

Въпросът бе прекалено личен. Заради приятеля си лорд Бърк се надяваше Катрин да не е изгубила интерес към съпруга си.

– Съжалявам – извини се Катрин, ядосана на себе си заради непроситното си държание. – Не исках да бъда нетактична. Изгубила съм много любими хора и болката не ми е чужда.

Катрин отвърна поглед. Когато отново се обърна към лорд Бърк, каза, без да се замисля:

– Въпреки известни различия между нас, Хю е много мил с мен. Надявам се да живеем дълго заедно и да бъдем щастливи.

Лорд Бърк бе трогнат от думите на събеседницата си, защото в тях ясно долови безкрайната ѝ обич към приятеля му.

„Може и да е женена вече два пъти, но все още е невинно дете –

помисли си той за Катрин. – В това очарователни същество няма и капчица пресметливост и корист!“

– Двата с покойната ми съпруга не бяхме особено близки – призна Бърк. – Всъщност, този брак бе по желание на родителите ни.

Катрин кимна, след което смени темата.

– Познавате ли дъщерята на лорд Фицджералд, Фиона?

– Не.

Катрин даде воля на въображението си.

– Фиона е ослепителна красавица, нежна душа и отгоре на всичко винаги е в чудесно настроение. Откакто съм в Дъблин тя направи много за мен.

– И ви кара да се чувствате, сякаш цял живот сте прекарала тук – каза Бърк с любезна усмивка. Този разговор започваше да го отегчава. – Ние, ирландците, сме прочути с гостоприемството си.

– Ах, ето я и нея – извика Катрин, обърната към танцуващите. – Виждате ли Хю и тъмнокосото момиче? – След това добави: – Дамата, чието деколте привлича всички погледи.

Лорд Бърк се обърна толкова рязко, че едва не събори Катрин. Все пак успя да се овладее и да промърмори някакво извинение, но очите му не се откъсваха от невероятното видение, което танцуваше с приятеля му.

„Истинска келтска богиня – помисли си той. – Ако и отблизо е толкова привлекателна, на всяка цена трябва да я имам!“

След края на танца Хю умело, поведе Фиона през препълнената зала.

– Кати разговаря с лорд Бърк – небрежно подхвърли Хю. – Познаваш ли го?

– Не – отвърна Фиона. Щастлива от мнимия си триумф над английската натрапница, Фиона не обръщаше внимание къде я води кавалерът ѝ.

– Трябва да се запознаеш с него – каза Хю. След това добави, снишавайки глас: – Отскоро е вдовец.

– Наистина ли? – тази новина събуди интереса на Фиона.

Когато се приближиха към Катрин и лорд Бърк, Фиона извади на показ най-лъчезарната си усмивка. Погледът ѝ се плъзна по красивите черти на лорда, по широките рамене и стройното му тяло, а след това отново се върна на лицето. Докато ѝ правеше някакъв комплимент, тъмните очи на Бърк блестяха. Когато пламеният му поглед срещна нейния, Фиона се почувства така, сякаш я бе съблякъл гола. Тази мисъл я

накара да потръпне.

– Госпожице Фиона – поде Хю, след това се покашля, за да прикрие една усмивка. – Позволете да ви представя лорд Майкъл Бърк.

Фиона направи дълбок реверанс и грациозно подаде ръка на лорда. Когато той докосна дланта ѝ с устни, Фиона усети през тялото ѝ да минава гореща вълна. Прималя ѝ от възбуда. Никога преди не бе срещала мъж, който да я привлича така неустоймо.

Обръщайки се към Катрин, Хю попита:

– Какво ще кажеш за едно питие, скъпа?

– Чудесна идея – отвърна Катрин и го улови под ръка. Без нито дума повече, те се отдалечиха и оставиха Бърк и Фиона да се усмихват мълчаливо – но и пламенно – един на друг.

Остатъка от вечерта Хю и Катрин прекараха в танци, наслаждавайки се на успеха си. Нишката на любовта, която ги оплиташе все по-здраво и бе очевидна на всички, оставаше скрита за тях. От време на време наблюдаваха изисканото общество – в това число и Бърк и Фиона, които имаха очи само един за друг.

Опиянена от вълнението и от изпитото вино, Катрин дръпна Хю в един отдалечен ъгъл.

– Вече е късно – високо прошепна тя, – Шана сигурно е изгубила търпение.

– Малката навярно е наследила темперамента на баща си – сухо рече Хю. – Нели ще се грижи за нея, докато се върнем.

– Но аз трябва да я накърмя... гърдите ми са пълни с мляко и ме болят ужасно – оплака се Катрин.

Хю се засмя тихо. Болката в гърдите ѝ навярно можеше да се сравни с тази в неговите слабини. Той повдигна брадичката ѝ и се взря в искрящите зелени очи.

– Ти си необикновено красива, графиньо моя.

– А ти, светлейши ми графе, притежаваш превъзходен вкус – дяволито отвърна Катрин и му намигна.

– Как се чувстваш? Раждането бе съвсем неотдавна...

– Напълно съм възстановена от раждането на Шана. Само гърдите ме болят.

– Чудесно! – При мисълта за онова, което им предстоеше тази нощ, Хю едва не потри ръце. – Искаш ли да си тръгваме?

Без да забележи похотливите му намерения, Катрин кимна и двамата си запроправяха път през множеството. На входа на огромната зала бяха спряни от лорд Фицджералд, който развълнувано ги попита:

– Виждали ли сте Фиона? Не мога да я открия никъде.

– Преди малко я видях с лорд Бърк – отвърна Хю и двамата с Катрин размениха многозначителни погледи.

Тя рече:

– Лорд Бърк навярно я е изпратил до къщи.

– Няма причина за безпокойство – добави Хю. – Бърк ще се грижи добре за нея.

– Навярно сте прав – след кратко колебание реши лорд Фицджералд. – В кабинета на вицекраля тече интересна игра на карти. Ако видите Фиона, кажете ѝ, моля, че може да ме намери там. – Когато възрастният мъж се отдалечи, Катрин и Хю избухнаха в звучен смях.

Опиянена от виното и от романтичните си чувства, Фиона се наслаждаваше на възбуждащата близост на изключително приятния, мъжествен и невероятно богат мъж до себе си. Бе се притиснала към него, макар и да знаеше, че подобно поведение не подхожда на една изискана млада дама. Фиона усърдно се съпротивляваше на тази мисъл. Какво толкова лошо имаше в това един мъж да я изпрати до къщи?

– Пристигнахме, красавице – рече Бърк, когато каретата спря. Той отвори вратата и слезе, след това се обърна, за да помогне на дамата. В мига, в който Фиона стъпи на земята, той неочаквано я взе в обятията си.

– Но това не е моят дом! – стъписано възкликна тя.

– Но за това пък е моят – с лукава усмивка рече Бърк.

Пищейки от гняв, Фиона направи опит да се отбранява, но незначителните ѝ физически сили не можеха да се сравнят с неговите. Бърк, който видимо се забавляваше, я вдигна на ръце, а след това пред погледите на слисаните стражи и прислужници я понесе нагоре по стълбите към втория етаж. Горе отвори с ритник вратата на спалнята си, внесе размахващата ръце и крака Фиона и я хвърли върху огромното легло. Когато тя се опита да скочи от другата страна, стаята бе огласена от гръмкия му смях.

– Веднага ме пусни да си тръгна! – настоя Фиона. – Иначе ще бъда съсипана.

– Ти и без това вече си, сърце мое – самодоволно отвърна Бърк.

Фиона, чиито сапфиреносини очи заплашително пръскаха искри, заобиколи леглото и се изпъчи пред него.

– Ти, коварен, безсрамен... – избълва тя в лицето му и с все сила го зашлеви.

Бърк отвърна на плесницата ѝ – всъщност повече от изненада, отколкото за да ѝ причини болка.

Гневът ѝ бе заменен от страх и младата жена отстъпи крачка назад.

– Ти си луд – ужасено прошепна тя и с трепереща длан докосна пламналата си буза.

Бърк я сграбчи за китката и я притисна към преливащото си от сила тяло. След това я хвърли на леглото и заповяда:

– Не мърдай.

Гневно прокара пръсти през косата си и осъзна, че бе избрал възможно най-погрешната стратегия. Седна на леглото до нея и усети как тялото ѝ настръхна от уплаха. Взирайки се в широко отворените ѝ очи, той каза:

– Гневът те прави още по-красива.

Тази промяна на настроението му накара Фиона да зяпне.

– Двамата с теб см приличаме, моя малка келтска богиньо – увери я Бърк с надеждата да прогони страха ѝ. – Веднага разбирам, когато желая нещо, а теб, красавице моя, пожелах от момента, в който те видях.

– Не! – изкрещя Фиона.

Бърк обви ръка около раменете ѝ и я привлече към себе си.

– Въпреки това, любов моя, ще те имам.

Близостта, мирисът му и допирът до напрегнатото му тяло опияняваха младата жена, а при вида на неумолимото изражение на лицето му съпротивата ѝ отслабна.

– Баша ми ще потърси удовлетворение – предупреди го Фиона.

– Да предизвика собствения си зет? – Бърк се засмя. – Не вярвам.

– Зет?

– Да, котенце – прошепна Бърк току пред устните ѝ и усети напрежението ѝ да се изпарява. Вече почти бе сигурен в успеха си. – Ти ще се омъжиш за мен и ще се грижиш за синовете ми.

– Но аз почти не те познавам – възпротиви се тя. – Освен това още си в траур.

– Ще се оженим през август – отвърна той и обви ръце около тялото ѝ така плътно, сякаш бе негова пленница. – Това е порядъчен период за траур, а освен това ще имаш възможност да ме опознаеш по-добре. Утре сутрин ще те откарам до къщи и двамата с теб ще обявим намеренията си.

С широко отворени очи тя разбра какво иска от нея той едва когато устните му се притиснаха към нейните в страстна целувка. С нея бе свършено. Това не беше първата ѝ целувка с мъж, но никой не бе я

карал до такава степен да губи самообладание и да премалява от възбуда. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите и обвиха врата му. Фиона страстно отвърна на пламенната му целувка.

– След тази нощ – прошепна той, докосвайки с устни нежното ѝ ухо – ще ме гледаш така, както госпожа Катрин гледа съпруга си.

– Тази змия? – просъска Фиона и отметна глава назад. Бърк я погледна смутено.

– Тя много горещо ми похвали достойнствата ти.

– Какво е направила? – слисано попита Фиона.

Свивайки рамене, Бърк каза:

– Може би това се дължи на празничното настроение.

– Или госпожа Катрин се е опитала да отвлече вниманието ми от съпруга си.

– Ако те видя да флиртуваш с друг мъж, здравата ще си изпатиш – изръмжа Бърк, пронизвайки я с леден поглед. – Разбрано?

– Д-д-а, господине – откъсна се от устните на Фиона. Изглежда този мъж не се оставяше да бъде воден за носа. Мили боже! В какво се бе забъркала?

– Добре – внезапно омекна той и погали гърба ѝ. Бърк, който макар и по природа да не бе войнствен, знаеше добре, че още от самото начало трябва да пречупи ноктите на котката, която държеше в обятията си. Той я притисна към леглото, наведе се над нея и ѝ обеща: – Още преди изгрев слънце ще мъркаш в обятията ми. – Устните му се притиснаха към нейните, а езикът му проникна в устата и.

– Майкъл... – прошепна тя и въздъхна, отстъпвайки пред уменията му на прелъстител.

Все още развеселени от изчезването на Фиона с лорд Бърк, Хю и Катрин се завърнаха в имението на О'Нийлови. Още от входа бяха посрещнати от гневния плач на Шана.

– Ще се преоблека и ще ти правя компания, докато кърмиш Щана – рече Хю и изчезна в спалнята си.

– Поли – учудено възкликна Катрин. Дремещото в креслото пред камината момиче скочи при звука от гласа на господарката си. – Не трябваше да ме чакаш.

– Не подобава една камериерка да си ляга преди господарката си – рече Поли, борейки се с една прозявка.

– Помогни ми, моля те, да се отърва от тази рокля – каза Катрин, –

а след това ми донеси Шана. – След като бе помогнала на господарката си при събличането, Поли излезе от стаята. Катрин нахлузи нощницата, спусна косата си и започна да я реше.

– Загърнат в копринен халат, Хю се вмъкна в стаята точно в момента, в който Поли внасяше плащещата от глад Шана.

– Вече е късно – обърна се той към камериерката, докато наблюдаваше как Катрин разголва едната си гърд и я подава на дъщеря си, която жадно я засмука. – Върви да си лягаш.

Полъх на интимност обвя двамата съпрузи. Катрин седеше пред камината в сумрачната стая подобно на приказна фея, чиято бакъреночервена коса се спускаше като водопад по раменете ѝ и блестеше на светлината на огъня. Хю бе трогнат от тази гледка.

Заситена, Шана сънено притвори небесносините си очички.

– Мисля, че е пияна – засмя се Катрин и развали магията, която неосъзнателно бе упражнявала върху мъжа си.;

– Ще я отнеса в стаята ѝ – предложи Хю.

– И да уплашиш до смърт бедната Нели? – подсмихна се Катрин и прибра гърдата си. – Аз ще я отнеса. – Тя внимателно взе дъщеря си на ръце, за да не я разсъни, и напусна стаята.

Когато се върна, завари Хю да стои пред камината. Катрин се възхити на хармоничните черти на лицето и мускулестото му тяло. Усмехнат, Хю обви раменете ѝ и я привлече към себе си. Когато тя плъзна ръка по кръста му и се притисна към него, Хю искрено се изненада от този толкова естествен за двама съпрузи жест.

– Беше чудесна вечер – рече Катрин, завладяна от чувство на сигурност, когато Хю обърна лицето ѝ към своето и притисна устни към нейните.

Тя отвърна на целувката му.

Хю я притисна още по-плътно към себе си.

Когато езикът му понечи да си проправи път към устата ѝ, устните на Катрин се отвориха с готовност. Ръцете ѝ се плъзнаха към раменете му, обвиха мускулестия му врат, а след това тя се притисна към гърдите му.

Между бедрата ѝ се разгаряше изпепеляващ огън. Сякаш от огромно разстояние Катрин дочу нечий сладострастен стон. В следващия миг осъзна унизителния факт, че този вопъл се е изплъзнал от собствените ѝ уста.

– Не – извика тя и се отдръпна.

Хю пристъпи към нея, мръщейки чело.

– Какво се е случило?

– Не... не мога. – Катрин отстъпи още крачка назад.

За миг по лицето на Хю се появи израз на гняв, но той бързо се овладя и нежно погледна съпругата си. Знаеше си, че първия път ще е трудно.

– Тази вечер сама каза, че си се възстановила от раждането, съкровище – логично възрази Хю, който продължаваше да настъпва към нея.

– Не мога! – Катрин нямаше накъде вече да отстъпва, защото бе достигнала леглото. Осъзнала, че пътят за бягство е отрязан, по страните ѝ рукнаха сълзи на гняв.

Хю стоеше пред нея, а тъмният му, настойчив поглед я накара да се вцепени. Тя го погледна безпомощно.

– Каж ми какво те безпокои, Кати.

„Боя се – мислеше си Катрин, – боя се и съм объркана.“

Искаше да бъде обичана от един мъж заради онова, което бе, а не да се ожени и да бъде взета от някой, който просто имаше нужда от наследник за графската си титла. Но как би могла да му обясни това? Той само щеше да ѝ се присмее...

Хю забеляза хаоса от чувства – страх, объркване, копнеж, срам, тъга – които бяха изписани на лицето ѝ. Той стисна устни. Нима отказваше да легне с него? Или все още тъгуваше за Шон? Дали цял живот нямаше да остане в сянката на чичо си?

Гордостта най-сетне взе връх над хаоса от чувства, които бушуваха в душата на Катрин. Опитвайки се да скрие тревогата си и нежността, която изпитваше към него, тя се възмути:

– Няма да кърмя дъщерята на Шон, а след това да лягам с друг мъж.

– Друг мъж? – изрева Хю и стисна раменете ѝ със стоманените си пръсти. – Аз съм твой съпруг! – Той я разтърси силно. Дланите му се плъзнаха по ръцете ѝ и ги извиха на гърба ѝ, където той лесно можеше да ги държи с една ръка.

– Шон е мъртъв, но ти си жива – простена той. След това, сякаш за да подсили ефекта от думите си, сграбчи със свободната си ръка горната част на нощницата ѝ и грубо я съдра.

Катрин остана като вкаменена под изпълнения с копнеж поглед на Хю, който поглъщаше голотата ѝ. Гневът му бавно се превръщаше в изгарящо желание. Когато жадният му поглед срещна нейния, Катрин бе обзета от паника и понечи да се освободи.

– Няма да позволя жена ми да ми отказва каквото и да било в моя

собствен дом – просьска той, хвърли я на леглото, а след това я затисна с тялото си както някой хищник жертвата си.

Разтърсена от ужас, Катрин се обърна към него и посегна към лицето му, но Хю сграбчи ръцете ѝ и ги притисна към тялото. Катрин се мяташе като полудяла. Без да изпитва удоволствие, Хю се засмя в очакване на момента, в който тя щеше да се умори, което неминуемо щеше да стане скоро.

Съпротивата на Катрин отслабваше и тя постепенно престана да се извива и да рита с крака. Остана само повдигането и спускането на гърдите ѝ, докато се бореше да си поеме дъх.

– Сега завинаги ще залича Шон О'Нийл от мислите ти – изръмжа Хю. Устните му се притиснаха към нейните в дива, болезнена целувка, а езикът му неумолимо проникна в сладката ѝ уста.

Преливащото му от сила тяло и настойчивата му целувка окончателно сломиха съпротивата на Катрин и разпалиха в нея пламъка на страстта. Тялото ѝ бе разтърсено от приятна тръпка. Неспособна да се сдържи, младата жена отвърна на целувката му, а сладкият ѝ като мед език се заигра с неговия.

Когато Хю вдигна глава, за да я погледне, Катрин засрамено отвърна поглед. Той пусна ръцете ѝ, погали пламналите ѝ страни и я накара да го погледне.

– Кати – промърмори Хю, забелязал желанието в погледа ѝ.

– Ох – Катрин простена, давайки воля на дълго отричаната си страст, и протегна ръце, за да го задържи.

Хю целуна нежно слепоочията, клепачите, носа и гърлото ѝ, след което отново обсипа устните ѝ с целувки. Пръстите му изследваха копринено меката ѝ кожа, а устните му се спуснаха към налетите ѝ гърди, където спряха, за да опитат от невероятната им сладост.

Хю не бързаше и искаше да поотложи още малко победата над съпругата си, но възбудата заплашваше да взриви слабините му. Опитните му длани се плъзнаха между бедрата ѝ и откриха извора на насладата – влажен, пулсиращ и тръпнещ в очакване.

Хю хвърли халата си настрана, разтвори бедрата на Катрин и проникна дълбоко в нея.

В същия миг от гърлото ѝ се отрони нещо средно между стон и кошешко мъркане, което окуражи Хю да проникне още по-дълбоко, след това отново и отново... Тялото на младата жена се изви като лък и тя се отдаде на първичните си чувства. Достигнаха върха почти едновременно.

Треперещ от възбуда, Хю осъзна, че победителят се бе превърнал в победен. Когато отново успя да си поеме дъх, той се изгърколи до Катрин и я прегърна нежно.

– Ще останеш ли при мен? – примоли се тя.

– Да – отвърна той, но жена му вече бе заспала.

Хю се вгледа в лицето ѝ и осъзна, че я обича до полуда. Сломен, той въздъхна при мисълта за съпротивата на Катрин и реши, че тя все още обича Шон и никога няма да отвърне на любовта му. Изруга наум. Да ѝ признае чувствата си към нея му се струваше почти толкова опасно, колкото оръжие в ръцете на дете.

Хю се събуди още преди изгрев слънце. Катрин спеше сгушена в него. Подобно на момче, което има нова играчка, Хю не можа да устои на изкушението да отгърне завивката. Погледът му жадно поглъщаше невероятно красивата жена, която сега бе негова. Той плъзна длани по нежната извивка на хълбоците ѝ, а когато вдигна поглед към лицето ѝ, забеляза, че обезоръжаващо зелените очи го наблюдават.

– Целуни ме – прошепна Катрин и го притегли към мекото си и топло тяло.

9

Зимата вече отминаваше, а животът на Катрин течеше все така еднообразно. Момичетата и задълженията на господарка на дома запълваха дните ѝ, а нощите ѝ принадлежаха на Хю. И въпреки че всяка нощ бяха заедно, Катрин бе неспокойна.

Съзнаваше, че е безнадежно влюбена в съпруга си, но Хю никога досега не ѝ бе говорил за любов. Катрин побесняваше при мисълта, че гледа на нея като на кобила за разплод, която трябваше да му роди наследник. И през ум не ѝ минаваше, че тя също никога не му бе говорила за любов. Еднакво нещастни, всеки от двамата чакаше знак от другия, но никой не бе готов пръв да признае чувствата си.

Зимата бе донесла някои промени. След като един от хората на Хю прояви интерес към Поли, Патрик най-сетне се бе поддал на чара ѝ. Сватбата им бе насрочена за юни.

Вестта за една друга венчавка разбуни духовете в Дъблин. Говореше се, че в нощта на януарския бал в Дъблинския замък, госпожица Фиона била изчезнала с лорд Бърк. Побеснял, лорд Фицджералд се втурнал в спалнята на Бърк и заварил дъщеря си в интимна прегръдка със знатния вдовец. След като я нарекъл повлекана, той я издърпал гола от леглото. Бърк посегнал към мечата си и заплашил възрастния мъж, че ако не пусне веднага бъдещата му съпруга, ще се види принуден да използва оръжието си. Това умилостивило донякъде лорд Фицджералд, но той не се сдържал да отбележи, че първата сватбена нощ би трябвало да се състои едва след венчавката. След като уверил бъдещия си тъст, че възнамерява да насрочи сватбата за август, лорд Бърк извикал Фиона обратно в леглото. Тъй като не желяел да го провокира да променя мнението си, Фицджералд напуснал спалнята и веднага наредил да бъде изготвен брачният договор, за да го представи за подпис още на следващата вечер.

– Кати – Хю изтръгна съпругата си от бляновете, в които бе потънала, докато се разхождаше сама из градината и се наслаждаваше на първия пролетен ден.

Катрин се извърна и изненадано погледна мъжа, който стоеше до съпруга ѝ.

– Сър Хенри! – тя повдигна полите на роклята си и се впусна към

втория си баща.

Сър Хенри Бегнал протегна ръце, а от прегръдката на хлипащата Катрин едва не му секна дъхът.

– Какво е това? – попита той. – От радост ли плачеш или от мъка?

– От р-радост – не преставаше да хлипа Катрин. – Вече си мислех, че никога повече няма да видя семейството си.

– Но нали имаш съпруг, деца – рече сър Хенри. – Остави ме да те погледам.

Гледката накара сър Хенри да грейне от радост.

– Все същата си, но момичето се е превърнало в жена.

Все още с влажни от сълзи очи, Катрин обви ръце около врата на баща си – първия роднина от Англия за цели шест години.

– Да влезем вътре. Трябва да те запозная с внучките ти.

– Тя го повлече към къщата, а Хю ги последва.

На вечеря Катрин седна между втория си баща и съпруга си. Не спираше да говори и не хапна почти нищо, тъй като жадуваше за новини от Англия.

– Разкажи ми за семейството – примоли се тя и подобно па някое малко момиченце подръпна баща си за ръкава.

– Остави човека да се нахрани на спокойствие – рече Хю.

– След вечеря ще имате достатъчно време за приказки.

– Разкажи ми всичко, Хенри – настояваше Катрин, игнорирайки забележката на съпруга си. – Искам да знам всичко.

Сър Хенри се засмя снизходително, тъй като добре разбираше нетърпението ѝ.

– Брат ти е паж в двора – поде той. – Любимец на кралицата, спокойно мога да кажа. Сестра ти Бриджит има едно дете и е щастлива със своя шотландец. Знаеше ли, че веднъж избяга от него?

– Не! – прихна Катрин, след което се обърна към съпруга си. – Виждаш ли, не съм само аз. Уседналостта не е семейна черта.

Хю се засмя в отговор на дяволитото ѝ изражение.

– Майка ти е добре и ти желае всичко най-хубаво – продължи сър Хенри, – но все още не е прежалила Хедър.

– Не е прежалила ли? – слисано повтори Катрин.

– Тя ти писа за това още преди няколко месеца – рече сър Хенри. След това безпомощно погледна над главата ѝ към навъсенния Хю и веднага осъзна каква грешка е направил.

– Какво се е случило? – попита Катрин, която внезапно бе пребледняла като платно.

Сър Хенри посегна към дланта ѝ.

– Корабът на Хедър е потънал на път за Франция. Няма нито един оцелял.

– Няма оцелели... – гласът на Катрин секна.

Тя се обърна към Хю, чието безизразно лице потвърди подозрението ѝ.

Хю понечи да каже нещо, но Катрин го погледна така, сякаш бе извършил най-тежкия грях на света. Обвинително бляскащите ѝ очи недвусмислено издаваха, че всеки опит за обяснение би бил напразен.

– Извини ме, моля те – обърна се Катрин към баща си, след което стана и напусна стаята.

В спалнята си тя облече нощницата си и освободи Поли. Неспособна да заспи, Катрин застана пред камината и се вгледа в пламъците. „Хю е знаел за смъртта на Хедър“ – повтаряше си тя. По бузите ѝ се стичаха неми сълзи. За какво плачеше – за сестра си или за доверието, с което мъжът ѝ така подло бе злоупотребил?

Малко по-късно Хю отвори вратата към спалнята на съпругата си. Искаше му се да можеше да върне времето. Насред стаята спря за миг и се вгледа в гърба ѝ.

– Проклятие! – изръмжа той и пристъпи към нея. Бе възнамерявал да ѝ предаде писмото, но в крайна сметка постъпи по най-подходящия за момента начин.

– Съжалявам – извини се Хю и сложи ръка на рамото ѝ.

Катрин се извърна рязко и отблъсна ръката му. Не възнамеряваше да се остави да я правят на глупачка.

– Ти си знаел за случилото се с Хедър – обвини го тя, пронизвайки го с презрителния си поглед.

– Да, но... – понечи да се защити той.

– Направи ме на глупачка. Ти, потаен, коварен... – Тъй като не ѝ хрумна никаква друга обида, която можеше да му отправи, Катрин му обърна гръб, но Хю внимателно я накара да го погледне.

– Сър Ръсел ми разказа за случилото се със сестра ти – призна той, – но аз никога не съм възнамерявал да те лъжа..

– И все пак скри истината!

– Беше бременна в седмия месец и се безпокоях за бебето – обясни ѝ Хю. Леденият поглед на Катрин, която сякаш гледаше през него, без да го вижда, накара Хю да изгуби търпение. – Всемогъщи боже! Вълнението можеше да навреди на бебето! Нима би изложила на опасност живота на Шана, само и само за да научиш истината.

– Не – измъчено прошепна Катрин, – но... но след това...

– След това вече не посмях да ти го кажа – призна Хю. – И най-храбрите мъже понякога се държат като страхливци. Боях се да не помрача крехкото ни щастие. Затова чаках някоя удобна възможност, която така и не дойде. – Той я взе в обятията си и обърна лицето ѝ към своето. – Вярвай ми, сърце мое, много ме боли за загубата, която е трябвало да понесеш. Съжалявам и за това, което ти причиних. Прости ми. Моля те!

– Прощавам ти – рече Катрин.

Хю нежно я целуна по устните.

– Хенри ме очаква в кабинета. За кратко време трябва да разработим стратегията си срещу Магуайър.

Катрин кимна в знак на съгласие, но смръщи чело.

– Мръщенето причинява бръчки – докачи я Хю, закачливо докосвайки с пръст носа ѝ. След това прекоси стаята, но на вратата спря, за да я погледне настойчиво и да каже с престорена сериозност: – Надявам се, когато се върна, да те намеря в леглото тръпнеща в очакване. Само посмей да ме разочароваш, и ще трябва да понесеш неописуеми, макар и сладки, мъки.

Видял как устните на Катрин трепнаха и понечиха да се разтегнат в усмивка, Хю напусна стаята.

Само щом вратата се затвори след него, усмивката на лицето на Катрин помръкна. Младата жена седна в креслото пред камината и замислено се загледа в играещите пламъци.

– Бедната Хедър! – Катрин въздъхна. – Никога повече няма да те видя.

В мислите си се върна назад, във времето, когато все още живееше в замъка Базълдън в Англия.

Хедър, най-малката от трите сестри Деврьо, постоянно се оплакваше от факта, че единствена от цялото семейство имаше лунички, за които Бриджит безмилостно ѝ се присмиваше. Катрин вечно трябваше да ги помирява.

Хедър бе станала свидетелка на ужасната смърт на баща им от ръката на един предател и този спомен не ѝ даваше покой: Почти не минаваше нощ да не се събуди плувнала в пот от неописуемите кошмари, които я измъчваха.

„Може би – помисли си Катрин – нежната ѝ душа най-сетне е намерила покой.“

Ами Хю! Гърдите на Катрин потръпнаха от дълбока въздишка. Тя обичаше мъжа си, но той никога не бе споменал, че изпитва някакви

чувства към нея. А сега мислите му бяха заети с някаква военна стратегия. Също като Шон!

Обзе я смразяващ страх. Хю не биваше да взема участие в битката. Тя нямаше душевната сила да преживее още една подобна загуба. Но как можеше да го спре? Щеше ли Хю да се вслуша в предупреждението ѝ? Щеше ли изобщо да я изслуша?

Няколко дена по-късно Хю седеше в кабинета си и се опитваше да се концентрира, но мислите му се въртяха все около съпругата му. В последно време държанието ѝ бе станало доста странно. Няколко пъти се бе събуждал нощем и я бе заварвал будна и очевидно угрижена за нещо. Когато я попиташе какво я безпокои, тя отричаше да има какъвто и да било проблем.

Едно почукване на вратата прекъсна мислите му. Когато в стаята влезе Катрин и седна в креслото до нея, Хю се запита дали мислите му не я бяха довели при него.

– Извинявай, ако преча – рече Катрин. – Но искам да поговоря с теб по един неотложен въпрос.

Хю кимна, но Катрин отвърна поглед и нервно прехапа долната си устна. Сбирайки цялата си смелост, тя най-сетне го погледна в очите.

– Мисля... мисля, че не е твърде умно да съпровождаш сър Хенри.

Хю подписа първоначалния си импулс да ѝ каже, че войната е мъжка работа и попита:

– Защо смяташ така, скъпа?

Окуражена, но и объркана, Катрин се изправи и започна да крачи насам-натам из стаята. Тя се опита да си спомни всички логични възражения, които ѝ бяха минали през главата, премери убедителността им и в крайна сметка отхвърли всичките до едно.

Хю, който бе забелязал постоянно променящия се израз на лицето ѝ, трябваше да скрие една усмивка.

Неочаквано Катрин се обърна към него и рече:

– Не е справедливо да воюваш срещу собствения си народ. – Надяваше се да е намерила подходящия довод. – Магуайър е проблем на кралицата. Остави я да го решава сама.

– Тя това и прави.

– Как така?

– Кралицата решава проблема, като възлага на сър Хенри и на мен да воюваме срещу Магуайър.

– Не ме прави на глупачка – гневно рече Катрин. – Много добре разбираш какво искам да кажа. Това не е твоя грижа.

– Срещу титлата граф Тирон – отвърна Хю, – обещах да воювам.

– Цената е прекалено висока – извика Катрин, неспособна да овладее изопнатите си до скъсване нерви.

Хю стана и се приближи към нея.

– Никога повече не казвай, че цената за наследствените права на един мъж е прекалено висока.

– Не изопачавай думите ми.

– Въпросът е приключен. – Гласът му бе мек, но погледът му я принуди да замълчи.

По страните ѝ рукнаха сълзи.

– И теб няма да те отмине участта на Шон. Изражението на Хю се смекчи.

– Загрижена си за мен? – попита той и я притегли към себе си.

Катрин зарови лице на гърдите му, а той започна да я гали по гърба.

– Жените винаги се безпокоят, когато мъжете им отиват на война, но какво да се прави... Трябва да отида.

Ужасена, Катрин се отскубна от прегръдката му. Думите му бяха същите като последните думи, които чу от устата на Шон, преди Патрик да върне тялото му, привързано на гърба на един кон. Страхът ѝ се превърна в заслепяващ гняв. Испита желание да нарани Хю и прибягна до единственото си оръжие – думите.

– Върви тогава и умри за своята кралица – тросна му се тя. – Първо Шон, а сега и ти – може би има още някой О'Нийл, който да се ожени за мен, а след това да се прости с грешния свят.

При тези думи Хю замахна и я удари. Катрин политна към вратата, но успя да се задържи на крака.

Хю ѝ подаде ръка, но тя отвори вратата и излетя в коридора, притискайки длан към пламналата си буза.

– Кати – извика след нея той.

– Ти си същият като Шон! – дочу гласа ѝ откъм стълбището.

Патрик. Поли и още няколко прислужници, които в момента бяха в близост до работния кабинет, не пропуснаха тези гневни думи и последвалата ругатня, изтръгнала се от устата на бясната графиня. Хю, който се колебаеше дали да я последва, се показа на вратата на кабинета и забеляза любопитната, мрачна публика на тази сцена. Общественият мнение веднага се обърна против него.

– Не съм я бил – изгрси Хю, забелязвайки Патрик. – Само една

плесница.

Патрик не каза нищо, но дори само погледът му караше Хю да изпитва чувство за вина.

– Погрижете се за задълженията си! – изрева Хю и разбута зрителите. След това със задоволство изгледа прислужниците си, които побързаха да се подчинят. Всички освен един. Погледът на Хю спря върху Патрик, който все още го гледаше настойчиво.

– Тя ми е жена – рече Хю – и ще се отнасям с нея както сметна за добре. – Той се обърна и влезе обратно в кабинета, като затръшна вратата след себе си.

За миг Патрик остана неподвижен, вперил поглед в затворената врата. След това взе решение, пристъпи към вратата и почука.

– Изчезвай – изръмжа Хю.

Без да мисли за последиците, Патрик отвори вратата и влезе в кабинета.

– Казах да изчезваш.

Сякаш не бе чул думите му, Патрик седна срещу него на един стол.

– Помниш ли деня, когато Кати се опита да учи Поли на езда? Тогава я попита дали е изгубила второто си дете при падане от кон.

Хю остави перото си настрана и се обърна към мъжа срещу него.

– Да, спомням си.

– Кати изгуби сина си, защото Шон я бе пребил почти до смърт за състраданието, което бе проявила към един от пленниците му, Сорли Бой Макдонъл – обясни Патрик. – Няма да те отегчавам с подробности.

– Не знаех. – Внезапно Хю се почувства същинско чудовище. И всичко това само защото ръката му го бе подвела.

– Ако я докоснеш още веднъж – заплаши го Патрик, – ще те убия.

При тези думи Хю настръхна, постави ръка на дръжката на кинжала си и се изправи пред офицера си.

– Беше ми дал клетва.

Сега Патрик, който бе почти също толкова висок, колкото Хю, също станал от стола си.

– Дал съм клетва да закрилям Кати.

Хю поомекна и каза с извинителна усмивка:

– Ако трябва да бъда честен, мразя да удриям жени.

Кимвайки сухо, Патрик понечи да си тръгне, но гласът на Хю го накара да се обърне.

– Патрик?

Юмрукът на Хю попадна в брадата му и го запрати на пода.

– Това е задето дръзна да ме заплашваш – рече Хю и му протегна ръка, за да му помогне да се изправи. – Аз не съм Шон О'Нийл и не смея да ме сравняваш с него.

Патрик кимна и отново понечи да напусне кабинета.

В този момент Хю реши да си отмъсти истински за заплахата.

– Между другото – небрежно подхвърли той, – вчера следобед видях Поли да се разхожда в градината с Джак. Ще се жениш ли за нея или не?

Без да си даде труда да му отговори, Патрик излетя от кабинета, мърморейки под носа си:

– Тази змия. Ще сложа край на флиртовете ѝ.

Когато по-късно същата вечер Хю влезе за вечеря в голямата зала, сър Хенри вече седеше на масата. Столът на Катрин бе празен.

След малко се появи Поли.

– Госпожа Катрин не се чувства добре и моли да вечеряте без нея. – След един многозначителен поглед към сър Хенри, тя добави: – Господарката изрично ме помоли да я извиня пред вас, господине.

– А пред мен? – попита Хю.

– За вас не спомена нищо – отвърна Поли и излезе.

– Нещата между вас с Катрин не вървят винаги по мед и масло – забеляза сър Хенри.

– Тя смята, че не трябва да воювам срещу Магауйър – обясни Хю.

– Безпокои се за теб – заключи сър Хенри. – Майка ѝ постъпи по същия начин, когато разбра, че заминавам.

– Кати смята, че ме очаква същата участ като чичо ми.

– О! – сър Хенри кимна. – Допускам, че има някои прилики. Не бива да забравяш, че Катрин е свикнала на сигурен и безметежен живот.

– Тя вече не е дете – възрази Хю – и трябва да приеме живота такъв, какъвто е.

– Да – съгласи се сър Хенри. – Но жените по природа са слаби. Познавам Катрин още от дете. Навярно затова ми е по-лесно да я разбера.

– Каква беше тя като малко момиче?

На лицето на възрастния мъж се появи унесено изражение, а споменът го накара да се подсмихне.

– Огромни зелени очи, почти прекалено големи за лицето ѝ, бакъреночервена коса като слънцето по залез, кльощава като пиленце...

Хю не можа да не се засмее на това описание.

– Днес е добре закръгленичка.

Сър Хенри се усмихна.

– Забелязах.

– Винаги ли е била толкова вироглава?

– В детството си и трите сестри Девръо бяха вироглави, но чаровни лудетини – отвърна сър Хенри. – Между другото, когато срещна чичо ти за пръв път, Катрин бе облечена като конярче.

При тези думи Хю избухна в звучен смях. Запита се какво ли си бе помислил чичо му – пословичен женкар, при своята първа среща с бъдещата си съпруга. Какво ли не би дал да можеше да види изражението на лицето му в този момент.

Малко по-късно Хю влезе в спалнята на Катрин с надеждата да я заvari будна. Застана до леглото и се загледа в спящата си жена. Клепачите ѝ бяха подути от плач. Тъй като знаеше причината за мъката ѝ, Хю изпита угризения на съвестта.

Без съмнение я обичаше и въпреки това остана нерешително край леглото ѝ. Трябваше ли да се съблече и да легне до нея или да я чака докато му се извини? С увиснали рамене и измъчван от угризения на съвестта, Хю се извърна и се запъти към спалнята си.

Когато се събуди на другата сутрин, Катрин откри, че е сама. Нарядно съпругът ѝ бе толкова сърдит, че не желаше да дели едно легло с нея. Катрин реши да игнорира чувствата си към него. Така щеше да ѝ е по-лесно, когато Патрик върнеше тялото му след някоя битка.

Вечерта Катрин отново седеше на масата между съпруга си и втория си баща. Не говореше много, но внимателно се заслуша, когато мъжете отвориха дума за предстоящата битка. Тъй като знаеше, че двамата възнамеряват да се оттеглят в работния кабинет на Хю и да останат там с часове, за да обмислят ужасното си начинание, след вечеря тя се извини и се качи в спалнята си.

След като се бе изкъпала и бе облякла една копринена нощница, Катрин освободи Поли и седна в креслото пред камината. Опита се да се отпусне и да се успокои. След малко забеляза, че някой стои до нея и я наблюдава.

Не го бе чула да влиза, но сега Хю стоеше до нея с нежен израз на красивото си лице. Сърцето на Катрин трепна от радост.

– Да? – гласът ѝ остана хладен.

– Трябва да говоря с теб – рече Хю. След това я изненада, като коленичи пред нея и взе дланите ѝ в своите. Измъчените му кафяви очи се възряха в нейните помръкнали зелени очи.

– Прости ми, че те ударих. Кълна се никога повече да не вдигна ръка срещу теб.

Катрин прие извинението му с бегло кимване, след което погледна към скута си, където дланите му държаха нейните. Измина един безкрайно дълъг миг, преди да отвърне нещо. Копнееше да се стуши в обятията му и да остане така завинаги, но си казваше, че трябва да запази дистанция. Извинението му не променяше нищо. Така и така Патрик скоро щеше да донесе изстиналото му тяло. Трябваше да се подготви за това... заради децата си.

Успяла да се овладее, Катрин погледна в огряното от надежда лице на мъжа си.

– Има ли нещо друго, което имаш да ми казваш? – сухо попита тя, макар да чувстваше, че всеки момент сърцето ѝ ще се пръсне.

– Не. – Смазан, Хю се обърна и се върна в спалнята си. Той не видя горещите сълзи, които рукохна по страните на Катрин.

През следващата седмица чувствата им бяха подложени на сериозно изпитание. Всяка нощ Катрин лежеше сама в леглото си с надеждата Хю да дойде при нея, защото не знаеше какво трябва да стори.

Хю повече не се появи в спалнята ѝ.

Няколко дена по-късно Катрин стоеше вътре сама и гледаше през прозореца. Долу в двора въоръжени мъже делово се шураха насам-натам и правеха последните приготовления за заминаването си. Катрин не можа да открие съпруга си сред множеството. Врълхлетя я почти непреодолимо желание да изтича долу и да се хвърли в прегръдките му, но тя го прогони.

В този момент силни ръце легнаха на раменете ѝ. Катрин се извърна.

– Тръгвам – рече Хю.

– Така ли. – Катрин подтисна мъчителното желание да вземе лицето му в дланите си и да го погали за последно.

Хю я целуна нежно по челото, след това отстъпи една крачка, за да погледне очарователното лице, което му бе станало толкова скъпо. Той отвори уста, за да каже нещо, но се отказа. Вместо това се обърна мълчаливо и излезе от стаята.

Когато вратата се затвори след него, Катрин сведе поглед към треперещите си ръце. Мили боже! Как щеше да го пусне, без да му е признала любовта си?

– Хю! – Катрин излетя от стаята, спусна се по стълбите и след миг бе в двора. Стъпките ѝ прокънтяха във въздуха и накараха мъжете,

които тъкмо възсядаха бойните си коне, да занемаят.

Щом я видя, Хю скочи от коня. Обляна в сълзи, Катрин се хвърли на гърдите му. Той я прегърна нежно пред погледите на всички.

– Моля те, върни се жив и здрав в къщи – изхлипа Катрин и зарови лице на гърдите му.

– Обещавам – отвърна Хю, вземайки лицето ѝ в дланите си.

След това се наведе към нея и я целуна, влагайки в тази целувка цялата си обич. Стояха толкова плътно прегърнати, сякаш светът край тях не съществуваше. Устните им се сляха, а пламенната им целувка сякаш нямаше да има край.

– Мисля, че никога няма да се върнем, ако най-сетне не тръгнем – прозвуча ироничният коментар на Патрик.

При тези думи на своя офицер войниците прихнаха.

Хю с нежелание откъсна устни от тези на съпругата си. Той поднесе дланите ѝ към устните си и нежно ги целуна. За миг двамата впериха погледи един в друг и не можеха да се наситят на гледката.

– Ако се забавим още малко – отново се обади Патрик, – ще стана прекалено стар, за да воювам. – Чакащите войници отново избухнаха в огушителен смях.

Хю размени с Катрин още една кратка целувка, след това се метна на коня и изръмжа:

– Върви по дяволите, Патрик.

Катрин дълго стоя в двора и гледа след войниците, докато те не се изгубиха от погледа ѝ.

Макар и да бе окуражавана и подкрепяна от домашните, за Катрин дните след заминаването на Хю минаваха мъчително бавно. Занимаваше се предимно с дъщерите си, но настоя да вземе участие и в подготовката на сватбата на Поли и Патрик.

Мадам Бюжо, която бе натоварена от Катрин с ушиването на сватбената рокля, стана чест посетител в имението на О'Нийлови. Поли се възпротиви на тази идея, но Катрин настоя с довода, че това ще бъде сватбеният ѝ подарък.

Всъщност дните, в които мадам Бюжо идваше за проба, внасяха малко промяна в еднообразното им ежедневие. От стаята на Катрин се носеше женски смях, докато мадам Бюжо разказваше последните скандали из Дъблин. Възрастната жена бе информирана от първа ръка за всичко, което се случваше в изисканите домове. Между нея и графинята се установиха сърдечни отношения. Мадам Бюжо често мъмреше Пег и Поли, че не се грижели добре за господарката си, тъй като от грижи

Катрин бе отслабнала, а под очите ѝ се бяха образували тъмни кръгове.

Около месец след заминаването на Хю, една вечер Катрин тъкмо вземаше вана, опитвайки се да забрави грижите, когато на вратата се появи задъханата Пег.

– Г-графът с-се в-върна – заекна икономката. – Долу в двора.

Катрин изскочи от ваната.

– Поли, дай ми една кърпа.

Поли ѝ подаде кърпата, която Катрин нетърпеливо дръпна от ръката ѝ. Двете жени ужасено гледаха как Катрин се загърна в кърпата и завърза двата ѝ края на гърдите си.

– Какво правите? – най-сетне успя да си възвърне дар слово Поли.

Без да ѝ обръща внимание, Катрин прекоси стаята и се впусна към вратата, но икономката ѝ препречи пътя.

– Не можете да слезете в този вид – настоя Пег.

– Отдръпни се от пътя ми, иначе утре можеш да си търсиш нова работа. – Клатейки глава, Пег отстъпи встрани и проследи с поглед господарката си, която полугола се втурна надолу по стълбите.

Катрин достигна вестибула точно в момента, в който Хю влизаше в къщата, съпроводен от вицекраля, сър Хенри Бегнал и Патрик. Смутени от вида ѝ, мъжете застинаха на място.

Без да забавя крачка, Катрин стисна с едната си ръка свличащата се кърпа и се хвърли в обятията на съпруга си. Хю притисна устни към нейните.

След малко той най-сетне успя да сложи край на първата целувка, огледа необичайното облекло на жена си и като отметна глава назад се засмя:

– Струва ми се, че по време на отсъствието ни модата се е променила.

Очите на Катрин грееха от радост.

– Победихте ли?

– Да, победихме. – Хю я понесе на ръце през вестибула. Сега си спомни за останалите и се обърна. – Настанявайте се удобно в кабинета ми. Веднага се връщам.

Сър Хенри се забавляваше от ужасения вид на лицето на вицекраля.

– Достойна дъщеря на майка си – каза той. – Френската кръв кипи във вените им.

Хю нареди на посрещналата ги на стълбите Пег:

– Сервирай на гостите ми нещо за ядене и пиене. – Погледът му

спря върху Поли. – Засрами се, Поли. Още ли не си наметнала някоя кърпа и не си се хвърлила на врата на Патрик? – докачи я той.

Опиянена от радост, Катрин обсипваше с целувки врата и лицето на мъжа си. Хю я отнесе в спалнята си и затвори вратата с крак. След това я остави върху леглото си и свали кърпата от тялото ѝ. Докато ѝ се любуваше, от устните му се отрони сладострастна въздишка.

– Целуни ме – рече Катрин и обви ръце около тялото му.

Завладян от нежност, Хю притисна устни към нейните, които с готовност се отвориха пред настойчивия му език.

– Прости ми – с дрезгав глас прошепна Хю и започна да разкопчава панталоните си. – Не мога да чакам.

Хю се хвърли със стон върху съпругата си, която го очакваше тръпнеща от желание. Малко след това двамата почти едновременно достигнаха върха.

Надниквайки във влюбените ѝ очи, Хю каза:

– Ще продължим по-късно. – След това, омагьосан от искрящите ѝ, зелени очи я целуна отново. – Обичам те, моя графиньо.

– И аз те обичам, светлейши ми графе.

Хю понечи да стане но грациозните ѝ бедра се увиха около кръста му. Катрин не бе готова да пусне и му се усмихна дяволито.

– Ти си мой пленник – обясни тя – и няма да мръднеш оттук.

– Военнопленник ли, прекрасна?

– Не, любими. Пленник на моята любов.

През този слънчев юнски следобед църквата „Сейнт Мери“ бе пълна с войници и прислужници на О'Нийлови, събрали се, за да присъстват на сватбата на Патрик и Поли. Катрин седеше на една от предните скамейки и очакваше Хю, който трябваше да отведе булката до олтара. Там вече я очакваха нервният годеник и свещеникът.

На церемонията бяха поканени само войниците и хората от имение-то, които бяха обслужвани от специално нает за случая персонал. Хю не бе жалил средства за сватбеното празненство на двамината, на които в най-голяма степен се дължеше появата на Катрин в живота му.

Сега, докато минаваше заедно с булката покрай предните скамейки, Хю намигна на Катрин. С тържествено изражение той положи дланта на Поли в тази на Патрик, но преди да се оттегли, се поклони пред офицера си и прошепна на ухото му:

– Ошипи се по бузите, Патрик. Изглеждаш като призрак.

Погледът на Патрик се плъзна към ухиленото лице на Катрин. Със съзнанието, че го поднасят, той се усмихна и се отпусна.

След сватбената церемония последва тържествена вечеря с танци. Седнала на празничната трапеза, Катрин си мислеше колко хубав бе този ден, за който всички щяха да си спомнят с радост. Тъй като присъстващите се познаваха добре, нямаше политически разногласия, които можеха да помрачат всеобщото веселие. Сватбата на лорд Бърк едва ли щеше да бъде толкова приятна.

– Време е булката да се оттегли – рече Хю, който се бе приближил към Катрин. Той взе дланта ѝ, поднесе я към устните си и продължи: – Патрик вече изгаря от нетърпение да легне със съпругата си, а и аз не се чувствам по-различно.

Катрин забеляза, че Хю е пийнал малко повече от обикновено. Като се усмихваше снизходително, тя кимна, след това стана и направи знак на Пег, че е време да подготвят булката за първата брачна нощ. Дамите понечиха да напуснат залата, но гласът на Хю накара Катрин да спре.

– За булката – размахаша чашата си той, и се надигна от стола, олюлявайки се. Мъжете в залата вдигнаха чашите си за тост. Хю се ухили към Патрик и се удари в гърдите: – Въпреки всичко моето семе първо ще достигне целта си.

– Това не се знае – възрази Патрик и се изправи несигурно. –

Искаш ли да сключим облог за резултата от усилията си?

– Жените ви ще трябва здравата да се потрудят – прозвуча нечий глас.

– Моята не! – извика Хю.

?

– И моята не! – не оставаше назад Патрик.

– Аз ще събирам облозите – обади се Конъл и се приближи към почетната маса. – Онзи от вас, чиято жена забременее първа, ще получи парите. Заедно със сърдечните ни благопожелания. – Стените на залата се разтресоха от мъжки смях.

– Съгласен! – извикаха Хю и Патрик в един глас.

Погледът на Хю се плъзна към вратата на залата и спря върху Катрин, чието лице бе пламнало от гняв. Той ѝ се ухили и неуверено се поклони. Ругайки наум, Катрин гордо вирна брадичка и напусна залата.

Дамите тъкмо бяха успели да вкарат уплашената Поли в леглото, когато мъжете нахлуха в спалнята. Патрик вече се бе съблякъл и сега бе само по бельо.

При вида на толкова оскъдно облекчения младоженец Катрин се закиска и го докачи:

– Имаш много хубав задник, Патрик.

Всички се засмяха. Пламналият от срам Патрик си глътна езика.

– Ела – обърна се Катрин към съпруга си. – Не бива да допускаме новоизпечените младоженци да ни отмъкнат облога. Надявам се печалбата ни ще стигне да си купя нов кон. Или не?

Макар да гледаше сърдито, гласът ѝ я издаваше.

– Разбира се, скъпа – съгласи се Хю. – Щом така искаш.

Стаята бързо се изпразни. Без да изпуска Поли от очи, Патрик се освободи от бельото си, шмугна се в леглото и я прегърна. Почувствал колко напрегната е съпругата му, Патрик нежно я погали по бузата.

– Отвори очи – нареди той, а когато младата жена се подчини, ѝ се усмихна доверчиво. – Е, момичето ми. Майка ти говорила ли е с теб за първата брачна нощ?

– Не – отвърна Поли. – Винаги казваше, че порядъчните момичета не бивало да научават нищо за това преди сватбата си.

Патрик въздъхна. Неопитността на Поли правеше задачата му още по-трудна. Един ден, когато отново видеше Мод, щеше да ѝ трие сол на главата.

– Знаеш ли какво става между мъжа и жената? – попита той.

– Разбира се. Госпожа Катрин ми разказа.

Патрик мълчаливо благодари на Катрин и се закле да се помоли за нея, когато следващия път посетеше неделната служба – нещо, което правеше доста рядко.

– И какво ти каза тя за сватбената нощ, съкровище?

– Че с един толкова силен мъж като теб ме очаква само удоволствие – рече Поли. – Каза още, че трябва да ти имам доверие във всичко.

– И имаш ли ми доверие, сърце мое?

– Да, но ако не престанем да говорим и не побързаем, графът и госпожата ще ни измъкнат наградата.

Патрик се разсмя на глас и отметна глава назад.

– Да ме дари бог с търпение да понасям една толкова припряна жена. – Той притисна устни към нейните, а след това я взе.

В голямата зала празникът продължи до зазоряване. За радост на всички графът и графинята се бяха оттеглили малко след младоженците. Що се отнася до облога, залозите бързо достигнаха главоломни размери.

През един предиобед в началото на юли Катрин седеше пред камината в стаята си в очакване най-сетне да престане да вали. Мейв и Шана си играеха на пода в краката ѝ.

Когато мислите ѝ се завъртяха около Хю, на лицето на Катрин се прокрадна усмивка. Тъй като мразеше да е губещ в каквото и да било, той бе побеснял, когато тя отказа да му се отдаде веднага.

Катрин свведе поглед към плоския си корем и роклята, с която бе облечена тази сутрин, ѝ напомни нещо. Не можа да се въздържа да не се усмихне. Госпожа Фиона трябва да е била извън себе си от гняв, научавайки, че Катрин ѝ бе отнела не само един потенциален жених, но и роклята.

Когато в стаята неочаквано се появи Хю и седна в едното от креслата, Шана вдигна поглед и посочи към него с малкото си пръстче.

– Та... те – изписука тя, горда от нарасналия си словесен запас.

Катрин потерпера. Не ѝ бе хрумвало, че дъщеря ѝ би могла да смята Хю за свой баща. Накрая реши, че това е в реда на нещата.

Мейв, която не искаше да остане назад от по-малката си сестра, се качи в скута на Хю и го прегърна. След това го погледна с обезоръжаващите си зелени очи:

– Чичо Хю, би ли станал и мой татко?

– Бих се гордял с това, да съм твой татко – без да се замисля отвърна Хю, – но не бива да забравяш и истинския си баща. Шон О'Нийл бе

храбър мъж, истински патриот. Когато Шана порасне, трябва да ѝ разкажеш за него. Обещавах ли?

– Да, ще го направя – увери го Мейв с широко отворени от учудване очи. Никой досега не бе споменал истинския ѝ баща, а спомените ѝ за него бяха съвсем смътни.

Хю целуна Мейв по малкото чипо носле и я изпрати обратно да си играе. Сега тя бе сигурна, че не е останала в сянката на сестричката си. Хю погледна Катрин, чиито очи бяха влажни.

– За бога, Кати! Няма причина за сълзи. Освен ако не си бременна!

– Не плача.

Хю се усмихна. Подпрял глава на едната си ръка, той я наблюдаваше с полупривити очи.

– Щастлива ли си?

– Защо питаш? – парира тя.

– Тъй като обичаш живота на село, може би ще се чувстваш по-добре в Дънганън.

– В Дънганън?

– Днес имам среща с лорд Фицджералд и лорд Бърк – обясни Хю. – Заедно ще се опитаме да измислим как да се върнем в Дънганън.

Катрин бе объркана.

– Но... но в Дънганън живее Търлаф.

– Да, така е.

Катрин недоверчиво присви очи.

– Какво кроиш?

Хю се ухили като дяволито момче, а в очите му се появи загадъчен блясък.

– Ами, възнамерявам да оглавя рода О'Нийл – гласеше логичният отговор.

Катрин простена, ужасена от мисълта, че Хю ще влезе в разпра с Търлаф.

– Защо трябва отново да воюваш? Аз съм доволна от сегашния си живот...

– Дипломацията е за предпочитане пред всяка война – прекъсна я Хю.

– Какво общо имат Фицджералд и Бърк?

– Те ще ми помогнат да се срещна с Търлаф.

– Ти си граф на Тирон – възрази Катрин. – Защо толкова държиш да застанеш начело на О'Нийлови?

– Защото тогава ще мога да обединя останалите гаватары на

знатните ирландски кланове – с патос обясни Хю. – Заедно ще можем да прогоним англичаните от земята си.

Катрин го зяпна ужасено. След повече от година съвместен живот за нея той все още бе един непознат. Толкова добре се разбираше с вицецраля и останалите англичани. Никога не би помислила, че съпругът ѝ таи такива бунтовнически мисли.

– Аз... аз... аз съм англичанка – заекна тя.

– Ако се държиш добре – усмихнато рече Хю, – за теб ще направя изключение.

Катрин не отвърна на усмивката му.

– С нищо не си по-добър от Шон.

– Чичо ми никога не е ценял особено дипломацията.

– Може би е знаел, че не си струва усилията. Наистина ли мислиш, че Търлаф ще ти отстъпи първенството в рода?

– Не. – Хю се изправи, а когато погледът му падна върху момичетата, промени темата на разговора. – Мейв е същата като майка си. Тя се настанява многообещаващо в скута ми, за да ме помоли след това за нещо, което си е наумила.

– О! – устните на Катрин се разтеглиха в измъчена усмивка.

Хю посочи с пръст към нея.

– А ти, скъпа моя, побързай да забременееш, защото иначе ще изгубя доста злато.

„Ха! – мислеше си Катрин, след като Хю бе излязъл. – С присъщата си мъжка арогантност съпругът ми мисли, че просто трябва да заповяда и аз на часа ще забременея. Изненадана съм, че още не е казал нищо за пола на детето. По-лесно би успял да накара птиците в дърветата да замлъкнат!“

Малко след това Катрин помръкна, защото страхът ѝ от сблъсъка с Търлаф взе надмощие. Катрин с всички сили се опитваше да прогони тези ужасяващи мисли. Чувстваше се безсилна да промени каквото и да било.

Следобед пристигнаха лорд Фицджералд и лорд Бърк и като изтърскаха прогизналите си от дъжда наметки, влязоха в къщата. От кабинета се появи Хю, но сърдечният поздрав замря на устните му, когато видя, че двамата мъже не са сами. Той въпросително погледна приятеля си.

– Фиона ме помоли да дойде с нас – обясни Бърк усмихнато. – Тя би желала да посети госпожа Катрин.

Хю погледна Фиона, чието бледо лице изглеждаше напрегнато.

Запита се какво ли бе намислила този път.

– Пег – извика Хю икономката, – отведи госпожица Фиона в салона на графинята. Тя е горе с децата.

Когато ирландската красавица се появи в салона, натоварена с два големи пакета, Катрин се надигна изненадано от креслото. Фиона се усмихна хладно, след това погледът ѝ се плъзна към Поли, Нели и децата.

– Бих... бих искала да говоря с вас, графиньо – колебливо рече Фиона с напрегнато изражение.

Тъй като не долови в думите ѝ нищо обидно или предизвикателно, Катрин направи знак на Поли и Нели да изведат децата и да ги остават сами.

– Децата биха могли да останат – помоли Фиона. – Донесла съм им подаръци.

– Моля, седнете – хладно предложи Катрин, питайки се какво ли пак кроеше Фиона.

Гостенката прие поканата и Катрин отново седна в креслото си. Погледът ѝ се плъзна към вратата, където Поли нерешително бе спряла и не се решаваше да остави подаръците си сама с тази коварна змия. Настойчивият поглед на Катрин я накара най-сетне да напусне стаята. След това Катрин отново се извърна със сериозно лице към гостенката си, която нервно се въртеше в креслото.

– Донесох кукли за децата – рече Фиона и отвори пакетите. С радостен вик Мейв се впусна към едната от двете кукли и даде другата на Шана.

– На какво дължа това посещение? – попита Катрин.

– Аз... никога досега не съм се извинявала – заекна Фиона, – н-но сега ви м-моля да ми простите за... за невъзпитаното ми държание.

– Защо? – попита Катрин, която подозираше, че зад тези думи се крие нещо повече.

Следващите думи излязоха от устата на Фиона механично, сякаш ги бе научила наизуст.

– Обичам Майкъл... чрез него намерих истинското си щастие... а вие двамата ни събрахте. Държанието ми бе непростимо и вие навярно никога няма да можете да ме приемете за своя приятелка, но аз наистина много съжалявам.

Катрин реши, че подобно изявление навярно ѝ бе коствало много усилия.

– Приемам извинението ви.

– Извиненията не били толкова трудни, колкото си мислех – с

облекчение се усмихна Фиона.

– Както и с много други неща в живота, първият път е най-трудно – забеляза Катрин. – С времето всичко става по-просто.

Неочакваният обрат, който бяха взели отношенията им, я накара да се засмее, Фиона се присъедини към смеха ѝ. Съвсем скоро двете жени вече бърбеха по темата, която владееше сърцето на Фиона – предстоящата ѝ женитба с лорд Бърк.

Внезапно ирландката се умълча и впери поглед в Катрин.

– Роклята ти е очарователна – възхити се тя, – но не зная защо ми се струва някак позната.

– Това е разбираемо – рече Катрин, а на устните ѝ трепна усмивка. – Миналата година си я поръчала при мадам Бюжо, но тъй като имах крещяща нужда от дрехи, я убедих да ми я даде.

Фиона ококори сапфиреносините си очи, а на лицето ѝ се изписа смесица от най-различни чувства – изненада, раздразнение, след това отново веселие. Тъй като съзнаваше, че се бяха пошегували с нея, отначало тя се усмихна сдържано, но след това прихна и Катрин се смя така, както от месеци не ѝ се беше случвало.

Когато влезе в салона, за да съобщи, че господата си тръгват, Поли се стъписа при вида на развеселените лица на двете някогашни съперници. Камериерката остана при момичетата, докато Катрин слезе, за да изпрати Фиона. Поли проследих поглед двете жени и поклати глава.

За най-голямо учудване на тримата мъже, когато се появиха на стълбите, Катрин и Фиона изглеждаха като две стари приятелки. Лорд Бърк хвърли на годеницата си учуден, но доволен поглед. Макар предварително да бяха обсъдили всичко, той таеше сериозни съмнения, че Фиона ще поднесе извиненията си.

– За какво си говорихте? – попита Хю, след като гостите си бяха тръгнали.

Усмихната, Катрин се притисна към него.

– Фиона се извини за отвратителното си държание.

Думите ѝ извикаха усмивка на устните на Хю. Катрин го целуна по брадичката, а след това рече:

– Разкажи ми за срещата си.

– Не ме оплитай с целувките си, жено – изръмжа той с престорена строгост, след това нежно я целуна по устните. – Двамата с Търлаф ще се срещнем на сватбата на Бърк.

– О, не! – извика Катрин. – Нямам желание да виждам отново Търлаф!

– Няма причина за безпокойство – опита се да я успокои Хю. – Винаги съм до теб.

Докато седеше пред огледалото в деня на сватбата на Фиона и лорд Бърк, Катрин забеляза, че Хю е застанал на вратата между двете спални. Тя приглади една въображаема гънка на роклята си и отвърна на изпитателния му поглед. Костюмът му бе светлосин, а под него носеше копринена риза. В колана си бе затъкнал инкрустирания със скъпоценни камъни кинжал на Кон О'Нийл.

– Да не би да си онемял от толкова хубост? – иронично попита Катрин. – Или си открил някой недостатък, който е убягнал от погледа ми?

– Най-красивото цвете на лятото наистина ме кара да губя дар слово – направи й комплимент Хю и пристъпи към нея.

Във великолепната си рокля с прасковен цвят и златни бродерии Катрин изглеждаше като келтска принцеса. Копринената рокля със златни нишки имаше дръзко деколте, а широките ръкави и полата бяха падбени в златно. Пищната коса на Катрин, която по ирландска мода падаше свободно на вълни по раменете ѝ, подсилваше тайнствената аура, обгръщаща младата жена. На врата си носеше последния подарък на съпруга си, великолепно келтско колие, което винаги бе принадлежало на първата дама на О'Нийлови. Катрин не знаеше как колието бе попаднало в съпруга ѝ, но Хю бе настоял тя да го сложи за сватбата на Фиона и Бърк.

– Ах, жено! – въздъхна Хю. – Вече ми е жал за останалите жени, които ще присъстват на днешния празник.

Катрин се ухили.

– Двамата с теб сме хубава двойка, не мислиш ли?

– Не забравяй, скъпа – подразни я той, докато напускаха стаята, – високомерието предхожда падението.

След сватбената церемония в църквата „Сейнт Мери“ гостите бяха поканени в имението на лорд Бърк, където младоженците даваха прием. В голямата зала О'Нийлови се присъединиха към множеството, което искаше да поднесе благопожеланията си на новобрачната двойка. Когато застанаха пред усмихнатия младоженец и греещата му от щастие съпруга, Катрин се изненада от сърдечната прегръдка на Фиона, а Хю се запита дали приятелят му все пак не бе успял да укроти тъмнокосата вещица.

– Сърдечни пожелания за щастие. – Докато протягаше ръка, Хю

стрелна с поглед съпругата си с надеждата следващите му думи да не я разгневят много. – Искаш ли да сключим един малък облог, Майкъл?

– Хю, как смееш! – извика Катрин и се изчерви. След това се обърна към Фиона. – В никакъв случай не позволявай на съпруга си да се обзалага с моя. Накрая една от нас ще се разкарва наоколо с огромен корем.

– Не бих имала нищо против – рече Фиона с блестящ поглед.

– Когато се подредите, навярно ще можеш да ме посетиш? – предложи Катрин.

– С удоволствие – искрено се зарадва Фиона, която никога не бе имала истинска приятелка.

– Ще поговорим по-късно за облога, нали? – прошепна Бърк на Хю.

Тъй като не можеше да знае, че булката вече е бременна, Хю кимна в знак на съгласие. Той бе сигурен, че с лекота ще успее да спечели още малко злато.

Хю и Катрин седнаха на една от огромните маси, отрупани с прясно изпечени хлечета, масло, златист мед и огромни кани с вино. Когато празненството започна, Катрин се огледа наоколо и въздъхна с облекчение, забелязвайки, че Търлаф не е наблизо.

Първото блюдо от празничното меню се състоеше от раци и охлюви в чеснов сос. Не липсваха, разбира се, и стриди. Седящите наоколо гости се засмяха, когато Катрин предупреди съпруга си да не се тъпче със стриди, а той от своя страна я подкани да погълне от тях колкото може.

След това бяха сервирани говеждо с чесън, ростбиф в собствен сос, печени агнешки бутчета и цели прасенца-сукалчета, а към всичко това – изобилие от най-различни зеленчуци. Последваха птичи пастети, а накрая кремове, плодове и изкусно украсена сватбена торта.

Хю забеляза Търлаф, който седеше на другия край на залата заедно с някаква тъмнокоса красавица и побутна Катрин.

– Коя е жената до него? – попита той. – Познаваш ли я?

– Това е Мойра – беззвучно отвърна тя.

– Мойра?

– Любовницата на Шон.

Хю взе дланите на Катрин в своите. Съжаляваше за въпроса си и най-вече за притеснението, което ѝ бе причинил. „Може би трябваше да намеря някакъв друг начин да се срещна с Търлаф“ – помисли си той и изпита чувство на вина.

Празничната вечеря приключи и музикантите засвириха за танц.

Настроението на Катрин видимо се подобри. Тя отново бе в състояние да се радва на празненството и почти бе забравила за Търлаф. Докато тантуваше с Хю, неочаквано я връхлетя неприятното усещане, че е наблюдавана.

Внимателно оглеждайки множеството, Катрин забеляза, че Търлаф не я изпуска от очи. Животинската му усмивка я накара да се почувства несигурна. Тя обърка стъпките и настъпи Хю, който веднага ѝ се притече на помощ и ѝ помогна да запази равновесие.

– Какво се е случило? – попита я той.

– Нищо – излъга тя. – Искаш ли да се поразходим?

Съзнавайки, че нещо не е наред, Хю ѝ предложи ръката си. Когато напуснаха дансинга, към тях се приближи пратеник на вицекраля, който съобщи на Хю, че сър Ръсел желяел да говори с него. Хю погледна Катрин, която още по-силно се вкопчи в ръката му.

– Ще се справиш ли сама?

– Разбира се. – Катрин се усмихна храбро, но вътрешно не бе толкова уверена.

Тя реши да излезе в парка. Предвид предстоящата среща с Хю Търлаф едва ли щеше да се реши да напусне залата.

– Добър вечер, графиньо. – Катрин усети върху рамото си нечия силна ръка.

Младата жена се извърна. Очите ѝ се разшириха от ужас и бе връхлетяна от чувството, че ще припадне.

– Когато научих за сватбата ти, изпитах желание да ти прережа гърлото – изръмжа Търлаф. – В момента няма от какво да се боиш. Искам само да поговоря с теб. На четири очи.

Търлаф я сграбчи над лакътя и я изтика в един усамотен еркер. След това се изправи пред нея, пречейки ѝ да вижда залата.

– Знаеш ли, че представляваш чудесна плячка, любов моя?

– Така ли? – храбро отвърна Катрин. – Виждам, че си ми намерил заместничка.

– Ревнуваш ли?

– Съвсем не.

– Помниш ли Мойра, метресата на Шон? – Търлаф се ухили ехидно. – Мойра е страстна и отзивчива, пълна противоположност на онова, което си ти.

Катрин нямаше желание да му отвръща, въпреки че за малко не изгуби самообладание. Къде се бавеше Хю? Тя се опита да надникне към залата иззад широките рамене на ирландеца. Търлаф улови ръката ѝ.

Докосването му бе изненадващо нежно. Взирайки се с въпросителен поглед в него, Катрин видя изгарящото желание в погледа му и уплашена понечи да се освободи, но мъжът я улови в желязната си прегръдка. Катрин разбра, че е в клопка.

– Причиняваш ми болка.

– Желая те, моя избягала гълъбице – с груб глас рече той. – И ще те имам. – Той протегната едната от огромните си ръце, за да я погали по бузата. Пламтящият му поглед я хипнотизираше и я възпираше да избяга. Погледът му бавно се плъзна по тялото ѝ, а след това отново спря върху лицето ѝ.

– Ти дори носиш символа на своето подчинение – обясни той и се засмя в отговор на видимото ѝ объркване. – Колието около врата ти винаги е принадлежало на жената на онзи, което е стоял начело на рода О'Нийл, а това сега съм аз. Ще те имам, дори ако трябва да те вържа гола в леглото си!

– Никога! – решително отвърна Катрин.

Търлаф се засмя грубо. Той се извърна неочаквано и се отдалечи, мислейки за деня, в който щеше да прекърши волята ѝ.

Развълнувана, Катрин потърси с поглед съпруга си, но не можа да го открие. Тя напусна залата и потърси спасение в парка. Усамотението щеше да отпусне напрегнатите ѝ до скъсване нерви. След малко ѝ хрумна, че навярно Хю вече се е върнал и се е разтревожил, забелязвайки отсъствието ѝ. Тя ускори крачка, но когато наближи къщата, от сянката на дърветата изникна някакъв силует и ѝ препречи пътя.

– Махнете се от пътя ми – настоя Катрин.

– Титлата ви не означава нищо – каза Мойра. – Търлаф е новият главатар на клана О'Нийл. И сега той ми принадлежи. Ще се погрижим да получите заслужено наказание за предателството си към Шон.

– На кого принадлежи Търлаф? – попита Катрин. – Да не би да се е оженил за вас? Или само дели едно легло с вас, както правеше покойният ми съпруг, а също и много други мъже.

Мойра замахна да я удари. С учудваща бързина Катрин сграбчи ръката ѝ. В този момент забеляза огърлицата на Мойра.

– Огърлицата е моя – извика Катрин. – Веднага я свалете.

– Била е ваша, но сега е моя. – Мойра предизвикателно погали с пръсти бижуто. – Търлаф ми подари всичко, което е останало от вас.

Катрин се хвърли напред, за да сваля огърлицата от врата на другата жена. Изненадващото ѝ нападение завари Мойра неподготвена и тя не можа да се защити.

Неочаквано сякаш от небитието изникна нечия длан и сграбчи ръката на Катрин. Хватката на мъжките пръсти бе желязна, но Катрин неумолимо стискаше Мойра.

– Пусни я – нареди Търлаф.

Катрин не пускаше огърлицата. Тя не си направи труда да погледне стоящия до нея мъж. Още преди да успее да каже нещо, прозвуча гласът на Хю:

– Веднага пуснете жена ми!

– Кажете ѝ да махне ръцете си от Мойра – рече Търлаф и я пусна.

– Остави я на мира, Кати.

– Не – възпротиви се Катрин. – Тази огърлица е моя.

Търлаф се засмя подигравателно на неспособността на Хю да вразуми съпругата си.

– Пусни я! – извика Хю с пламнало от гняв лице.

Катрин отвори пръсти. Вместо обаче да погледне мъжа си, тя вперил поглед в Търлаф.

– Баба ми е подарила това колие на майка ми, а тя ми го даде в деня на сватбата ми. От поколения тази огърлица се предава от майка на дъщеря и сега тя принадлежи на Мейв, твоята кръщелница.

Когато погледна в бездънните зелени очи на Катрин, Търлаф имаше чувството, че ще потъне в тях.

– Веднага свали огърлицата – нареди той.

– Но... – понечи да възрази Мойра. Погледът ѝ се премести от Катрин към Търлаф. Изражението на лицето му я накара да потрепери и тя с нежелание свали колието.

Ядосан от поражението си, Търлаф замахна и удари Мойра с опако-то на дланта.

Отвратен от тази излишна жестокост, Хю пристъпи, фучейки, към Търлаф.

– Фустата си е моя – изръмжа Търлаф. – По-добре се погрижи за своята.

Последва дълго, мъчително мълчание.

Хю се обърна и поведе Катрин към едно закътано местенце от парка, където можеха да останат сами. Облегнат на едно дърво, той я взе в обятията си. Двамата останаха така мълчаливо прегърнати, докато Катрин не се успокои.

– Ще има война – каза Хю и усети как през тялото ѝ премина неочаквана тръпка. – Толкова ли бе важна за теб тази огърлица?

– Просто не можех да допусна тази жена да притежава нещо, което

принадлежи на дъщеря ми – отвърна Катрин. – Освен това змията имаше щастие, че Търлаф бе наблизно, защото иначе нямаше да се отърве толкова леко.

Клатейки глава, Хю я щипна по гордо вирнатото носле и й се скара дяволито:

– Ти си лошо момиче, Кати'Нийл. Една жена трябва да се подчинява на мъжа си в присъствието на други хора. Непокорството ти трябва да бъде наказано. И то много строго.

Устните на Хю се притиснаха към нейните.

Март 1569 г.

Тя отвори очи.

Тъмнината ѝ даде да разбере, че още е рано за ставане. Потрепера от студ ѝ се поколеба дали да не запали огъня, но остана в леглото. Когато погледът ѝ спря върху гърба на спящия ѝ съпруг, лицето ѝ придоби замислен вид. Какви ли неприятности още щеше да ѝ донесе безкрайната кървава вражда с Търлаф?

Засилващото се противоборство между двамата мъже от рода О'Нийл бушуваше от миналия септември. Един голям отряд от войници на Хю бе разположен около Ълстър, за да държи в шах хората на Търлаф. Във всички селища, включително и в твърдината на О'Нийлови, замъка Дънганън, имаше шпиони на Хю.

Благодарение на растящата си мрежа от информатори съпругът ѝ бе успял да си осигури подкрепата на роднините си от Севера. Търлаф бе побеснял от гняв, а ожесточената борба между двамата с всеки изминал ден се превръщаше в танц на живот и смърт, който в крайна сметка щеше да погуби единия от тях.

Катрин прогони ужасните мисли. На устните ѝ трепна усмивка. Неотдавна, скърцайки със зъби, Хю бе платил на лорд Бърк златото от смехотворния облог, който бяха сключили. Настроението му обаче бързо се подобри при мисълта, че може да си върне изгубеното от Патрик.

Бременната в четвъртия месец Катрин непрестанно се молеше да роди момче. Хю бе сключил с лорд Бърк един нов налудничав облог. Съпругът на онази от двете жени, която родеше момче, щеше да получи от другия огромно количество злато и Катрин се боеше за по-нататъшното си съжителство с Хю, в случай че отново загубеа. От друга страна двете с Фиона щяха да почувстват облекчение, ако родяха деца от един и същ пол.

Трепереща от студ, Катрин стана от леглото, прекоси бързо стаята и се опита отново да разпали тлеещия в камината огън. След това по най-бързия начин се върна в леглото и се вмъкна под завивките. В очите ѝ се появи дяволит блясък.

Тя прегърна мъжа си през кръста и потърси с ръка спящата му мъжественост, която набъбна под нежните ѝ, предпазливи докосвания. Катрин въздъхна, доволна да лежи до мъжа си и да го глези.

– Ох! – Катрин бе хвърлена по гръб.

Сега Хю бе върху нея, а в очите му блестеше дяволски пламък.

– Заклинанията ти събудиха дракона.

– Наистина ли си дракон? – попита тя, борейки се с напирания смях. Вместо да се размее, тя си даде вид, че се страхува.

– Не, прелъстителко моя. Ето го твоят изгладнял дракон.

Погледът ѝ проследи неговия. Мъжествеността на Хю бе готова за атака.

Заговорнически блясък замени престорения страх в погледа на Катрин и тя протегна ръка, за да го въведе в топлата си утроба. Хю улови ръцете на съпругата си и ги вдигна на главата ѝ.

– Кати – промърмори той, почти допрял лице до нейното. – Ти опита от дървото на познанието и винаги ще се стремиш към плодовете му.

– Люби ме – прошепна тя.

Усмехнат, Хю започна да я целува нежно по устните, слепоочията, клепачите и вирнатото носле. Когато устните му потърсиха нейните, неотразимата му магия я завладя отново. Целувката му стана настойчива и Катрин изтръпна под ласките му.

Тя отвори подканящо устни и езикът на Хю проникна в устата ѝ, опивайки се от нейната невероятна сладост. Езиците им се сплетоха в прелъстителен танц.

Хю погали поруменялата ѝ буза. Дланта му се плъзна надолу към гърдите ѝ и се заигра с големите им тъмни зърна, които бяха набъбнали от възбуда. След това ласкавите му пръсти се спуснаха надолу към корема и бедрата ѝ.

– Между бедрата ти винаги е знойно лято – прошепна той.

Катрин въздъхна, а Хю я целуна страстно. Устните му погалиха бузите и изопнатата ѝ като струна шия и се спуснаха надолу. Изгаряща от желание, Катрин притисна главата му към гърдите си. Хю засмука жадното едното ѝ зърно, докато тя не простена и не започна ритмично да движи таза си.

Хю преглътна, след което започна да гали другата ѝ гърда. Езикът му закачливо изследваше тръпнешното ѝ тяло. Пиян от любов, Хю се надигна и коленичи между разтворените бедра на съпругата си.

– Вземи ме – простена Катрин, която копнееше да се слее с него.

Хю повдигна таза ѝ, но не проникна в нея, а вдигна краката ѝ на раменете си и зарови лице между бедрата ѝ.

– О-о-о-х... – извика тя.

Езикът на Хю се плъзна по коприненомеката кожа от вътрешната

страна на бедрата ѝ, след това най-сетне проникна в нея и опита от чашата на нейната женственост.

Катрин простена от сладките мъки и се предаде на възбудата. Тя се заизвива като обсебена от зъл дух, издавайки мъркащи звуци.

Хю я възбуди до краен предел, а когато най-интимните части от тялото ѝ набъбнаха от наслада и желание, проникна в нея. Стенейки, потъна в примамливата ѝ утроба. Виковете на Катрин почти му отнемаха разсъдъка. След миг се изля в нея.

В стаята не се чуваше никакъв друг шум освен учестеното им дишане. Хю се притисна към нея и я взе в обятията си. След това я целуна по челото и се взря дълбоко в очите ѝ.

– Мъчител на жени – подразни го тя.

– Убийца на дракони – отвърна той.

Погледът на Катрин се плъзна към бедрата на Хю, между които напълно неподвижен спеше символът на неговата мъжественост. Тя прихна и, сплели тела в прегръдка, двамата се смяха толкова дълго, че по страните им рукнаха солени сълзи.

– Не забравяй думите ми – предупреди го Катрин и изтри сълзите от бузите си. – Има да се оплакваш, когато тялото ми стане прекалено тежко, за да задоволява желанието ти.

– Хм-хм! – покашля се Хю. – Да не мислиш, че твоето тяло е единственото прелъстително женско тяло в цял Дъблин?

– О! – Катрин замахна да го удари.

Хю улови ръката ѝ и прегърна съпругата си още по-плътно.

– Щом можеш да носиш това бреме – нежно погали корема ѝ той, – и аз ще мога да дочакам отново да възвърнеш предишната си фигура.

– Обичам те – каза тя.

Хю погледна грейналите ѝ очи, а след това я целуна.

– И аз те обичам – отвърна той. – Днес се събира парламентът. Какви са плановете ти за деня?

– Парламентът ли, господине? – попита Катрин с престорено недоверие. – Ще посетя Фиона. Нали знаеш, че семейство Бърк скоро заминават за Конът, където ще дочакат раждането на детето си.

– Налага се да те поправа. Където ще дочакат раждането на дъщеря си. Вземи каретата, скъпа.

– Мисля да пояздя.

– Кати, вземи каретата или оставаш в къщи – нареди Хю. – Не искам да излагам на излишни рискове здравето на сина си.

Тъй като не ѝ костваше нищо, Катрин отстъпи:

– Щом така ще се чувстваш по-спокоен, ще взема каретата.
Той ѝ се отплати с целувка.

Далече на север, в Дънганън, в кабинета на Търлаф се бе събрал военен съвет, който трябваше да разработи ефективна тактика за борба с англичаните. Тук бяха и Калваг О'Донъл и Сорли Бой Макдонъл, някогашни заклетии врагове на Шон О'Нийл.

– Ако разполагаме само с петстотин въоръжени мъже скептично попита О'Донъл, – как възнамеряваш да воюваш с англичаните и същевременно да се браниш от Хю О'Нийл?

– Това е невъзможно начинание – вметна Макдонъл.

Търлаф се усмихна самоуверено.

– Войната с братовчед ми Хю вече е към своя край.

Сорли Бой и Калваг се спогледаха изненадано. Никой от двамата нямаше подобни сведения. Информацията, която получаваха от шпионите си, говореше по-скоро за обратното. Хю О'Нийл и хората му изглежда бързо печелеха надмошцие.

– Поставил съм клопка, в която братовчед ми със сигурност ще се хване – обясни Търлаф. – Примамката е неустоима.

– И каква е тя? – попита Сорли Бой. Думите на домакина бяха събудили интереса му.

Търлаф се усмихна самодоволно.

– Нека се преместим в залата и да хапнем нещо. Ще видите тази примамка още преди края на седмицата. Тогава ще разберете.

– Много ли е болезнено? – попита Фиона и погледна приятелката си, опитвайки се да отгатне истината.

Още с пристигането си в дома на семейство Бърк Катрин бе въведена в салона, където изненада Фиона да бродира бебешки пелени. Катрин бе забелязала колко бледа е приятелката ѝ и предположи, че нещо не е наред, но не посмя да попита, Фиона трябваше сама да реши дали да сподели с нея грижите си.

– Какво дали е болезнено? – попита Катрин с престорено недоумение. В края на краищата съвсем доскоро Фиона я бе водила за носа.

– Дяволите да те вземат – рече Фиона и нервно поглади с ръка силно наедрелия си корем. – Отговори ми на въпроса.

– Да, болезнено е – призна Катрин. – Но не е непоносимо. Когато вземеш детето на гърдите си, от щастие ще забравиш всички болки.

– Сигурна ли си? Или просто се опитваш да ми вдъхнеш кураж?

Катрин се засмя на недоверието на приятелката си.

– Ако болките бяха непоносими, светът щеше ли да е толкова пренаселен?

Лицето на Фиона се разведри.

– Това не ми е хрумвало. Но се боя, че фигурата ми никога няма да бъде същата като преди.

– Не се безпокой – успокои я Катрин. – Аз бързо си възвърнах фигурата.

– И проклетият ми съпруг... – продължаваше с оплакванията Фиона. – Преди да забременея, Майкъл винаги ме е наричал „моята келтска богиня“, а сега съм само „патица“, защото съм се клатела. Никога не съм мислила, че ще стана така чудовищно дебела и неподвижна.

– В походката наистина приличаш на някоя патица – каза Катрин, хвърляйки ѝ дяволит поглед.

При тези думи Фиона избухна в сълзи.

– Не плачи – рече Катрин, която вече съжаляваше за казаното. – Всички бременни жени имат тази патешка походка. Какво да се прави, такъв е животът.

– Н-н-аистина ли? – изхлипа Фиона, която искаше да повярва на думите на приятелката си.

– Кълна се – увери я Катрин и се прекръсти. – Не забравяй за хубавата страна на нещата. Скоро ще се освободиш от бремето си, а аз трябва да издържа още пет месеца. Ако се върнеш в Дъблин, преди да съм родила ще видиш, че и аз се клатя като патица.

– Винаги успяваш да ме успокоиш – каза Фиона и изтри сълзите си.

– Вече е късно – забеляза Катрин и се надигна. – Трябва да вървя. Ще ми изпратиш ли известие, когато се роди детето?

– Да. – Фиона също се опита да стане от креслото.

Катрин я натисна внимателно обратно, наведе се над нея и я погали по бузата.

– Не забравяй да изпратиш вест. Хю много държи веднага да узнае дали детето е момче или момиче.

Фиона отвърна през смях:

– Ще научите незабавно.

Потънала в мисли за съпруга си, за Мейв и Шана и за бъдещото раждане, Катрин излезе на двора, където я очакваше каретата. Кочияшът на О'Нийлови ѝ отвори вратата. Докато ѝ помагаше да се качи, той се закашля и извърна глава. Вратата се затвори. Катрин се настани

удобно в каретата, облегна се назад и затвори очи. Опитваше се да не мисли за нищо и да се отпусне за малко, преди съпругът ѝ и децата отново да погълнат цялото ѝ внимание.

– Мили боже! – Каретата неочаквано бе набрала скорост, при което Катрин се оказа на пода. Ако причината за това бе в изпитото от кочияша греяно вино, тя щеше да се погрижи главата му да украси някой от зъберите на замъка Дъблин.

С мъка ѝ се удаде отново да изпълзи на седалката и що-годе да се закрепил на нея, докато бясно препускащата карета се люшкеше насамнатам. Катрин се премести внимателно към прозореца, но когато погледна навън, изпадна в ужас. Пътуваха в посока, обратна на онази, в която бе имението на О'Нийл, и вече отдавна бяха оставили Дъблин зад гърба си!

Катрин заблъска като луда по стената на каретата. Никакъв отговор.

След пътуване, което ѝ се стори безкрайно, каретата внезапно спря. Катрин отново се намери на пода, а в очите ѝ бликнаха сълзи на страх и болка.

Към каретата се приближиха тежки стъпки. Вратата се отвори. Пред Катрин застана някакъв облечен в ливрея на О'Нийл непознат е обезобразено от зловещ белег лице.

– Слизайте! – заповяда той. Катрин се отдръпна ужасена.

Мъжът се качи в каретата, за да издърпа Катрин навън, но в този момент се разнесе тропот от копитата на приближаващи коне и той се извърна. Надеждите на Катрин за спасение бързо се стопиха, когато не чу очаквания звън на оръжия.

„Разбойници – помисли си тя. – Отвлекли са ме, за да получат откуп. Или още по-лошо!“

– Графиньо? – през отворената врата на каретата надникна познато лице.

– Лайъм! – извика Катрин, но радостта ѝ бе съвсем кратка. Тя бързо осъзна, че бившият войник на Шон О'Нийл сега е от хората на Търлаф.

– Елате, графиньо – каза Лайъм и ѝ подаде ръка. Катрин бе като парализирана от страх. – Идвайте вече – повтори той. – Трябва да стигнем до Дънганън.

– Не! – когато мъжът посегна към нея, Катрин започна да се мята като бясна, но той я сграбчи и я повлече към вратата.

– Моля – проплака тя.

Когато видя стоящите наоколо мъже, разбра, че опитът ѝ за бягство

е бил напълно безсмислен. Лайъм я стисна над лакътя и я повлече към коня си.

– Моля, моля, само това не – примоли се тя.

– Качвайте се!

– Всемогъщи боже! – извика Катрин. – Ездата до Дънганън ще погуби детето ми!

За част от секундата Лайъм се взря в отчаяното ѝ лице. За съжаление бе получил строги и недвусмислени заповеди. Той свали наметката си и я уви около раменете на младата жена.

– Правете каквото ви се казва и на детето няма да се случи нищо. – След това вдигна Катрин на коня си и седна зад нея. Дългото пътуване към Дънганън бе започнало.

Слънцето вече се спускаше към хоризонта, когато Хю се върна от парламента. Влизайки в голямата зала, видя Патрик да седи пред камината и се присъедини към него. Докато чакаха вечерята, двамата мъже изпиха по халба бира и размениха няколко реплики.

– Вечерята е готова – обяви Пег, на чието лице бе изписано безпокойство, – но госпожа Катрин още не се е върнала. Ще я почакате ли?

– Нещо трябва да се е случило – каза Хю и скочи.

– Може би се е почувствала зле? – преположи Патрик.

– Фиона щеше да ни извести – Хю смръщи чело. – Вземи няколко мъже. Отиваме при Бърк.

Малко по-късно Хю и малка групичка войници влязоха в имението на лорд Бърк. Хю скочи от коня, заповяда на хората си да чакат и се втурна към господарската къща. Той се насочи направо към голямата зала, в която току-що бе поднесена вечерята.

– Къде е Кати? – попита Хю.

Лорд Бърк погледна въпросително съпругата си.

– Тръгна си още преди няколко часа – развълнувано извика Фиона.

– С какво?

– С каретата – отвърна тя в момента, в който в залата се появиха Патрик и един от офицерите на лорд Бърк. – Каза ми, че каретата ѝ я очаквала на двора.

Офицерът се покашля, за да привлече вниманието, и заговори с дрезгав глас:

– Едно от конярчетата е открило три трупа с прерязани гърла.

– От нашите хора са – потвърди Патрик.

– По дяволите! – изруга Хю.

– Кой би дръзнал да убие трима от хората ти и да отвлече

Катрин? – попита Бърк.

– Търлаф – отвърна Хю, отправяйки се към вратата. – Патрик, изпрати Сийн в къщи, за да събере останалите мъже. Искам да бъдат охранявани всички пътища, които извеждат от Дъблин и най-вече този в северна посока.

– Идвам с вас – рече Бърк и заповяда на стражите си да го последват.

Нощта бе студена, но всеки от мъжете знаеше, че всяка секунда е от значение. Важното бе да открият графинята. Хю ограничи издирванията в северна посока и за по-малко от час откриха изоставената карета.

– Това копеле! – Хю се приближи към каретата, проклинайки се за проявената непредпазливост.

– Не можем да сме сигурни, че е бил Търлаф – каза Патрик.

– Дяволите да го вземат! – извика Хю. – Веднага тръгваме за Дънганън.

– Това е истинско самоубийство – възрази Патрик. – Ако Кати е отвлечена от Търлаф, можеш да бъдеш сигурен, че не е заради откуп.

– Да – съгласи се Бърк. – Какъв по-добър начин да те подмами в клопка?

– Трябва да се свържем с шпионите си в Ълстър – предложи Патрик, – а след това да разработим план за спасяването на Кати.

– Той е отвякъл бременната ми жена – изфуча Хю. – Трябва веднага да тръгнем за Дънганън.

Лорд Бърк погледна многозначително Патрик, който му кимна в знак на съгласие.

– Тази вечер няма да ходиш никъде – рече Бърк, с което си спечели един изненадан поглед от страна на Хю.

В този момент Патрик сграбчи ръцете на Хю и ги изви на гърба му. С това улесни лорд Бърк да му нанесе удар по брадата, който го изпрати на земята.

– Трябва да сте доста големи куражливи – отбеляза Конъл, – защото, когато дойде в съзнание, графът едва ли ще е в най-добро настроение.

Когато малката групичка влезе в двора на Дънганън, мръсната, изморена и смазана Катрин все още успяваше да се крепи на коня си с гордо вдигната глава. Решена да запази достойнство, от първата вечер на своето отвлечане младата жена не бе проляла нито една сълза.

За нейна най-голяма изненада по време на пътуването Лайъм се бе

показал необикновено внимателен. Винаги, когато Катрин се почувстваше толкова изморена, че едва се държеше на седлото, Лайъм я вземаше на коня си, където тя почти веднага заспиваше, склонила глава на рамото на мъжа.

Поглеждайки към юздите на коня си, Катрин реши, че все пак трябва да бъде благодарна, защото, ако не бе Лайъм, тя отдавна вече нямаше да е между живите.

Сега той слезе от коня си и свали Катрин от седлото. Младата жена се огледа смутено. Пристигането им навярно не бе останало незабелязано за обитателите на замъка и въпреки това никои не се бе появил, за да ги посрещне.

– Какво правиш? – извика Катрин, когато Лайъм сграбчи ръцете ѝ и уви около китките ѝ някакво въже.

– Съжалявам – прошепна той, – но трябва да го направя.

Катрин кимна с разбиране. В края на краищата той просто изпълняваше нарежданията на Търлаф.

Лайъм бе преизпълнен със състрадание и респект към тази горда млада жена, която толкова милостиво му прощаваше предателството. Катрин бе понесла безбройните трудности по време на пътуването с необикновено достойнство.

– Елате. – Лайъм я улови над лакътя и я повлече след себе си.

„Аз съм графиня Тирон и няма да покажа и следа от страх“ – повтаряше си Катрин. Влязоха в главната постройка и се отправиха към голямата зала, от която долитаха гласове и смях. На вратата на залата Катрин спря колебливо, но Лайъм я стисна още по-силно и я накара да продължи.

Докато си проправяха път през множеството към почетната маса, в залата се възцари неловка тишина. Калваг О'Донъл, Сорли Бой Макдонъл и Търлаф прекъснаха разговора си и мълчаливо зяпнаха приближаващата към тях двойка.

Когато ловецът и плячката му застанаха пред масата, Търлаф се облегна доволен в стола си. Вечерта започваше да става интересна.

Давайки си вид, че не го забелязва, Катрин погледна обвинително Сорли Бой Макдонъл, чиито очи се разшириха от изненада. Той я бе познал. Блестящите зелени очи, които се открояваха на изцапаното лице, напомниха на Сорли Бой, че преди години тази жена му бе спасила живота.

Катрин премести поглед към Калваг О'Донъл, когото не бе срещала никога преди.

– Добър вечер – поздрави я Търлаф. – Радвам се да ви видя отново.

Тъй като не можеше да продължава да игнорира присъствието му, Катрин най-сетне впери поглед в него. Очите ѝ гневно го пронизваха, а устните ѝ се разтегнаха в презрителна усмивка.

„Дори и в това състояние вещицата е дяволски високомерна – помисли си Търлаф. – Но утре по това време ще бъде мека и послушна, както се полага за една фуста.“

– Господа, да ви представя своята примамка – каза Търлаф и я посочи с ръка. – Госпожа Катрин О'Нийл, графиня Тирон и съпруга на братовчед ми Хю. – Търлаф се засмя и кимна многозначително, преди да продължи: – Графиньо, позволете да ви представя Калваг О'Донъл и Сорли Бой Макдонъл.

Катрин прониза с поглед двамата ирландци, които бяха виновни за смъртта на Шон.

– Извинете ме, че не правя реверанс – каза тя с презрителна усмивка, – но нямам навика да засвидетелствам уважение на свине.

Усмивката изчезна от устните на Търлаф. Всички присъстващи бяха ужасени от нечуваната дързост. Неочаквано Сорли Бой Макдонъл се разсмя и наруши напрегнатата тишина. Търлаф го дари с учуден поглед.

– Графинята е толкова дръзка, колкото красива и горда – рече Сорли Бой.

Търлаф кимна, а през множеството премина въздишка на облекчение.

– Защо ме доведохте тук против волята ми? – попита Катрин.

– Добре знаеш отговора, гълъбче – отвърна Търлаф, жадно поглъщайки тялото ѝ с поглед, което не остана незабелязано от присъстващите.

– Веднага ме пусни – извика Катрин с треперещ от гняв глас.

Търлаф отметна глава назад и избухна в смях. Всички останали, освен Сорли Бой Макдонъл, се присъединиха към смяха му.

Съзнавайки, че повечето от присъстващите в залата са бивши войници на Шон, Катрин реши да се опита да събуди съчувствие към незавидното си положение.

– Откога мъжете воюват с бременни жени? – попита високо тя и свали наметката от раменете си.

Погледът на Търлаф спря върху корема ѝ.

– Аз воювам с англичаните – каза той.

– А защо отвлече вдовицата на Шон? – извика Катрин.

– Тишина! – Търлаф скочи от стола си и удари с юмрук по масата. –

Ти си не само вдовица на Шон, но и жена на Хю О'Нийл.

– Шон щеше още да е жив – прекъсна го Катрин, – ако не бяхте вие тримата. Ти, Търлаф, предаде собствения си кръвен роднина и го остави да намери смъртта си в Кушендън. А сега седиш на една маса с най-върлите му врагове. Колко си противен!

Търлаф отвори уста, но още преди да успее да отговори, в залата прокътня един друг гневен глас.

– Ти, английска вещице! – извика Мойра, която се бе появила изневиделица. – Най-сетне ще си получиш заслуженото!

Преди някой да успее да я спре, тя замахна и удари Катрин. Въпреки че знаеха за враждата между двете жени, присъстващите бяха ужасени от факта, че селянка бе дръзнала да вдигне ръка срещу една графиня.

Мойра отново замахна.

Катрин понечи да се защити и със завързаните си ръце удари жена-та в лицето, така че тя политна на пода. По знак на Търлаф един от войниците сграбчи Мойра, преди тя да се съвземе и да нападне отново.

– Усмири курвата си или ще я убия – заплаши Катрин, пронизвайки Търлаф с искрящ от гняв поглед.

Търлаф, който намираше несъответствието между крехката външност на тази жена и суровите ѝ думи за много забавно, се засмя.

Катрин се олюля. Силите я напускаха и умората вземаше връх. Лайъм, който бе забелязал това, обвини ръка около рамото ѝ, а Катрин се облегна на него с цялата си тежест.

„Тя е уморена до смърт – удиви се Търлаф, – и въпреки това се държи храбро и се опитва да запази достойнство. Тъкмо жена за мъж като мен!“

– Отведи Мойра в селото – нареди Търлаф на един от войниците си, а когато тя понечи да се възпротиви, извика: – Аз съм господарят тук и всички ще ми се подчиняват. – След тези думи Мойра бе изведена от залата.

– Това важи и за теб, графиньо. – Търлаф отново насочи вниманието си към своята красива пленница. – Ще живееш в старите си покои. Всичко е такова, каквото го остави.

В първия миг Катрин бе изненадана, но след това гневът взе надмощие. Ако приемеше удобствата, които ѝ се предлагаха, трудно щеше да предизвика състраданието на мъжете.

– Затворница в златна клетка? – иронично попита тя. – Мислех, че хвърляте военнопленниците в тъмница, оковани във вериги.

– Тепърва ще получиш веригите си, съкровище – отвърна Търлаф и

пожъна одобрителен смях от страна на мъжете си. Той обаче бе преситен от словесния двубой с необикновено храбрата си пленница и сега гласът му стана неумолим. – Ти ми принадлежиш и мога да правя с теб каквото пожелая. А аз желая да бъдеш настанена в предишните си покои. Разбърхме ли се?

Катрин мълчеше, но в погледа ѝ пламтеше съпротива.

– Държиш ли на кутрето в корема си? – попита Търлаф, разгневен от неприкритото ѝ непокорство.

– Да – прошепна Катрин с широко отворени от ужас очи.

– Отговори на въпроса ми – настоя Търлаф, а очите му блеснаха, тъй като той разбра, че е открил слабото ѝ място. – Схващаш ли всъщност в какво положение се намираш? – Когато тя кимна, Търлаф се усмихна замислено, тъй като фактът, че тя най-сетне бе в ръцете му, го изпълваше със задоволство.

Извикаха Мод, икономката на замъка Дънганън и майка на Поли. Тя притисна Катрин в прегръдката си и попита:

– Добре ли сте?

– Безпокоя се за детето – отвърна Катрин и се подпря на нея.

Мод погледна Търлаф така, както се гледа някое ужасно невъзпитано момче. Огромният мъж само направи кисела гримаса. Какво можеше да стори срещу стария дракон? Тя го познаваше от раждането му. Как можеше да заплаши жена, която го бе повивала в пелени? Той беше предводител на рода О'Нийл и все пак бе безсилен срещу фурия като Мод и старата вещица добре знаеше, че на нея ѝ е позволено повече, отколкото на останалите.

– Изкъпи я, дай ѝ нещо за ядене и ѝ оправи леглото – нареди Търлаф. – След това я заключи и ми донеси ключовете. Лайъм, качи се с тях.

– Развържи ѝ ръцете – настоя Мод. Как ѝ се искаше Търлаф все още да бе малко момченце, за да му хвърли един здрав пердах!

Търлаф кимна на Лайъм да развърже ръцете на Катриц.

– Елате – топло рече Мод. – Аз ще се погрижа за вас.

Катрин се усмихна едва-едва на старата жена и направи крачка. В ушите ѝ се надигна бучене, което сякаш идваше от цял кошер с пчели. Помещението се завъртя пред очите ѝ, а присъстващите се превърнаха в размазани силуети. Решена да не показва слабост, Катрин се насили да продължи, но внезапно нещо в нея се прекърши и тя потъна в непрогледен мрак.

Лайъм я улови още преди да бе паднала на пода и я вдигна на ръце.

Мод хвърли на Търлаф унищожителен поглед и напусна внезапно при-тихналата зала. Смелостта на Катрин и ранимостта ѝ бяха намерили път към закоравелите сърца на воините.

Лайъм отнесе Катрин в старата ѝ спалня и внимателно я постави на леглото, а след това отиде да донесе храна и да нареди да приготвят банята за графинята.

Щом дойде в съзнание, Катрин избухна в плач. Цялото ѝ тяло се тресеше от хлипането ѝ. Мод я взе в обятията си и не я пусна, докато тя не се успокои.

Когато ваната бе готова, икономката изкъпа Катрин и със задоволство видя как тялото ѝ започна да се съживява. Обратно на учението на църквата Мод бе убедена, че приживе няма нищо по-успокояващо от една гореща баня. В това отношение вярата не можеше да помогне много.

Облечена в една от старите си нощници, Катрин легна в леглото. Мод настоя младата жена да изпие горещата супа, донесена от една прислужница.

За пръв път през тази седмица Катрин се чувстваше чиста и истински сита. Тя се отпусна върху възглавниците и каза:

– Поли и Патрик се ожениха.

Мод се усмихна.

– Зная.

– Н-но откъде?

Мод изрече без глас „шпиони“, след което постави пръст на устните си, за да покаже, че трябва да сменят темата. Тя зави Катрин чак до брадичката и майчински погали бузата ѝ.

– Кога трябва да се роди детето?

– През август. – Катрин се опита да сдържи напирасите в очите ѝ сълзи. – Момичетата ще ми липсват. – Тя затвори внезапно натезжалите си клепачи. – Шана е... Шана е... копие на...

Катрин капитулира пред дълбокия, безпамятен сън на умората. След известно време Мод стана, напусна стаята и заключи вратата след себе си.

Знатните гости и останалите обитатели на замъка отдавна вече спяха, когато облеченият в нощница Търлаф се прокрадна през вратата, която свързваше спалнята му с тази на Катрин. От леглото ѝ не идваше ни-то звук. Младата жена не помръдваше.

Търлаф прекоси стаята, застана до леглото и се вгледа в спящата си пленница.

„Колко е красива! – помисли си той. – Косата ѝ е с цвета на летен

залез, а ангелското ѝ лице компенсира ужасното ѝ твърдоглавие. Зад тези нежни клепащи се крият най-неотразимите зелени очи на света – бездънни като морето. Ако бях малко по-слаб, щях да се удавя в тайнствените им дълбини.“

Търлаф усети, че се възбужда и не можа да не се засмее на инстинктивната реакция на тялото си.

„Какво значение има, че тя избяга от мен – каза си той. – Кати е моя и сега само смъртта може да ни раздели.“

Търлаф свали нощницата си, изваждайки на показ породистата си мъжественост. Той бе не само едър и внушителен, но и притежаваше тренираното, мускулесто тяло на войник – едно съвършено оръжие. Широките му рамене, тънка талия и стегнат ханш му придаваха вид на гъвкав и красив хищник. Чертите на лицето му бяха привлекателни, но липсата на всякакви чувства в студените му сини очи помрачаваха излъчването му. Един поглед бе достатъчен, за да види човек в Търлаф съвършения мъжкар.

Сега той отметна завивката и легна в леглото. То проскърца под тежестта му и Катрин бавно изплува от дълбините на подсъзнанието си. Когато Търлаф понечи да я вземе в обятията си, тя се събуди, а при първото му докосване отвори широко очи.

Внезапно пробудените ѝ сетива вдигнаха тревога.

Катрин скочи от леглото точно в момента, в който Търлаф се опитваше да я прегърне.

– Не! – извика тя и отстъпи с разтреперани колене.

Раздърпаният ѝ вид на сомнамбул я правеше още по-привлекателна. Търлаф ценеше премерената женска съпротива, тъй като обичаше да се чувства завоевател, независимо от това, какво оръжие трябваше да използва.

Той отметна завивката, за да даде на Катрин да види онова, което я очакваше. След това скръсти ръце под главата си, сякаш тя нямаше друг избор.

– Върни се в леглото – заповяда той.

– Не – отвърна Катрин. При вида на огромния му член на лицето ѝ се изписа ужас. Търсейки спасение, тя е огледа като подгонена кошута. Какво да прави? Леглото бе между нея и вратата!

– Съблечи се и ела обратно в леглото. – Сега гласът на Търлаф бе строг и заплашителен, но мъжът не направи нищо, за да я накара да му се подчини. Той бе във възторг от тази игра на котка и мишка.

Инстинктът за самосъхранение накара Катрин да се втурне като

луда към вратата. Докато минаваше покрай леглото, Търлаф скочи и се опита да я улови, при което съдра нощницата от гърба ѝ.

Писъкът на Катрин раздра нощната тишина. Тя заблъска отчаяно по заключената врата, след което се обърна и впери поглед в мъчителя си.

За част от секундата ловецът и жертвата му се опитваха да се изпелят взаимно с поглед. Очите на Търлаф поглъщаха голотата ѝ. При вида на наедрелите ѝ от бременността гърди с големи тъмни зърна Търлаф усети да го обвзема непреодолимо желание. Закръгленият ѝ корем и широк ханш ѝ придаваха неустойимо женствен вид.

Търлаф пристъпи към нея.

В отчаяна маневра Катрин се хвърли към него. Надяваше се в последния момент да успее да се провре под ръката му, но планът ѝ се провали.

Търлаф отново я притисна към вратата.

Като слепец, който изучава с ръце безценно съкровище, той я погали по пламналите бузи. Също толкова бавно дланите му се спуснаха надолу към шията ѝ, към раменете, а след това още по-надолу. Когато стисна гърдите ѝ в шепите си, Търлаф простена от необуздало желание. Дланите му галеха закръгления ѝ корем, хълбоците, топлата, мека кожа на бедрата ѝ.

– Моля те – изскимтя Катрин. – Бебето...

Без да обръща внимание на молбата ѝ, Търлаф грубо я взе в обятията си. Устните му се притиснаха към нейните, а езикът му брутално се опита да си проправи път и да вкуси сладостта на устата ѝ.

Катрин опря ръце на гърдите му и, напрягайки всичките си сили, понечи да се освободи. Търлаф я сграбчи за косата, дръпна главата ѝ назад. Заплашителният му поглед изискваше подчинение, но Катрин се изплю в лицето на мъчителя си.

Търлаф я удари с опакото на дланта си, след това я повдигна и притисна към вратата. Възнамерявайки да я вземе насила, той разтвори бедрата ѝ и я сложи да седна на хълбоците му.

– А-ако н-направиш това – изхлипа Катрин с прекършен глас, – ще с-се убия.

Търлаф я пусна и тя шумно се свлече на пода, опитвайки се да предпази корема си с ръце. Търлаф я погледна погнушен. Най-сетне бе негова, но това не му стигаше. Искаше я отзивчива, ако не и похотлива.

Когато я вдигна на ръце и я отнесе към леглото, плачещата Катрин не оказа никаква съпротива. Търлаф се поколеба какво да прави с нея и в крайна сметка реши да я остави на мира. Той повлече крака към

камината и седна в едно кресло.

Хлипането на Катрин ставаше все по-слабо и накрая съвсем заглъхна. Търлаф въздъхна с облекчение, след което гневно стисна зъби.

„Трябва да има начин да я прекърша... Бебето! Тя ме молеше да пазя копелето й!“

Той стана, ухили се ехидно и се отправи към вратата, която свързваше двете спални.

12

Както всеки ден, на другата сутрин Мод стана рано и приготви закуска за знатните гости. Първите войници вече се събираха за в голямата зала, когато тя забърза с два подноса нагоре по стълбите. Единият от тях остави пред вратата на О'Донъл, а другия – пред тази на Макдонъл, след това се запъти обратно към стълбището.

– Шшт!

Мод спря и се обърна. Развеселена от гледката, която се разкри пред очите ѝ, тя наклони глава на една страна и се усмихна. Макдонъл стоеше на вратата и ѝ даваше знаци да влезе в стаята му.

Мод се поколеба за част от секундата, но след това реши, че вече не е някое младо момиче, което има причина да се бои от спалнята на един мъж. Веднага щом се вмъкна вътре, вратата се затръшна след нея. Мод отвори уста, но мъжът постави пръст на устните си.

– Снощи ми се стори, че си загрижена за безопасността на госпожа Катрин – поде Макдонъл. При вида на безизразното ѝ лице той се поколеба, но след това прошепна: – Изглежда доста я харесваш.

Гледайки го недоверчиво, Мод кимна.

– Тази нощ Търлаф О'Нийл я изнасили – беззвучно рече Сорли Бой.
– Чух виковете ѝ.

Очите на Мод се разшириха от ужас и тя понечи да се добере до вратата.

– Трябва веднага да се погрижа за нея.

– Чакай – нареди я той и ѝ препречи пътя. – Кажете на госпожа Катрин, че ще ѝ помогна, но това трябва да стане незабелязано. Когато отпътувам утре сутринта, ще занеса известие на съпруга ѝ. Търлаф очаква, че той ще се опита да я спаси, така че ще ни трябва известно време, докато я измъкнем оттук. Междувременно тя не трябва да прави нищо, което би могло да го подтикне да стигне до крайност. Този О'Нийл е опасен и коварен човек. Разбра ли ме?

– Да – кимна Мод.

– Погрижи се госпожа Катрин също да го разбере – предупреди я Макдонъл. – Не мога да залагам на карта положението си..

– Не се безпокойте за това, господине – отвърна Мод. – Госпожа Катрин ще ме послуша, давам ви дума.

Мъжът се ухили широко. След това отвори вратата и Мод изхвърча

в коридора.

Малко по-късно, с поднос в едната ръка, Мод отключи вратата към спалнята на Катрин и влезе вътре. Докато се приближаваше към леглото, хвърли бегъл поглед към разкъсаната нощница, която се валяше на пода. Разюзданото желание на Търлаф би могло да погуби Катрин и детето в утробата ѝ.

След като бе оставила подноса на нощната масичка, Мод зави младата жена чак до брадичката и се загледа в нея. Сърцето ѝ се късаше от мъка. Лицето на Катрин бе подпухнало, устните ѝ подути, а тъмните кръгове под очите ѝ издаваха крайно изтощение.

Мод приседна на ръба на леглото и погали младата жена. Катрин потръпна и закри лицето си с ръце, сякаш искаше да се предпази от удар.

– Аз съм – прошепна икономката.

– Мод? – Докато бавно се пробуждаше, в очите на Катрин се появи изненада.

– Нарани ли ви? – попита Мод и я погали по косата. Пламнала от срам, Катрин поклати глава.

– Нямаме много много време, така че ме слушайте внимателно – прошепна икономката. – Макдонъл иска да ви помогне.

– Да ми помогне да избягам? Днес?

– Не, не днес, момичето ми. Утре, когато напусне Дънганън, ще се свърже със съпруга ви. След това ще изготвят план за вашето спасяване. Няма смисъл мъжът ви да попада в клопката на Търлаф.

– Колко дълго ще трае това? – попита Катрин.

– Не мога да ви кажа – отвърна Мод, – но не бива да предизвиквате Търлаф. – Катрин пребледня и постави ръка на корема си.

– Сигурна съм, че той няма намерение да ви убива – добави икономката.

– Да гори в пъкъла дано! – изплъзна се от устните на Катрин.

При вида на изпълнените с омраза, блестящи зелени очи, Мод се прекръсти и я смърми.

– Засрамете се, графиньо! Какъв език само! Не забравяйте, че колкото по-ожесточено се съпротивлявате срещу Търлаф, толкова по-голяма е опасността да навреди на вас и детето ви.

– Значи ли това, че трябва да му се подчиня? – ужасено попита Катрин. – Предпочитам да умра!

– Никога не го казвайте – извика Мод и отново се прекръсти. – Няма нищо по-непоправимо от смъртта. Помислете за дъщерите си, за

съпруга си. Да не би да искате да ги оставите сами и да легнете в тъмния гроб до Шон?

– Отвращавам се от Търлаф! Как бих могла...? – Катрин замълча, ужасена от мисълта, че би могла да търпи докосванията на това чудовище.

– Понякога животът ни поднася невъобразими изненади и ни принуждава да правим неща, които не искаме – каза Мод. – Обещайте ми, че няма да се съпротивлявате.

Нервно хапейки подутите си устни, Катрин отвърна поглед. „Самоубийството е смъртен грях“ – мина ѝ през ума. А да се съпротивлява на Търлаф би било равно на самоубийство. Но какво щеше да прави, ако след това Хю престанеше да я желае? Ако ѝ отнемеше децата и я прогонеше? Галейки корема си с ръка, тя реши да се опита да запази живота на детето си толкова дълго, колкото бе възможно.

– Ще се опитам – каза Катрин.

– Обещавате ли?

– Обещавам.

– Добре – каза Мод и стана. – А сега закусете.

Катрин седна в леглото и плътно се уви със завивката.

След това хвърли поглед към подноса, върху който видя чаша с мляко.

– Знаеш, че не понасям мляко – оплака се тя.

Мод се усмихна с облекчение. Щом младата жена можеше да се оплаква от млякото, значи отново бе предишната Катрин.

– Вие сте бременна – напомни ѝ възрастната жена. – Изпийте го на един дъх.

С изражение на погнуса Катрин поднесе чашата към устните си, запуши нос и започна да пие.

– Сигурно искате да се отървете от вонята на тази свиня – рече Мод. – Ще наредя да ви приготвят хубава, гореща вана.

Приятно заситена, Катрин се отпусна в горещата, благоуханна вода и впери поглед в Мод, която седеше на един стол до нея. След това затвори очи и се замисли за неизбежната среща с Търлаф. Защо не можеше да седи във ваната, докато не се разтвори съвсем и не изчезне? Тази налудничава мисъл накара Катрин да се разсмее.

Когато отново отвори очи, Мод се бе извърнала с гневно изражение. Катрин проследи погледа ѝ и видя Търлаф да стои в рамката на вратата.

– О! – Катрин се потопа по-дълбоко във ваната.

– Добро утро. – Търлаф се приближи с бавни стъпки. Докато мъжът я оглеждаше, тя засрамено сведе поглед.

Разрошената ѝ бакъреночервена коса бе вдигната на кок на тила, но няколко кичура се бяха изплъзнали от прическата ѝ като непокорни огнени езичета и грациозно се спускаха към раменете ѝ. Страните ѝ блесяха, обагрени в едва доловима руменина, която се спускаше чак до основата на криещите се под водата, гърди. Макар и да не ги виждаше, Търлаф знаеше, че смирено сведените ѝ очи искрят от презрение и никога не биха го погледнали с нежност.

– Остави ни сами – лаконично нареди на Мод Търлаф.

– Тъкмо се къпя – възпротиви се Катрин.

– Да, виждам – каза той, седна на освободения от икономката стол и протегна дългите си крака.

– Нямам ли право на малко спокойствие? – тросна му се Катрин.

– Не, гълъбицата ми, не и от мен. – Търлаф се наведе напред. – Не възнамерявах да ти причинявам болка, Кати. Ако снощи не се бе съпротивлявала, нямаше да се отнеса с теб толкова... толкова грубо.

– Разбирам – отвърна Катрин с престорено смирение, без да вдига поглед, – но не искам детето ми да пострада.

„Това копеле! – проклрнаше го наум тя. – Сякаш аз съм виновна, че се опита да ме изнасили!“

Катрин отказваше да го погледне, тъй като се боеше, че той може да отгатне истинските ѝ чувства. Търлаф в никакъв случай не бе глупав.

Изненадан от отстъпчивостта ѝ, Търлаф се запита дали тя все пак не бе поомекнала. Тази жена имаше нужда от един истински мъж, който да я сложи на мястото ѝ. А когато това станеше, щеше да ѝ покаже, че може да бъде и щедър.

– Макар и да не си съвсем без вина в цялата тази история – с покровителствен тон рече той, – аз се извинявам, ако в... в нетърпението си съм ти причинил болка. Когато детето се роди, двамата с теб ще задълбочим... ще задълбочим връзката си. Прощаваш ли ми, гълъбице моя? Или не?

– Напротив, прощavam ти – Катрин го погледна, опитвайки се да изглежда смирена.

– Превъзходно! Сега ще ти помогна при къпането.

– Не! – отказът ѝ бе прекалено рязък и благосклонността в погледа му се смени с раздражение. – Не е необходимо да се правиш на камериерка, за да се извиниш за нещо, което и без това съм ти простила.

– Но аз настоявам.

При първото му докосване цялото тяло на Катрин настръхна от погнуса.

– Отпусни се – прошепна той, забелязал съпротивата на младата жена, докато ѝ сапунисваше гърба. – Няма да ти причиня болка.

Докато с едната си ръка умело масажираше гърба на Катрин, Търлаф постави другата върху раменете ѝ.

Младата жена притвори очи, а когато болезнено напрегнатите ѝ мускули започнаха да се отпускат, тя почти неволно се облегна на ръката, която придържаше тялото ѝ.

Изплашена от едно изненадващо докосване на пръстите му до гърдите ѝ, Катрин отвори очи. Търлаф наблюдаваше реакцията ѝ. „Той иска да ме изпита“ – осъзна тя и извърна пламналото си от срам лице. Въпреки това не се опита да го отблъсне. Наблюдавайки изпод спуснатите си мигли как огромната му ръка гали кожата ѝ, Катрин с ужас забеляза, че зърната на гърдите ѝ са набъбнали.

– Погледни ме – с дрезгав глас каза Търлаф. След като Катрин се подчини, той попита: – Няма да ми се противопоставяш повече, нали?

– Да. – Катрин подтисна надигащата се в нея погнуса.

Търлаф притисна устни към нейните. Езикът му проникна в сладките дълбини на устата ѝ, а целувката му ставаше все по-настойчива. Катрин понечи да се отдръпне, но нещо по-силно от нея я спря.

– Ела – тихо я подкани Търлаф и ѝ помогна да се изправи. – Прекрасните ти гърди искат да бъдат милвани.

– Но ти каза... – възпротиви се Катрин.

– Зная какво съм казал – прекъсна я той и се засмя пресилено. – Но не съм се клел да не те докосвам.

– Ти, коварна свиня! – думите се бяха изплъзнали от устата ѝ, преди да се осъзнае.

– Държиш ли на кутрето в корема си? – тросна ѝ се Търлаф. – Или възнамеряваш отново да се противиш?

Катрин замълча и отвърна поглед. За детето на Хю бе готова на всичко.

Търлаф се наведе над нея доволен. Устните му засмукаха едното от зърната на гърдите ѝ, опивайки се от несравнимата му сладост. В същото време огромната му лапа си играеше с другото.

– Мисля, че вече си готова за мен – промърмори Търлаф, когато единият му пръст проникна в скритата зад срамните ѝ устни влажна пещера.

Катрин потръпна от погнуса, която Търлаф взе за възбуда. Той

обаче бе много ангажиран мъж и в момента нямаше време за губене.

– Днес си почини. – Търлаф се изправи. – Гостите ми си заминават утре сутринта, затова тази вечер ще трябва да влезеш в ролята на домакиня.

Търлаф изпитваше желание да я вземе веднага, но си каза, че тя по всяко време е на негово разположение. Той я остави във ваната, прекоси стаята, но на вратата спря и плъзна жадния си поглед по тялото си.

– Тази вечер облечи смарагдовозелената рокля.

– Смарагдовозелената рокля?

– Роклята, която носеше в деня на нашата първа среща.

Споменът накара Търлаф да се усмихне.

– Мод сигурно ще знае коя имам предвид.

– Но...

– Ще облечеш нещо, което ми харесва – прекъсна я той.

– Прекрасното ти тяло знае, че ми принадлежи, ако и разумът ти да не иска да го признае. – След тези думи той затвори вратата след себе си.

Катрин дълго остана във ваната, парализирана от унижение. По лицето ѝ рукнаха горещи сълзи. Чувстваше се омърсена от докосванията му, които будеха в нея само погнуса. Сега вече Хю никога нямаше да я пожелае, за което тя не можеше да го упрекне. Той щеше да ѝ вземе децата и да я изхвърли.

Катрин излезе от ваната и се подсуши. Когато вдигна ношницата си, видя че е разкъсана и я пусна обратно на пода. Отпусна се гола на леглото и затвори очи, но не можеше да прогони от ума си ужасяващата мисъл за онова, което щеше да се случи тази нощ, когато тъмнината обгърнеше слабите сетива на смъртните.

След малко се появи разтревожената Мод.

– Нарани ли ви? – развълнувано попита тя.

– Само гордостта ми.

– Добре – Мод се закиска, което накара Катрин да зяпне от учудване. – Доколкото знам, още никой не е умрял от наранена гордост.

Вече бе време за вечеря, а Катрин стоеше като парализирана на горната площадка на стълбището. Пищната ѝ коса падаше като бакърено-червен водопад чак до кръста ѝ. Бе облечена в смарагдовозелена копринена рокля и мисълта, че това бе една от любимите рокли на покойния ѝ съпруг, я накара да въздъхне. Изглежда допадна и на Търлаф.

Горната част на рокята бе тясна, а с бременността и годините фигурата на Катрин се бе поналяла. Зелената коприна едва покриваше тъмните зърна на пищните ѝ гърди. Поглеждайки дръзкото си деколте, Катрин се поколеба какво да прави. Чувстваше се разголена в буквалния смисъл на думата.

Опита се да си вдъхне кураж. Точно в този момент нерешителността нямаше да ѝ помогне. Катрин спусна червената си грива върху гърдите си. „Така! – доволно си помисли тя. – Сега поне не съм съвсем гола.“

Един гърлен смях, който можеше да излиза само от устата на Търлаф, я накара да застане нащрек. Когато вдигна поглед, Катрин забеляза мъчителя си да се задава отдолу по стълбите.

– Идвам, за да те съпроводя до залата – каза той.

– Аз... аз... – заекна Катрин. – Вратата бе отключена. Не бях сигурна дали...

– Гърдите ти заслужават да бъдат обект на възхищение – каза Търлаф, отметна косата ѝ и откри алабастровото и деколте.

Катрин пламна от срам. Усмехнат, Търлаф ѝ предложи ръка и двамата мълчаливо заслизаха по стълбите.

Голямата зала бе пълна с войници. Докато Търлаф я водеше към масата, Катрин имаше чувството, че всички гледат само нея. Чувстваше се като изложен на показ трофей.

Търлаф настани Катрин от лявата си страна, а Калваг О'Донъл седна отдясно. Почти едновременно с домакина се появи Сорли Бой Макдонъл и зае свободния стол до Катрин. Мисълта, че до нея седи приятел, я накара да се почувства малко по-добре. Вечерята бе сервирана и Катрин се успокои, тъй като вече не бе център на внимание.

– Тост за госпожа Катрин – извика Търлаф и вдигна чашата си. Седящите наоколо последваха примера му и вдигнаха чаши.

Катрин седеше, без да помръдне, отказвайки да приеме съмнителната чест, която ѝ се оказваше.

– Пий – рече Търлаф и сложи ръка на рамото ѝ. – Това ще ти помогне да се отпуснеш.

Погледите им се срещнаха и Катрин забеляза в неговия неприкритото предупреждение, че няма да търпи непокорство. Тя кимна и отпи от чашата си.

Доволен, Търлаф се усмихна и я потупа по рамото. След това се наведе към нея, погъделичка я по гърба и прошепна на ухото ѝ:

– Усмивай се и се преструвай на любезна домакина.

Катрин преглътна гордостта си и се обърна най-напред към Калваг

О'Донъл.

– Добър вечер, господине. Надявам се, че се чувствате добре.

– Добър вечер, графиньо – отвърна О'Донъл, без да откъсва поглед от гърдите ѝ, които заплашваха да прелеят от деколтето. – Щедростта на О'Нийлови е... необикновена...

Лицето на Катрин пламна и Търлаф се подсмихна на смущението ѝ. Подтискайки растящия си гняв. Катрин се обърна към Сорли Бой Макдонъл и си наложи да се усмихне. Макдонъл надмогна състраданието, което изпитваше към младата жена, и отвърна на усмивката ѝ с ледено изражение.

– Както виждам, укротил си фустата – обърна се той към Търлаф.

– Разбира се. Всичко, от което имаше нужда тя, е един истински мъж, който да я постави на мястото и.

Пламнала от срам, Катрин не можеше повече да сдържа гнева си. Тя стана рязко.

– Ще ме извините ли, господа! – с пресилена вежливост попита Катрин.

– Седни! – заповяда Търлаф. – Или искаш отново да станеш за смях?

– Отказвам да седя тук, докато вие разговаряте за мен така, сякаш съм глуха или безчувствена. – От гняв гласът на Катрин премина във фалцет.

– Извинявай – каза Търлаф със състрадателен тон. – Остани и вечерй с нас. Трябва да се подкрепиш.

– Моля, седнете – каза Макдонъл. – Не исках да ви засегна.

Катрин колебливо седна. Мъжете започнаха да се хранят. Много скоро те напълно бяха забравили за присъствието ѝ и открито говореха за плановете си за война с англичаните, веднага щом Търлаф сложеше край на разпратата си с Хю. При споменаване на името на съпруга ѝ Катрин наостри слух, но Търлаф, който забеляза интереса и, даде знак на останалите да сменят темата.

Разстроена, Катрин яде съвсем малко и то само защото Търлаф, който следеше всяко нейно движение, я накара насила.

След края на вечерята тя видя, че повечето от присъстващите в залата са пияни. Сътрапезниците ѝ също не бяха пренебрегнали виното, а и самата тя се чувстваше позамайна след двете чаши, които бе изпила по настояване на Търлаф.

Сега той протегна ръка и я притегли към себе си.

– Броя секундите до мига, в който ще останем сами, гълъбче –

промърмори на ухото ѝ той. При тези думи Катрин се вцепени.

– Целуни я! – долетя от залата гласът на някакъв войник. Похотливото му предложение бе подкрепено и от други.

– Да, целуни я!

– Укроти вещицата!

– Вземи я!

– Вземи я върху масата!

Смеейки се на дързостта на хората си, Търлаф стисна Катрин в желязната си прегръдка. Инстинктите ѝ я подтикваха към бягство, но тя си наложи да остане и да се усмихне изкусително. Бе решена да продължи да се преструва на смирена и отзивчива и накрая да спечели борбата с Търлаф. За негова най-голяма изненада Катрин обвини ръце около врата му.

Устните на Катрин бяха влажни и подканящо отворени. Тя страстно ги впи в устата на мъжа, който изпита непознато чувство на наслада.

„Кой е господарят всъщност?“ – запита се Търлаф. Правилата на играта неочаквано се бяха променили. Езикът на Търлаф изтика този на Катрин обратно в устата ѝ. След края на целувката младата жена падна обратно на стола си. Мъжете аплодираха като луди уменията на Търлаф, но Катрин трябваше да положи всички усилия, за да не изтрие устните си с ръкав.

– Нима пленниците вече седят на масата като почетни гости? – попита изникналата изневиделица Мойра.

– Изчезвай. – Търлаф понечи да се освободи от ирландската красавица с едно презрително махване с ръка. – Върни се в колибата си.

– Значи предпочиташ тази английска повлекана? – Мойра пристъпи към Катрин. – Мястото на тази вещица е в някой дълбок гроб.

– Лайъм! – извика Търлаф. Войнът веднага се появи и сграбчи Мойра, която полагаше всички усилия да се освободи. – Отнеси тази змия в къщи и се погрижи да остане там – нареди той, намигвайки на Лайъм, – дори ако трябва цяла нощ лично да я пазиш.

Залата се разтреса от смеха на присъстващите мъже. Широко ухилен, Лайъм вдигна Мойра и я метна на рамо. Той я плесна по задника, което сложи край на съпротивата ѝ, и се запъти с товара си към вратата.

– Трябва да съпровожда госпожа Катрин до стаята ѝ – обърна се Търлаф към гостите си и стана. – Утре ще обсъдим всичко още веднъж. – След това се обърна към Катрин и ѝ подаде ръка. Тя сложи треперещата си длан в неговата и се остави да я изведе от залата.

Горе той затръшна вратата на стаята след себе си и взе Катрин в

прегръдката си. Докато устните му се притиснаха към нейните, едната от огромните му лапи правеше невъзможна всяка съпротива.

Трескаво търсейки някакъв претекст да отложи неизбежното, Катрин отдръпна глава назад.

– Би ли извикал Мод да ми помогне?

Търлаф се усмихна лукаво.

– Тази вечер аз ще ти бъда камериерка.

– Т-ти ми о-б-беща нещо. – Сълзи на отчаяние бликнаха в очите на Катрин. – М-моля... бебето ми.

– Сълзи? – иронично каза Търлаф, а гласът му бе по-леден от най-студения зимен вятър. – Докосванията ми извикват в очите ти сълзи?

Катрин сведе уплашено поглед и замълча.

– Боиш ли се от мен? – попита той и повдигна брадичката ѝ, за да надникне в обезоръжаващите ѝ зелени очи.

– Не – излъга тя.

Търлаф се ухили при тази очевидна лъжа и се запъти към вратата. Гласът на Катрин го спря.

– Може ли да посетя гроба на Шон? – попита тя. – Като негова вдовица му дължа поне това.

Търлаф се вгледа в нея за секунда.

– Ще помисля – просъска той и напусна стаята.

Смазана, Катрин наблюдаваше заключената врата и се питаше какво ли си мислеше и правеше Хю в този момент.

„Ако не беше бебето – мислеше си тя, – отдавна да съм сложила край на презрения си живот, за да спася честта на съпруга си.“

На следващата сутрин Катрин бе събудена от долитаща от двора глъчка. Какво ставаше?

След това се досети, че Макдонъл напуска Дънганън и щеше да доведе помощ. Но колко време щеше да отнеме това? Колко дълго щеше да успее да отлага неизбежното?

Катрин реши, че трябва зорко да дебне някаква възможност за бягство. Задачата на Хю щеше да се окаже много по-лесна, ако тя успееше да се освободи сама.

Ваната вече бе пълна с гореща вода и чакаше пред камината. Катрин отметна завивката на леглото, стана и се уви в нея. След това седна на ръба и понечи да позвъни, но в същия момент вратата на стаята се отвори и на прага се появи Мод.

– Добър ден – каза възрастната жена. – Донесла съм ви нещо хубаво за хапване. Трябва да изядете всичко. – Тя постави подноса на

нощната масичка, след което прекоси стаята.

Катрин се наведе към масичката, за да проучи съдържанието на подноса. Имаше прясно изпечен хляб, твърдо сварени яйца, шунка, сирене и две чаши. Едната бе пълна с тъмна бира, а другата – с мляко.

– Да не би днес да имам избор? – попита Катрин, посочвайки двете чаши.

– Бирата е за него – отвърна Мод.

Катрин изненадано вдигна поглед. В рамката на вратата между две спални стоеше Търлаф и се възхищаваше на трогателната картина, която му предлагаше небрежно увита в завивката за легло млада жена – разрошена коса, сънено лице и безупречна кожа.

– Имаш нужда от нещо за подсилване? – попита Катрин и погледна с бялото на очите си Мод, която хапеше устни, за да не се засмее. – Не бих помислила, че ще прибегнеш до толкова безсмислена маневра.

– Тази сутрин сме малко кисели? – Търлаф взе един стол, постави го до леглото и седна. – Реших, че ще е по-приятно да закусим заедно.

„По-приятно за кого?“ – помисли си наум Катрин. Погледите им се срещнаха и тя посочи млякото.

– Няма да го изпия и заплахите за излишни.

– Но тя е бременна – обади се от другия край на стаята Мод.

Търлаф премести поглед от категоричното изражение на Мод към капризната гримаса на Катрин и сви рамене.

– Изпий млякото, Кати.

– Кой всъщност е господарят тук? – парира Катрин. – Чия дума се слуша?

Търлаф ѝ хвърли леден поглед. Очите му се присвиха, а устните му побеляха от гняв.

– Добре, ще го изпия. – Докато посягаше към чашата, Катрин забеляза триумфиращия поглед на икономката.

Гневът ѝ припламна с нова сила.

– Уф! – чашата се изплъзна от пръстите на Катрин и се пръсна на пода. Млякото плисна на всички страни.

– Нарочно го направихте – обвини я Мод и стрелна с поглед.

„Тази хитра малка вещица!“ – помисли си Търлаф и преглътна смяха си. Тъй като желаше Катрин да изпие чаша мляко дори ако това щеше да бъде последното ѝ действие на тази земя, той направи усилие да придаде на лицето си строго изражение. Разбира се, той не пиеше мляко и можеше да разбере отвращението ѝ, но бе наредил тя да пие. Катрин бе престъпила желанието му, а това той нямаше да търпи, колкото и да

копнееше по необикновено привлекателното ѝ тяло. Избраницата на Търлаф О'Нийл трябваше да се подчинява.

– Стана неволно. – Катрин се предаде. – Донеси още една чаша и ще я изпия. – Не искаше да рискува така желаната свобода заради една глупава чаша мляко.

– Това беше съвсем по ирландски – рече Търлаф, когато Мод излезе от стаята.

– Какво искаш да кажеш?

– Бунт и покорство. Да продължиш да живееш, за да въстанеш отново. Това е ирландският начин на живот.

След като Търлаф излезе, Катрин се изкъпа и облече мека вълнена пола и ленена блуза. След това застана до прозореца и погледна към двора.

Знатните гости и техните войници вече бяха готови за път. Търлаф и Лайъм също бяха в двора.

Когато О'Донъл и Макдонъл подкараха конете си, на устните на Катрин трепна усмивка.

„Още преди да съм свършила с него – закле се Катрин, докато пресичаше стаята си, – Търлаф ще моли на колене съпруга ми да си ме вземе обратно.“

Вратата не бе заключена. Катрин се спусна по стълбите и след малко бе в двора.

– Какво търсиш тук? – попита Търлаф.

– Каза, че мога да посетя гроба на Шон – отвърна тя

– Нищо подобно не съм ти казвал. Казах само, че ще с помисля.

– Е?

Търлаф се усмихна замислено.

– Скъпа, някой трябва да те съпровожда, а в момента а нямам време.

Усмивката на Катрин помръкна.

– Лайъм?

– Мъжете ми също са заети.

– Мод? – не се отказваше тя.

– Мод има други задължения. – Търлаф я погледна не доволно. – Имаме работа. Хората не могат да зарежа всичко просто така, само за да ти угодят.

– Трябва да има някой – отчаяно извика Катрин. По бузата ѝ се търкулна самотна сълза.

Търлаф бе разколебан.

– Лайъм! – изрева той.

– Да? – отвърна мъжът и се приближи.

– Намери ми онова нескопосано конярче – лаконично нареди Търлаф и се опита да скрие раздражението си

Лайъм намигна на Катрин и изчезна по посока на конюшните.

Щастлива от победата си, Катрин дари тъмничаря си с лъчезарна усмивка.

– Благодаря, господине – изчурулика тя с развеселен поглед.

Търлаф бе смутен, тъй като осъзнаваше, че го водят за носа, но след миг на лицето му се появи пресилена усмивка.

– Довечера ще имаш възможност да ми засвидетелстваш благодарността си – отвърна той и бе развеселен от киселата ѝ физиономия.

По преценка на Катрин момчето бе около дванадесет-тринадесетгодишно, с няколко сантиметра по-високо от нея, слабо и непохватно. Въпреки че светлокафявата му кожа не бе нещо необикновено за Ирландия, то имаше ангелско лице и хубави сини очи. Смутено от присъствието на толкова много хора, момчето сведе глава и Катрин разбра, че то е умствено изостанало.

– Погледни ме, Тим – нареди Търлаф и момчето веднага се подчини. – Това е госпожа Катрин. Днес, а и всеки друг ден когато пожелае, ще я съпровождаш до гробищата. Разбра ли ме?

– Д-д-а – отвърна Тим и зяпна с отворена уста червенкосото видение. Когато видението му се усмихна, Тим се изчерви като домати и отново сведе глава.

– Може ли да тръгваме? – Катрин протегна ръка и така, ръка в ръка, графинята и конярчето се отправиха към гробищата.

– Мисля, че дамата скоро ще си има още един обожател – рече Лайъм, докато гледаше след тях, а след това се засмя.

– Гледай си работата – тросна се Търлаф и се отдалечи.

След като излязоха от двора с умерена крачка, Катрин и Тим се насочиха към малкия семеен параклис на О'Нийлови, зад който се намираща гробищата. Катрин забеляза нервността на момчето и се опита да го успокои.

– Докато Шон О'Нийл бе мой съпруг, аз живеях в Дънганън – рече тя. – Помниш ли ме?

Тим спря и я погледна любопитно. В очите му се появи отблясък от смътен спомен.

– Д-д-а, госпожо. – Момчето добави, изчервявайки се: – Как бих могъл да забравя толкова красива жена като вас.

– Много мило от твоя страна! – отвърна Катрин. – Доколкото си спомням, бе паднал лошо от някакъв кон. Оздравя ли напълно?

– Чувствам се добре – отвърна момчето със смутен поглед, – но хората казват, че вече не съм същия. Господарят Шон казваше, че умът ми се бил размътил, но аз не си спомням нищо такова.

Когато достигнаха гробищата, Катрин се отправи към последния пристан на Шон, но Тим, който се боеше от гробове и духове, остана да я чака отвън. Момчето знаеше, че ако човек не внимава, духовете на умрелите можеха да го отнесат и никой повече нямаше да го види.

Катрин коленичи пред гроба на Шон и впери поглед в надгробната плоча. Пред очите ѝ изникна лицето на покойния ѝ съпруг.

„Толкова е спокойно тук... – заговори го душата ѝ. – Дълго време ме нямаше, защото трябваше да бягам от Търлаф. Имаш още една дъщеря. Шана е твое копие...“

– О, Хю... – изхлипа Катрин, а от очите ѝ рукнаха сълзи.

– Не плачете, госпожо! – Тим превъзмогна страха си от мъртвите и се втурна към Катрин. Той коленичи до нея и взе ръката ѝ. – Моля ви, не плачете. – Без да се замисли, той изтри сълзите ѝ с мръсната си длан и начерни бузите ѝ.

– Тим е най-добрият ви приятел – ухилено рече той.

– Благодаря – каза Катрин и се усмихна тъжно. – И аз искам да бъда твоята най-добра приятелка.

Момчето грейна от радост.

– Утре ще открадна цветя от градината на О'Нийл, за да ги донесете тук.

– Би било чудесно. – При мисълта за това, че градините на Търлаф щяха да стават все по-рехави, Катрин избухна в жизнерадостен смях, а Тим се присъедини към нея.

Всички обитатели на имението О'Нийл преживяваха мъчително дълги и изпълнени със страхове дни, но никой не страдаше повече от Хю. От грижи по съпругата си той изглеждаше състарен с поне десет години. Чувството за вина бе стиснало сърцето му като в железен обръч и той вече почти не можеше нито да се храни, нито да спи. Бе се заклел да закриля Катрин и се бе провалил. Вечните мъки – разяждаща неизвестност.

Отначало бе ядосан, че са му попречили да тръгне веднага към Дънганън, но в крайна сметка трябваше да даде право на приятелите си.

От шпионите си в Ълстър бе научил, че жена му наистина е отвлечена от Търлаф. Катрин била жива и здрава, но много строго охранявана.

Хю, лорд Бърк, Патрик и Конъл прекарваха часове в кабинета в кроене и отхвърляне на стратегии за освобождаването ѝ. Хю настояваше да разработят план, който да не излага Катрин на опасност, но тайно в себе си съзнаваше, че това е невъзможно.

– Господине – прекъсна ги сега Пег и привлече погледите на мъжете към вратата. – Някой си Франсис Макдонъл иска да говори с вас за госпожа Катрин.

Четири учудени лица посрещнаха Франсис Макдонъл, същия онзи, който преди време бе донесъл обезобразената глава на Шон О'Нийл в замъка Дъблин.

– Седнете – рече Хю и освободи икономката си с едно кимване с глава.

Патрик и Конъл, които си спомниха за неочакваната смърт на Шон край Кушендън, се спогледаха многозначително и впериха войнствени погледи в младия Макдонъл.

– Нося съобщение от Сорли Бой Макдонъл – поде Франсис.

Хю се наведе напред.

– Говорете.

– Търлаф О'Нийл държи съпругата ви...

– Това вече ни е известно – прекъсна то Патрик. – Откъде имате тази информация?

– Остави човека да се доизкаже – рече Хю.

– Видях графинята със собствените си очи – продължи Франсис за всеобща изненада. – С баща ми бяхме в Дънганън точно когато я доведоха. О'Нийл допуска – бих казал дори, е убеден, – че ще се опитате да я освободите. Всъщност, прякото нападение би било истинско самоубийство. След една седмица баща ми ще ви очаква в Ентръм.

– Това е още един от проклетите номера на Макдонълони – възкликна Патрик. – Също като смъртта на Шон.

– Кълна се, че това не е клопка.

– Нима думата ви не е също толкова съмнителна, колкото гостоприемството ви? – презрително попита Конъл. Съвсем неотдавна Макдонълони бяха предложили гостоприемството си на Шон, за да го отровят и да занесат главата му в Дъблинския замък.

– Защо Сорли Бой ще иска да помага точно на мен? – недоверчиво попита Хю.

– Баща ми не помага на вас – отвърна младият мъж, – а на жена ви, на която е задължен.

За известно време в стаята се възцари мълчание. Погледът на Хю бе замъглен от болка, а когато отново заговори, гласът му бе просто един измъчен шепот:

– Как... как е тя?

– Графинята се държа гордо като кралица – обясни Франсис. – Тя прояви смелост, каквато никога не съм очаквал от една жена. – След това, за да облекчи болката, която бе изписана на лицето на домакина си, той добави: – Вашата графиня се държа наистина храбро.

Хю кимна и се обърна към Конъл.

– Заведи го при Пег. Кажй на хората, че на разсъмване тръгваме. – След това отново се обърна към Франсис. – Икономката ми ще ви предложи топло ядене и стая за през нощта.

– Закъде тръгваме? – попита Патрик, когато вратата се затвори зад двамата мъже.

– За Ентръм.

– Тогава трябва да сме подготвени за най-лошото – каза Патрик. – Срещата с Макдонъл може да е част от плана на Търлаф.

Хю кимна в знак на съгласие, но същевременно съзнаваше, че няма друг избор.

– Трябва да поемем този риск. – Лорд Бърк, който досега бе мълчал, се надигна.

– Сега си тръгвам, но утре по изгрев слънце ще бъда тук с мъжете си...

– Не – прекъсна го Хю. – Няма нужда да идваш с нас, приятелю. Бебето на Фиона може да се роди всеки момент. Ти...

– Не бих могъл да сторя нищо повече, от това да й държа ръката – възрази Бърк.

– Остани в Дъблин – рече Хю. – Ако става дума за клопка, можеш да известиш вицекраля или кралицата, за да се погрижат за освобождаването на Катрин. Няма да оставя жена си и детето си в ръцете на Търлаф дори и това да ми коства живота. – Лорд Бърк кимна и се сбогува, а Патрик отиде да се погрижи за приготовленията около заминаването им.

Хю си наля една чаша уиски и седна пред камината. „Аз съм виновен за всичко“ – каза си той за хиляден път. Как щеше да погледне Катрин в очите? Какви ли страхове и мъки беше принудена да търпи в лапите на Търлаф?

– Ако е посмял да я докосне, ще го... – Хю гневно запрати чашата в

огъня.

13

Дните на Катрин протичаха привидно еднообразни. Всяка нощ Търлаф я тормозеше и въпреки че тя не отстъпи пред опитите му да я съблазни, бе измъчвана от угризения на съвестта. Винаги когато Търлаф се покажеше прекалено настойчив, тя го обсипваше с гневни ругатни. Сама бе изненадана от ужасните обиди и клетви, които излизаха от устата ѝ. Още повече бе изненадана от това, че той още не я бе ударил. „Може би – мислеше си тя, – похотта го прави глух.“

Всяка сутрин Катрин слизаше в двора, където, здраво стиснал букет с крадени цветя, я очакваше Тим. Хванати за ръка, те се отправяха към гробищата, а когато се върнеха, Тим се сбогуваше до следващата сутрин.

Катрин знаеше, че по време на сутрешните си разходки са наблюдавани от войниците и дори и най-малкото своеволие би събудило недоверието на Търлаф.

Мойра също бе свидетел на ежедневните разходки на неравностойната двойка. Решена да се освободи от съперницата си, ирландската красавица обмисляше как най-добре би могла да се възползва от увлечението на момчето.

Един ден, докато се връщаха от гробищата, Тим докосна ръката на Катрин и се изчерви, когато тя вдигна поглед към него.

– Д-дейзи отново има кученца. В к-конюшните. Ис-с-кате ли да го видите? – попита той и отново срамежливо сведе поглед.

– Разбира се, Тим, с удоволствие ще видя кутретата на Дейзи..

Никой не ги спря, когато влязоха в конюшните. Катрин знаеше, че Търлаф вече е известен и вероятно е бесен, задето не бе поискала позволение. „Да върви по дяволите!“ До гуша ѝ бе дошло от постоянните забрани и шпиониране!

Тим я поведе през сумрачните конюшни. Миришеше на конски изпарения, сено и влажна козина. Когато очите на Катрин привикнаха към тъмнината, тя забеляза Дейзи, огромна тъмносива ирландска овчарка, наобиколена от десет боричкащи се топки със сива козина.

Катрин и Тим коленичиха, за да разгледат малките. При вида на огромните непознати същества кутретата започнаха да подскочат, да се търкалят и да се шурат възбудено насам-натам. Катрин и Тим прихнаха и заиграха с тичащите навсякъде, скимтящи и ближещи дланите им

кученца. Катрин забеляза, че едното от тях куца и го посочи на Тим.

– Така се роди – обясни той, – но не смея да го кажа на О'Нийл.

– Защо?

– Сакатите кучета не стават за лов. О'Нийл ще го удави.

– Не! – извика Катрин. – Няма да допусна това.

Тъй като не се съмняваше, че тя би могла да спаси кутретото от сигурна смърт, Тим се ухили с облекчение.

– Искате ли го? Можете да го вземете, когато спре да суче.

– Да. Обещавам да се грижа добре за него.

– Госпожо – изрева Търлаф, който бе претърсил конюшните заедно с Лайъм. – Какво търсиш тук? Веднага се качвай в стаята си!

Катрин пребледня като платно, но Тим отвърна храбро:

– Аз... аз я доведох. – Търлаф го прониза с поглед.

„Омагьосала е едно безмозъчно конярче – Търлаф кипеше вътрешно. – Трябваше да я заключа в стаята й, за да не може да си създава съюзници.“

– Г-госпожата е т-толкова тъжна – заекна Тим, ужасен от унищожителния поглед, който му бе отправил Търлаф. – Кутретата я накараха да се засмее. Какво лошо има в това?

Едва сега Търлаф забеляза кученцата.

– Не си направил нищо лошо – каза той и потупа момчето по рамото. – Госпожа Катрин може да вижда кутретата, когато си пожелае.

Катрин и Тим се усмигнаха един на друг.

– Онова там куца – забеляза Лайъм и посочи едно от малките.

– Тогава го разкарайте – нареди Търлаф.

– Не! – извика Катрин.

Изненадани от този изблик на чувства, двамата мъже впериха погледи в нея. Катрин се вкопчи в ръката на Търлаф и го погледна умоляващо.

– Моля те – примоли се тя. – Тим каза, че мога да взема куцото кученце.

– Искаш куцото кученце? – невярващо попита Търлаф.

Лайъм, който стоеше зад него, трябваше да положи огромни усилия, за да не се ухили. Той знаеше, че кутретото вече принадлежеше на графинята. Търлаф не бе в състояние да й откаже нищо... освен свободата.

– Това не е подходящ подарък – възрази Търлаф и направи отрицателен жест с ръка.

– Искам това кученце – настоя Катрин и потърка буза в косматата

му ръка. – Нали може?

Този жест накара Търлаф да отстъпи.

– Е, добре – съгласи се той, сигурен, че избликът на чувства от нейна страна се дължи на бременността. – Сега ела.

– Благодаря – промърмори Катрин и се усмихна на Тим. – Ще се видим утре.

Когато двамата с Търлаф си тръгнаха, Тим още дълго гледа след нея.

– Е, момчето ми – докачи го Лайъм, който бе забелязал замечания израз на лицето му, – нали не се опитваш да отнемеш дамата на О'Нийл?

– Не. – Тим се изчерви виновно.

– Добре – рече Лайъм и приятелски потупа момчето по рамото. – Освен това не мисля, че би било безопасно.

Както и предполагаше, Мойра не завари в конюшните никого, тъй като по това време войниците вечеряха в голямата зала. С тенджерата в ръка младата жена се оглеждани за Тим. Откри го да работи в един от боксовете за конете.

– Търсих те – каза Мойра и пристъпи към него.

– Мен? – Тим изглеждаше изненадан. Често се бе възхищавал от разстояние на красивата млада жена, но никога не бе допуснал, че тя би могла да го забележи.

– Стотвих повече, отколкото имам нужда, и не знаех какво да правя с яденето – излъга тя. – След това си спомних за теб... толкова мило момче си.

– Аз? – Тим се ухили, поласкан от думите ѝ.

– Да, Тим, затова ти донесох тази гозба.

„Момчето е простодушно“ – мислеше си Мойра. Лесно щеше да спечели доверието му.

– Искам да станем приятели – каза тя. – Искаш ли да бъдеш мой приятел?

– Да. – Тим грейна. Почти не вярваше на щастието си. Сега вече имаше две приятелки. При това необикновено красиви! Войниците на О'Нийл щяха да престанат да му се присмиват. Навярно щяха да му завиждат и да започнат да се отнасят към него с респект.

Мойра подаде тенджерата на Тим, след това седна до него на земята и започна да го наблюдава, докато се хранеше. Момчето не страдеше от липса на апетит, лапаше като невидяло. Мойра скри погнусата си зад

изкуствена усмивка.

– Много е вкусно – каза Тим с пълна уста.

При тази гледка стомахът на Мойра се обърна.

– Вие сте много хубава – с възхитен глас ѝ направи комплимент Тим. Този път усмивката на Мойра бе истинска, но при следващите му думи веднага помръкна. – Разбира се, госпожа Катрин е по-красива, но вие също сте много хубава.

– Харесваш ли госпожа Катрин? – попита Мойра и подтисна натрапчивото желание да го зашлеви през лицето.

– Тя е най-добрата ми приятелка – похвали се Тим. – Ще ѝ подаря едно от кученцата на Дейзи. О'Нийл вече ми позволи.

– Много мило от твоя страна. Навярно и ти си най-добрият приятел на госпожа Катрин.

– Да, така си е – Тим погълна остатъка от съдържанието на тенджерата, част от който потече по брадата му. Момчето я изтри с опакото на дланта си, а след това избърса мазната си длан в ризата.

Мойра затвори очи и за малко не повърна.

– Искаш ли утре да дойдеш за вечеря в колибата ми? – покани го тя, след като отново се бе овладяла.

При тези думи сините очи на Тим блеснаха.

– Наистина ли може?

– Разбира се, глупчо, щом те каня – засмя се се Мойра, но след това отново стана сериозна. – Трябва обаче да ми се закълнеш да не казваш на никого. Хората ще си направят погрешни изводи, ако разбираш какво искам да кажа.

– Погледът ѝ бе неустойимо изкусителен, но изразът на недоумение, изписан на лицето на Тим, ѝ даде да разбере, че той няма и представа за какво става дума. – Трябва да пазим приятелството си в тайна. – Мойра не искаше след това обвинително да я сочат с пръст.

– Не се безпокой, мога да пазя тайна – похвали се Тим.

– Разбира се, че мога.

– Идеално! Тогава до утре вечер. – Мойра стана, взе празната тенджера от ръцете му и изчезна.

Сърцето на Тим преливаше от радост. Никога досега не бе имал толкова много приятели!

Рано следобед на следващия ден Търлаф се изкачи по стълбите и се насочи към стаята на Катрин. Без да почука, той бутна вратата и влезе, но стаята бе празна. Объркан, реши да потърси Мод, която в момента бе заета в кухнята.

– Къде е тя? – пожела да зане Търлаф.

– Отиде на гробищата – отвърна Мод, без да прекъсва заниманието си.

Едната от огромните му длани посегна към нея и я накара да остави работата си.

– Но вече е привечер – възрази Търлаф.

– Колко мило, че ми казахте – тросна му се икономката. Времето за вечеря приближаваше, а тя имаше да свърши още толкова много неща. Бе прекалено заета, за да се занимава с един мъж, който се държеше като луд. Без съмнение той пръв щеше да побеснее, ако вечерята закъснее! Понякога мъжете се държаха толкова детински!

Той придоби изражение на котка, която е сигурна, че жертвата ѝ не може да ѝ избяга, и нареди на икономката:

– Пригответи лека вечеря за двама. Тази вечер госпожа Катрин и аз ще вечеряме в стаята ѝ.

След това излезе в двора и се отправи към гробищата. Катрин бе негова заложница от няколко седмици, а Хю още не се бе появил. Нима височайшият граф не държеше на съпругата си? Защо не се бе втурнал да я спасява? Тогава Търлаф можеше да го погребее редом до Шон.

Тим стоеше на входа на гробищата. Докато наблюдаваше потъналата в няма молитва Катрин, погледът му бе изпълнен с възхищение и обожание. В очите на Тим Катрин бе една втора Дева Мария.

Търлаф кимна на момчето и застана зад Катрин, която не бе забелязала приближаването му. С разпуснатата си бакъреночервена коса, която стигаше до кръста ѝ, и страхопочтително сведена глава Катрин бе възплъщение на невинността. Ако я видеше така, някой, който не я познаваше, никога не би допуснал колко вироглава можеше да бъде. Търлаф я познаваше добре.

– Върви си в стаята. – Гласът на Търлаф прекъсна молитвата ѝ.

„Върви по дяволите!“ – наруга го наум Катрин, тъй като появата му я стресна. Бе ѝ позволил да посещава гроба на Шон. Защо тогава не я оставеше на мира поне за малко?

– Не съм свършила молитвата – каза тя, без да вдига поглед.

Търлаф, който бе разгневен от непокорното ѝ държание в присъствието на момчето, я сграбчи за ръката и я вдигна на крака.

– Казах да се, качиш в стаята си.

– А аз казах, че не съм приключила молитвата си – упорстваше Катрин и направи опит да се освободи. – Моля се за Шон, така че ще трябва да почакаш.

– Молитвите ти са напразен труд – изрева Търлаф и я разтърси силно. – Аз съм жив и те желая сега.

– Ти, убиец такъв – извика Катрин. – Ще ми се ти също да бе мъртъв!

Търлаф я зашлеви с опакото на ръката си, след това я сграбчи, за да не падне.

– Не я докосвайте! – извика Тим и се спусна към тях.

Кинжалът на Търлаф проблясна на слънцето и се насочи към Тим, който внезапно замръзна на място. Катрин усети, че се задушава. Опасността, грозяща Тим, накара кръвта ѝ да замръзне във вените.

– Моля те, той не разбира... – проплака Катрин, и хвана оръжието. Не можеше да понесе мисълта, че Тим би могъл да пострада заради нея.

Търлаф ѝ хвърли дълъг преценяващ поглед, като продължаваше да държи ножа насочен към Тим.

– Прости ми – извини се тя и увисна на ръката му. – Бебето ме прави избухлива. Не исках да проявя неуважение.

Омилостивен от думите ѝ, но все още решен да накаже неподчинението на момчето, Търлаф нерешително замръзна на място, без да изпуска Тим от поглед.

– Ще ти бъда много благодарна, ако проявиш милост към него – каза Катрин.

Търлаф рязко се обърна към нея. Погледите им се срещнаха. Зелените ѝ очи го гледаха умоляващо и смирено.

– А клетвата, която току-що изрече? – попита Търлаф.

– Ще си върна думите назад – обеща Катрин. Тя коленичи пред него. – Моля те, бъди милостив.

– Стани. – Търлаф ѝ помогна да се изправи. – Закълни ми се.

– Кълна се в честта си.

– Жените не притежават чест.

Катрин преглътна гнева си и се закле:

– Кълна се в живота и душите на дъщерите си. – Търлаф върна кинжала си обратно в канията и се обърна към Тим.

– Днес е щастливият ти ден, момче. Тази жена и слабоумието ти те спасиха. Този път. Не забравяй предупреждението ми. Никога повече не се меси в работите на господаря си. А сега се връщай в конюшните.

Тим се поколеба, разкъсан между обожанието си към Катрин и безграничния респект към О'Нийл. Той погледна Катрин за помощ.

Доловила колебанието му, тя се усмихна.

– Всичко е наред, Тим. Утре ще се видим отново. Тим кимна с

облекчение и си тръгна.

– Благодаря – каза Катрин, докато гледаше след отдалечаващото се момче. – Не бих понесла отговорността за смъртта му. – Повдигайки се на пръсти, тя целуна Търлаф по бузата.

Това бе първият път, когато го докосваше по собствено желание. Търлаф я погледна в лицето и забеляза червено петно там, където я бе ударил. Не възнамеряваше да накърнява красотата ѝ. За пръв път безмерната му арогантност бе изместена от чувство за вина. Объркан от това странно и неприятно чувство, Търлаф се извърна, при което видя цветята на гроба на Шон.

– Откъде ги имаш? – попита той и посочи цветята.

– Набрах ги от градината – отвърна Катрин. – Сърдиш ли ми се?

– Не, късай колкото си искаш.

„Мразя те“ – мислеше си Катрин. С глупавото си държание бе изложила на опасност живота на Тим. Коварният ѝ мъчител никога нямаше да я накаже лично, а щеше да се освободи от всички, които означаваша нещо за нея. Подчинението бе по-поносимо от мъката заради смъртта на Тим.

Търлаф и Катрин напуснаха заедно гробищата. Когато влязоха в двора, няколко от войниците забелязаха синината на бузата на Катрин. Първоначалното им въодушевление от отвличането на младата жена отдавна се бе изпарило. Макар дори най-смелите от тях да се бояха да предизвикат гнева на Търлаф, мнозина възприемаха държанието му към графинята като отблъскващо. Все пак Катрин бе вдовица на Шон О'Нийл и майка на децата му. Войниците на Шон все още помнеха дружелюбното ѝ държание, а всички бяха свидетели на достойнството, с което понасяше съдбата си.

Когато стана време за вечеря, Тим напусна конюшните и се отправи към селото. Бледен и развълнуван, той с безпокойство мислеше за произшествието в гробищата. Нещо лошо ли бе сторил? Търлаф О'Нийл бе негов господар и Тим му дължеше подчинение. От друга страна, обожанието му към Катрин изискваше той да я защити въпреки всички рискове. Тези душевни терзания просто бяха прекалено много за клетата му душа.

Потънал в мисли, Тим почука на вратата на Мойра и влезе. Той ѝ подаде обичайния си израз на галантност – букет цветя, които тайно бе откъснал от градината на О'Нийл. От онази първа нощ, когато Мойра му бе донесла вечеря в конюшните, той ѝ гостуваше почти всяка вечер, но едва след като войниците се бяха събрали за вечеря в голямата зала.

Сега Тим смазан се отпусна на стола, който му бе дала Мойра. Макар да се преструваше на безразлична, докато поставяше пред него чиния с картофена супа с лук и малки парченца шунка, тя забеляза промяната в държанието му.

Мойра седна и започна да се храни, без да изпуска от поглед разкажното изражение на Тим.

– Какво те измъчва? – попита накрая тя. – Не ти ли е вкусна супата?

– Не е това – отвърна Тим. – Днес на гробищата се случи нещо...

Мойра се опита да скрие завладялото я любопитство.

– Добрите приятели си споделят грижите – рече тя. – Може би ще мога да ти помогна.

– Днес О'Нийл дойде на гробищата, за да повика госпожа Катрин – обясни момчето. – Каза, че не можел да чака повече, и й нареди да се прибере в стаята си, а когато тя отказа, я удари. – На лицето на Тим бе изписано объркване. – Защо трябваше да се прибира? Още бе рано за вечеря.

Младата жена бе искрено угрижена. Тази английска вещица получаваше от Търлаф всичко, за което тя самата копнееше, и пак не бе доволна. Мойра реши, че едва ли щеше да ѝ се удаде по-добра възможност да осъществи плана си.

– О'Нийл е искал да я оплоди – цинично рече Мойра, ужасявайки момчето.

– Да я оплоди? Като животните?

– Разбира се. Как мислиш, че се раждат бебетата?

– Н-н-о – заекна Тим – тя не искаше да отиде с него.

– Добре я разбирам.

Момчето веднага се хвана в капана.

– Как така?

За да му опише ужасът, който очакваше Катрин в стаята ѝ, тя се наведе през масата и каза на пресекулки:

– О'Нийл има една конска опашка, с която налага всяка жена, която иска да оплоди.

– Не! – извика Тим и скочи толкова рязко, че едва не обърна масата. – Трябва да я спася.

Той се спусна към вратата, твърдо решен да изтръгне най-добрата си приятелка от лапите на това животно. Но преди да успее да излезе от колибата, Мойра го улови и върна обратно на стола.

– Какво, да не би да не ти е мил животът – тросна му се тя. След това вече доста по-меко добави: – Ако наистина искаш, мога да ти

помогна.

На лицето на Тим се изписа облекчение.

– Но как?

– Вярваш ли ми?

– Да – без да се колебае отвърна Тим.

– Мога да помогна на госпожа Катрин да избяга – каза Мойра. След това добави: – Но тя не бива да знае.

– Защо? – попита момчето. – Тя ще се зарадва.

– Да се провалят плановете на О'Нийл е доста опасно, момчето ми.

Госпожа Катрин ще откаже да приеме помощта ни, за да не ни излага на опасност. Загриваш ли вече?

Тим кимна.

– Разбирам.

Изминаха два дена. Катрин бе изпратила човек да му предаде, че е болна, и бе престанала да идва на сутрешните им разходки.

Сега Тим нервно ходеше насам-натам, стиснал в ръка откраднатите цветя. Щеше ли да дойде днес? Или все още не се бе съвзела от издевателствата на О'Нийл? Главата му бучеше от необичайните мисли и планове. Потънал в мисли, Тим забеляза младата жена едва когато тя му извика за поздрав.

– Добър ден, Тим.

Сините очи на момчето блеснаха от облекчение и радост.

То ѝ подаде откраднатите цветя, а по пътя към гробищата скришом я оглеждаше, за да открие следи от жестокостта на О'Нийл.

Катрин бе бледа, но освен малката синина на бузата, по лицето не се забелязваха никакви други следи от насилие.

– Боли ли, госпожо? – изтърси Тим, а след това засрамен от собствената си дързост сведе поглед към корема ѝ.

Катрин спря, погледна го объркано и проследи погледа му.

– Много боли – отвърна тя, допускайки, че става дума за раждането.

Тим простена вътрешно. Врълетя го непреодолимото желание да убие О'Нийл. Как можеше толкова силен мъжа като О'Нийл да се отнася така жестоко с тази крехка жена?

– Аз... аз ще ви помогна – рече Тим.

– Не е необходимо. Ще се справя сама. – Катрин не можа да скрие, че е развеселена от това странно, но трогателно предложение. За раждането на наследника на Хю някоя акушерка навярно щеше да е по-подходяща от едно конярче.

– Помагаш ми с приятелството си – продължи тя. – Никога няма да забравя това, мой галантен закрилник.

Катрин с усмивка погали пламналата му буза. Смутен, но и горд, Тим отвърна на усмивката ѝ.

Когато стигнаха гробищата, Катрин коленичи на гроба на Шон, прекръсти се и започна да се моли. Неочаквано върху надгробния камък падна някаква сянка. Изненадана, тя се извърна и закри корема си с ръце.

– Тим, как ме изплаши – извика тя, виждайки момчето да коленичи до нея.

– Трябва да говоря с вас, госпожо... сега, когато О'Нийл не може да ни чуе. – За да е сигурен, че са сами, Тим се огледа предпазливо.

– Да?

От страх да я погледне в очите, които със сигурност щяха да разобличат лъжата му, Тим отвърна поглед.

– Снощи, когато се прибирах от селото, ме спря един непознат. Той знаеше, че сме приятели и ме помоли да ви предам нещо.

– Мъж? – попита Катрин. – Как изглеждаше?

Тим поклати глава.

– Беше прекалено тъмно и не можах да го огледам добре.

– И какво те накара да ми предадеш? – сърцето на Катрин щеше да се пръкне от вълнение.

– Ще ви чака тук в петък по залез слънце. Всичко е подготвено. – Когато погледна в пленителните ѝ зелени очи, Тим едва не ѝ призна, че той е онзи, който щеше да ѝ помогне да избяга. След това обаче си спомни предупреждението на Мойра и замълча. Всичко щеше да бъде напразно, ако се издадеше.

„Хю е накъде наблизо“ – мислеше Катрин с трескав блясък в очите, какъвто Тим никога не бе виждал

– Ще ми направиш ли една услуга? – попита Катрин.

– Всичко, което пожелаете! Нали сте най-добрата ми приятелка.

– Обещай ми да не казваш на никого – рече Катрин.

– Кълна се в светата Дева Мария.

– Ти си добро момче. – Катрин го погали по бузата. – Ще ти хареса ли да живееш с мен и мъжа ми в Дъблин?

– Тим я погледна слисано.

– Щ-щ-ще ме вземете с вас?

– С удоволствие, ако искаш. Помисли за това.

В същия ден, в който Катрин получи съобщението на тайнствения непознат, Хю и хората му пристигнаха в лагера на Макдонъл в Ентръм. Сорли Бой Макдонъл пристъпи към Хю и стисна ръката му за поздрав. За час от секундата двамата мъже останаха така, изследвайки се един друг с поглед. Войниците на Хю стояха нащрек с ръце на дръжките на мечовете си.

– Това не е клопка – каза Сорли Бой, опитвайки се да освободи възникналото напрежение. – Аз съм човек на честта.

– Вярвам ви – отвърна Хю. – Разбира се, взел съм и предохранителни мерки. – Забелязал въпросителния поглед на мъжа срещу себе си, той продължи: – Ако престъпите думата си, войските на Бет Тюдор веднага ще се нахвърлят върху вас.

Макдонъл смръщи обруленото си от бурите на времето чело, след което отново се усмихна.

– Вие сте умен и предпазлив човек, също като мен. На ваше място бих постъпил по същия начин. – Посочвайки палатката си, той каза: – Елате да се подкрепите.

Сорли Бой и Хю влязоха в палатката, следвани от Патрик и Франсис Макдонъл. След като щедро напълни чашите с уиски, Сорли Бой покани гостите си да седнат.

„На пръв поглед – мислеше си Сорли Бой – той изглежда по-спокоен от невъздържаните си роднини Шон и Търлаф и не толкова избухлив. По характер се е метнал по-скоро на дядо си Кон О'Нийл.“ Погледът на Хю издаваше интелигентност, но не бе лишен и от известно лукавство. Времето щеше да покаже дали Хю О'Нийл може да бъде от полза за Ирландия.

Наблюдавайки възрастния мъж, Хю реши, че той наистина е мъж на честта. Недодялан, но енергичен и с остър ум, Сорли Бой Макдонъл му изглеждаше достатъчно силен да ръководи рода си, но не и разтърсваната от раздори Ирландия. Навярно щеше да е добре да има на своя страна меч на този храбър воин.

– На времето графинята ми спаси живота – обясни Сорли Бой и се настани удобно на походното си легло. – Затова искам да ви помогна.

– Какъв е планът ви? – попита Хю.

– Нападението срещу Дънганън трябва да бъде бързо и безшумно –

отвърна Сорли Бой. – Ако облечем хората ви в нашите униформи, изненадата ще бъде най-силното ни оръжие. Вие ще се престорите на мой пленник.

– Цялата тази работа е прекалено рискована – изтърси Патрик. – Никак не ми харесва.

– Нямаме друг избор – обърна се към офицера си Хю.

– Да ти забият нож в гърба би било също толкова лесно, колкото и с Шон – настояваше Патрик. – Нямам вяра на Макдонълви.

При тази обида младият Франсис Макдонъл изруга и посегна към меча си. Стариият Макдонъл възпря сина си с едно успокоително движение с ръка.

– Вашият офицер е прав да ни подозира – призна Сорли Бой, – но убийството на Шон О'Нийл не стана по моя заповед.

Хю, който вярваше на мъжа срещу себе си, кимна. Не че това имаше някакво значение за него. И без това бе възнамерявал да убие чичо си.

– Вие избирате – каза Сорли Бой, като се наведе напред. – Не забравяйте, че когато отстраните Търлаф, вие ще станете неоспорим водач на рода О'Нийл.

– Тази мисъл ми хрумна вече – каза Хю.

– Как виждате бъдещето на Ирландия? – попита Сорли Бой.

Разговорът придобиваше опасен обрат. Хю, който не желаше да дава публичност на възгледите си, хвърли кос поглед към Франсис Макдонъл. Сорли Бой погледна сина си и му даде да разбере, че би желал да говори с госта си на четири очи.

Хю кимна на Патрик, който също излезе. Макар Патрик да знаеше какво мисли Хю по въпроса, присъствието му в палатката би накърнило достойнството на младия Макдонъл.

Хю отпи глътка уиски и погледна стария Макдонъл в очите.

– Разкажете ми как жена ми ви е спасила живота. Сорли Бой изпразни чашата си на един дъх и се облегна назад.

– Чакайте да помисля – поде той. – Трябва да беше преди четири или пет години...

– Лорд Макдонъл?

– Изненадан да чуе женски глас, Сорли Бой Макдонъл се надигна бавно.

– Кой е там?

– Съпругата на О'Нийл.

Макдонъл пристъпи към решетките, а Катрин вдигна свещта, за да освети лицето си. Възрастният ирландецът мълчаливо се взря в невероятно красивото лице на младата жена.

– Господине, тежко ли сте ранен?

Не последва никакъв отговор.

– Господине?

– За мен е удоволствие да се запозная с вас – най-последно рече той. – Но какво, по дяволите, правите тук?

– Донесох ви топла вода, мехлем и нещо за хапване – обясни Катрин, при което мъжът зяпна от учудване.

– Госпожо Катрин – поде Сорли Бой, който бе решил, че макар и красива, жената на Шон О'Нийл навярно не е от най-умните. – Аз не съм ваш гост, а пленник. Помагайки на врага на съпруга си, може да си навлечете гнева му.

– Вие не сте враг на мъжа ми – отвърна Катрин. – Негов враг са англичаните... а също и ваш.

– Възможно е, но се съмнявам, че той ще одобри това, което правите.

Катрин не си направи труда да му обяснява повече, а натопи една кърпа във водата и му я подаде през решетките. Последва мехлемът.

След това Катрин му подаде хляб, шунка, сирене, твърдо сварени яйца и чаша вино.

– Защо правите това? – попита той, докато дъвчеше едно парче шунка.

– Заради мъжа си, разбира се.

Заради О'Нийл? – Макдонъл не знаеше какво да мисли за отговора й.

– Ирландия е дива страна – обясни Катрин. – Ако някога Шон има нужда от помощ, надявам се да си спомните за мен.

– Шон е истински щастливец с такава жена.

– Госпожо, нямаме време за приказки – обади се Поли.

Внезапно вратата зад тях се отвори с трясък. Катрин и Поли се извърнаха уплашено. На най-горното стъпало на водещото към тъмницата стълбище стоеше Шон О'Нийл. Лицето му бе разкривено от гняв.

– Ти, коварна вещице! – изрева Шон и се втурна надолу по стълбите, следван по петите от Патрик, който се опитваше да го вразуми.

Катрин стоеше като парализирана, неспособна да откъсне поглед от лицето на съпруга си. В следващия миг Шон замахна и я удари с юмрук

толкова силно, че тя се строполи на пода. Поли извика, а Патрик го сграбчи за ръката, която се готвеше за нов удар.

– Не с юмрук, човече! – изрева в ухото на Шон той. – Ще я убиеш!

– Ти не се бъркай! – Шон отблъсна войника си.

Катрин пълзеше по пода, обляна в сълзи. Шон я сграбчи за косата, вдигна я и удари още веднъж. След това я запрати към стената.

– Моля те – стенеше тя. – Моля те, не ми причинявай болка.

Шон спря, а Макдонъл, който вече не можеше да сдържа гнева си, извика иззад решетките:

– О'Нийл! Вие сте идиот!

Когато Катрин се свлече до стената, Шон я вдигна отново и я обърна с лице към себе си. Той сви юмрук, за да я удари отново. Този път обаче младата жена бе по-бърза и го ритна с коляно в слабините. Обезумял от болка, Шон се преви на две, а Катрин се втурна нагоре по стълбите.

Някъде по средата на стълбището усети как една ръка я сграбчи за глезена и я дръпна обратно.

– Патрик! – извика Катрин, която бе изгубила опора. – Помощ!

Патрик сграбчи Шон откъм гърба и го дръпна с все сила, докато той не политна назад, без обаче да пуска глезена на жена си.

Катрин се свлече надолу по стълбата и с тъп удар се приземи по корем върху каменния под, където остана да лежи неподвижно.

– О, боже! – простена Шон и коленичи до нея. След това я обърна по гръб. От носа и устните ѝ бликаше кръв, а върху бледата ѝ кожа зееха ужасни рани.

– Тя ще изгуби детето – беззвучно рече Патрик. Погледът на Шон спря върху кървавото петно на полата ѝ, което се увеличаваше с всяка секунда.

– Повикай Мод – нареди той, докато вдигаше Катрин на ръце.

– Още съвсем рано на следващата сутрин – продължи Сорли Бой – в тъмницата дойде вашият човек, Патрик, ако не греша – и ме освободи. Чичо ви ми даде дори кон и достатъчно храна, за да се върна в замъка Пънлюс.

– И затова ѝ се отплатихте със смъртта на Шон – с мрачно лице отбеляза Хю.

– Както вече ви казах, не съм давал нареждане да бъде убит Шон – каза Сорли Бой. – По онова време не бях в Дънлюс. Твърдоглавият ми син решил, че трябва да отмъсти за начина, по който чичо ви се бе отнесъл с мен. Мислите ли, че това е достатъчна причина за вражда между

нас?

– Не. Синът ви просто ми отне удоволствието сам да убия чичо си – призна Хю.

Сорли Бой кимна.

– А сега отговорете на въпроса ми?

– Вашия въпрос?

– Как виждате бъдещето на Ирландия?

– Дългосрочните ми планове за Ирландия не включват Елизабет Тюдор – рече Хю.

– Което ще рече?

– Въстание. Ирландците трябва да бъдат управлявани от ирландци.

– Силни думи, ако трябва да бъдем честни – забеляза Сорли Бой.

Не изглеждаше особено впечатлен. – Но как да бъдат осъществени?

– Родовете от Севера и Юга трябва да се съюзят – обясни Хю. – Ще обучаваме тайно мъжете си толкова, колкото е възможно...

– Но англичаните ни дават право само на петстотин въоръжени мъже – прекъсна го Сорли Бой. – Това не е достатъчно, за да се увенчае начинанието ни с успех.

Хю се засмя.

– Позволяват ни да имаме петстотин въоръжени мъже наведнъж – оправи го той. – Когато тези петстотин бъдат обучени, ще ги заменим с други, а след това отново и отново.

– Превъзходна идея. – Ухилен, Сорли Бой си даде сметка, че харесва събеседника си. Младият О'Нийл определено бе роден за велики дела. – С какво ще въоръжаваме хората си, когато вносът на олово е забранен?

– За съжаление именията и замъците в Ирландия се намират в окаяно състояние – обясни Хю и си спечели един въпросителен поглед от страна на събеседника си. – Независимо един от друг, всеки от главатарите на знатните родове ще поиска позволение за внасяне на олово за покриването на замъка си, което след това ще претопи в мунициии.

– Трябва да се радвате на голямо благоволение пред английската кралица, за да се надявате да получите подобно позволение.?

– Братът на съпругата ми е любимец на нейно величество.

– От вас наистина може да излезе най-прочутия О'Нийл – отвърна възвръстният мъж. Бъдещето на Ирландия неочаквано бе започнало да му изглежда по-ведро. – Ако сте на моя страна, разбира се.

– Съмнявате ли се, че ще пожалая нещо, за да спася съпругата си? – попита Хю. – В края на краищата за мен Катрин е на първо място.

– Ах, да... госпожа Катрин. – Сорли Бой въздъхна, след това се усмихна на нещо, което му бе хрумнало. – Когато я доведоха, тя отказа да направи реверанс. Няма обичай да засвидетелства уважението си на свине.

Хю се засмя. Всеки от двамата мъже потъна в мислите си и разговорът замря за миг. Пред очите и на двамата бе червенокосата и зеленоока красавица с държание на кралица. След това погледите им се срещнаха.

– Как се отнасях с нея, когато я видяхте? – попита Хю.

„Мили боже!“ – помисли си Макдонъл, забелязал зараждащото се недоверие в погледа на събеседника си. Дори и да се бе оженил заради титлата, междувременно Хю О'Нийл здравата бе хлътнал по жена си.

– Е? – настоя Хю.

– Отнасях се с нея както се полага за една благородна дама – направи опит да се измъкне Сорли Бой.

– Дяволите ви взели! Нямах това предвид!

– Зная какво имахте предвид. – Сорли Бой реши, че е най-добре да каже истината. – Съмненията ви са основателни. Търлаф изнасили жена ви. Чух виковете й, но не можех да сторя нищо, защото всяка намеса би била равна на самоубийство. А сега е късно да се промени каквото и да било. Станалото станало.

Хю бе пребледнял като платно и видимо кипеше от гняв. Той поне-чи да отвърне нещо, но Макдонъл го сръза.

– Овладейте се, човече – каза той. – Воденето на война изисква бистър ум. – Той се изправи и смени темата: – Хората ви са също толкова уморени, колкото и моите. Предлагам да отдъхнем тук няколко дена, преди да потеглим.

– Съгласен – рече Хю и се изправи. – Ще използвам времето, за да наобиколя шпионите си наоколо. – Двамата мъже си стиснаха ръцете и се разделиха.

Петъкът бе дошъл. Катрин се отказа от ежедневното си посещение на гроба на Шон. Ако се престореше на неразположена, отсъствието й на вечеря можеше да остане незабелязано. Тим й бе обяснил, че както всяка сутрин ще я чака в двора, а след това ще се престори на изненадан от това, че я няма. Катрин бе успяла дори да убеди Търлаф лично да съобщи на Тим за неразположението й. При тази мисъл младата жена се усмихна.

– Имам стомашно разстройство – бе се оплакала тя – и ми се вие свят. Кажй, моля те, на Тим, че днес няма да ходя на гробищата.

– Искаш от мен да занеса съобщение на онзи безмозъчен идиот? – невярващо бе попитал Търлаф.

– И без това отиваш в двора – бе отвърнала тя. – Толкова ли би накарнило гордостта ти да поговориш с едно момче, за което ти си герой?

„Може би наистина съм задължен на момчето“ – помисли си Търлаф. От деня на злополучното произшествие при гроба на Шон Катрин напълно се бе променила и бе станала почтителна и покорна.

– Спечели – бе отстъпил Търлаф.

Сенките в двора ставаха все по-дълги. Катрин реши, че планът ѝ е успял. Бе прекарала целия ден в леглото, симулирайки неразположение. Когато нищо неподозиращата Мод качеше вечерята в спалнята ѝ и се оттеглише, Катрин щеше да изрови от дъното на сандъка от розово дърво старите си момчешки дрехи. Когато забележеха отсъствието ѝ, тя отдавна вече щеше да бъде при Хю.

Катрин протегна ръка и дръпна звънчето. Когато след няколко минути на прага се появи Мод, младата жена се усмихна едва-едва.

– Би ли казала на Търлаф, че не се чувствам добре и не мога да сляза за вечеря?

– Да. – Мод докосна челото на господарката си. – Щом сервираме на мъжете, ще ти донеса вечерята.

– Не! – извика Катрин. – Искам да кажа... няма нужда да си правиш труда. Изобщо не съм гладна.

– Гладна или не, детето има нужда от храна – настоя Мод. – Не искам да чувам възражения. Разбрахте ли ме?

– Да. – Катрин не бе разкрила плановете си пред възрастната жена, тъй като се боеше, че тя ще се противопостави на рискованото бягство. Сега се надяваше, че икономката ще се покаже достатъчно благоразумна да не съобщи веднага на Търлаф, когато намери стаята ѝ празна.

Още щом вратата се затвори след Мод, Катрин скочи от леглото и се втурна към сандъка от розово дърво. С трескава бързина тя разхвърля съдържанието му по пода, добра се до дъното и извади оттам момчешки панталони, риза, чорапи, шапка и ботуши за езда.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, а пръстите ѝ трепереха толкова силно, че се безпокоеше дали ще успее да се преоблече. Какво щеше да стане, ако някои влезеше в стаята в този момент?

Катрин се поколеба. Сега ли да сложи момчешките дрехи или да ги вземе със себе си и да се преоблече зад параклиса?

„Сега, веднага“ – реши тя. Преоблечена като конярче, имаше по-големи шансове да се измъкне незабелязано. Какъв смисъл има да поема толкова голям риск, ако я пипнеха още в самото начало.

Катрин съблече нощницата си и нахлузи панталоните. След това простена отчаяно. Панталоните бяха прекалено тесни за наедриялото ѝ тяло. Нямахме какво да се прави. Тя се напъха в тях криво-ляво и остави ризата да пада свободно, за да прикрива корема ѝ. След това прибра косата си и я скри под шапката. Накрая обу черните кожени ботуши и се насочи към вратата.

Допря ухо до нея и се послуша за шумове по коридора. Нищо. Открехна я и надникна през пролуката. Не се виждаше жива душа. Тя си пое дълбоко дъх, направи съдбоносната крачка в и затвори вратата зад себе си.

Опряла гръб до стената, Катрин се запромъкна по слабо осветения коридор към стълбището.

До слуха ѝ достигна глъчката от залата и тя спря. Поколеба се откъде да излезе – от главния или от задния вход. Задната част гъмжеше от прислужници, а отпред можеше да срещне някой закъснял за вечеря войник на Търлаф.

Катрин се спусна по стълбището, като се стремеше да остане в сянката на стената. Пътят към главния вход бе безлюден. Ако навън не се навърташе някой, навярно щеше да успее.

Растящият страх така стягаше гърдите ѝ, че тя едва успяваше да си поеме дъх, но краката ѝ я понесоха сами. Катрин се стрелна на пръсти през вестибюла, отвори вратата с ловко движение с ръка и излетя навън. Дворът беше пуст.

Катрин заобиколи краднешком постройката и облегна гръб на каменната стена. Сърцето ѝ биеше като лудо, а дъхът ѝ бе накъсан и учестен. Бебето започна да рита в утробата ѝ. Тя взе шепа пръст и начерни преbledнялото си лице. След това се спусна през поляната зад параклиса, а оттам към гробищата.

В това време Мод тъкмо бе излязла от кухнята и тръгваше към стълбището. Ядосан от това, че Катрин не бе слязла за вечеря, Търлаф се появи на вратата на голямата зала, но като съзря икономката, спря на площадката на стълбището.

– Ще занеса на Кати нещо за хапване – обясни Мод. – Бедната е толкова зле, че не може да слезе.

При тези думи Търлаф разтегли лице в гримаса.

– Днес тя ходи ли на гробищата?

– Да не сте оглушал? – тросна му се Мод. – Момичето е болно и цял ден е пазило леглото.

– Аз ще ѝ го занеса – каза Търлаф и измъкна подноса с вечерята от ръцете на възрастната жена. – Ще видим колко е болна.

– Не смущавайте момичето – скара му се Мод.

– Връщай се в кухнята – нареди Търлаф, разгневен от поучителния ѝ тон. – Аз съм възрастен човек и сам зная какво да правя.

– Хм! – Мод се обърна и изчезна по посока на кухнята.

Първото нещо, което Търлаф видя, когато влезе в празната спалня, бяха разпилените по пода дрехи. След това вниманието му привлече празното легло. Той изрева с все сила да повикат Лайъм и Мод и се спусна надолу по стълбите. Когато двамата се появиха, Търлаф тикна подноса в ръцете на икономката.

– Избягала е... тази змия – просъска той. – Не може да е стигнала далече. Мод, претърси къщата. – След това се обърна към Лайъм. – Аз ще я потърся на гробищата, а ти виж в конюшните.

Докато Търлаф даваше нареждания на Мод и Лайъм, Катрин вече се промъкваше към гроба на Шон.

Беше новолуние и наоколо бе тъмно като в рог, така че тя виждаше едва на една ръка разстояние пред себе си. Изострените ѝ от страха сетива долавяха всеки звук.

Катрин дочу тихо цвилене на кон. Тя се насочи слепешком по посока на звука и едва не се сблъска с единия от двата чакащи коня. Пред нея, там, където бе очаквала Хю, стоеше изненаданият Тим.

– Какво правиш тук? – попита тя. – С нас ли идваш?

– Аз... аз ще ви помогна да избягате – отвърна Тим. – Няма никакъв непознат и никакво съобщение.

От очите на Катрин по начернените ѝ бузи бликнаха горчиви сълзи на разочарование. Беше ѝ напълно ясно, че една бременна жена и едно умствено недоразвито момче не са в състояние да стигнат сами до Дъблин. Това би било изключително глупаво, а освен това и опасно.

– Няма да тръгна – отвърна Катрин, докато трескаво размишляваше как да се върне незабелязано в стаята си. – Мислех, че мъжът ми е дошъл да ме спаси.

– Нямаме време за приказки – подкани я Тим, сякаш тя не бе казала нищо. – Трябва да тръгваме

– Рискът да си навлечем гнева на Търлаф е прекалено голям – възрази тя.

– Но аз искам да помогна на най-добрата си приятелка – каза Тим и

я дръпна за ръката. – Трябва да бягаме.

Катрин понечи да се освободи. Внезапно очите на момчето се разшириха от ужас, а пръстите му пуснаха ръката ѝ. След това Тим политна напред и Катрин понечи да го задържи, но тежестта му я накара да се свлече на колене. Сега тя забеляза кинжала, който стърчеше от гърба на момчето.

– Света Дево Марио! – изпищя тя. – Тим!

Очите на момчето се склопиха и то не отвърна нищо повече.

– Боже мой – изхлипа Катрин, приведена над безжизненото му тяло.

Търлаф протегна ръка, за да извади ножа от раната. Зърнала ръката, която извади кинжала от тялото на Тим, а след това изтри острието в ризата му, Катрин простена.

Тя вдигна поглед. Търлаф се бе изправил пред нея като някакъв зловещ демон на отмъщението. Когато надникна в студените му, безчувствени очи, инстинктът ѝ за самосъхранение взе връх. Тя скочи и хукна като обезумяла.

Търлаф я настигна с два огромни скока, сграбчи я и я извърна с лице към себе си. След това замахна и я удари с юмрук по едната скула. Катрин политна назад, но той я сграбчи над лакътя и не я остави да падне. Отново я удари и от носа и устните ѝ рукна кръв.

– Коварна змия – изруга той, докато я влачеше обратно към двора. Катрин почти бе изгубила съзнание и не бе в състояние да протестира. – Лайъм! – извика Търлаф, докато си проправяше път през множеството от зяпнали войници. – Доведи конете от гробищата. Докарай и трупа на момчето!

Угрижено кършейки ръце, Мод чакаше пред входната врата и ужасено затаи дъх, когато видя обляното в кръв лице на Катрин и унищожителното изражение на Търлаф. Той се насочи безмълвно към стълбите. Възрастната жена се втурна след ужасяващата двойка.

След това Търлаф толкова рязко се обърна към Мод, че Катрин политна към пода. Без да обръща внимание на стоновеите и, той я вдигна, като при това едва не и изкълчи рамото.

– Разкарайте тялото на Тим – нареди Търлаф. – Ще го погребем утре сутринта.

– Света богородице! – извика Мод и се прекръсти. Погледът ѝ спря на Катрин. – Момичето е ранено.

– Сам ще се погрижи за кучката – изръмжа Търлаф и повлече скимтащата и стенеща от болка Катрин нагоре по стълбите.

Той я хвърли на пода в спалнята ѝ. Катрин възприемаше съвсем смътно побеснелия мъж, който я гледаше с неприкрита омраза.

– Моля те, не ми причинявай болка – проплака тя.

Търлаф изсумтя отвратено, след това отиде да донесе някоя от безразборно пръснатите ѝ по земята дрехи. Той я потопа в едно ведро с вода и се върна при треперещата от страх млада жена. Когато се изправи пред нея, тя потрепери.

– Ако мръднеш, ще те убия – заплаши я Търлаф, стискайки ръката ѝ в болезнена хватка. След това не особено внимателно изтри кръвта и мръсотията от лицето ѝ и прегледа подутите ѝ устни и насинено око. В момента Катрин не представляваше много привлекателна гледка, но поне нямаше да ѝ останат белези.

– Опити се да избягаш.

– Не. – Катрин направи опит да се освободи.

Хватката на Търлаф бе неумолима.

– Да не искаш да обвиниш момчето в отвличане? Може би се е опитал да те изнасили?

– Не!

– Това вече няма значение. Той е мъртъв.

Жестокото убийство на Тим я болеше повече от юмруците на Търлаф.

– Звяр! – извика в лицето му тя. Страхът в очите ѝ бе изместен от заслепяващ гняв. – Свиня такава!

Търлаф замахна, за да я удари, но се спря и отпусна ръка.

– Вината е твоя – каза той. – Ти отведе бедното момче под ножа. Трябва да свикнеш да живееш с тази мисъл. – При вида на потресеното ѝ изражение Търлаф се усмихна студено, изправи се и излезе, като грижливо заключи вратата след себе си.

– Не – промълви Катрин в празната стая. Тя зарови лице в шепа и заплака сърцераздирателно. – О, Т-гим. Не исках... Прости ми.

На сутринта обитателите на Дънганън бяха изненадани от топъл пролетен ден. Грееше слънце, а западният вятър нежно галеше земята. Търлаф стоеше в двора и наблюдаваше приготовленията около погребението на Тим. Въпреки че не бе съвсем сигурен какво точно се бе случило през изминалата нощ, Търлаф си даваше ясна сметка, че дори и да бе въоръжено, момчето не представляваше сериозен противник за него.

Но с яснота разбираше, че Катрин е била подбудителката на всичко. Тя бе направила опит да използва за целите си едно малоумно дете. Но жена като Катрин никога не би злоупотребила със симпатията на

момчето. Или грешеше? Може би трябваше да хвърли тази змия в тъмницата, за да ѝ попречи да направи нов опит за бягство, този път с някой от хората му.

„Както и да е“ – каза си Търлаф. Подобни мисли нямаше да помогнат на бедното момче. Той се отърси от чувството си за вина като от неудобна дреха, отдръпна се от гроба и заличи от паметта си спомена за смъртта на Тим.

„Този безмозъчен идиот“ – фучеше вътрешно Мойра, застанала на входа на гробищата. Трябваше да се досети, че той няма да свърши работа.

Когато видя Търлаф да се приближава към нея, Маура скри гнева си зад израз на състрадание.

– Вината не е твоя – каза тя.

Потънал в мисли, Търлаф механично я потупа по рамото.

– Ти си вярна жена.

Докосването му накара Мойра да грейне. Тя си каза, че още не всичко е изгубено.

– Винаги си добре дошъл в колибата ми – покани го тя. – Навярно би ти се отразило добре да се изплъзнеш за малко от погледите на войниците си.

За част от секундата Търлаф впери поглед в красивото лице, което го гледаше с надежда, а след това поклати глава.

– Някой друг път. Трябва да видя как е графинята.

– Вината за всичко, което се случи, е само нейна. Тя трябва да бъде наказана – просъска Мойра, давайки воля на омразата си. – Шон гние в гроба заради нея. А сега и Тим. Англичанката е вещица и трябва да бъде изгорена, преди да е погубила всички ни!

– Шон стана жертва на Макдонълони – поправи я той. – Върни се в селото и забрави тези глупости.

Мойра се извърна гневно и се отдалечи. Нямаше да позволи на тази никаквица да ѝ отнеме О'Нийл. Изглежда английската вещица бе омалгосала Търлаф, защото в противен случай сега Мойра щеше да е господарка на Дънганън.

Докато Търлаф присъстваше на погребението на Тим, Мод реши да се погрижи за Катрин. Тя влезе предпазливо в стаята и първото нещо, което ѝ направи впечатление, бяха разпилените по земята дрехи.

– Света богородице! – изплъзна се от устата на старата жена. Мод погледна към леглото, в което спеше Катрин. Защо го бе направила? Нали Макдонъл я бе предупредил да не предприема нищо рисковано,

докато двамата с мъжа ѝ не подготвят бягството. Сега лежеше сломена, а момчето бе мъртво.

Възрастната жена прекоси стаята и постави подноса със закуската на нощната масичка. След това седна на ръба на леглото. За пръв път след трагичната нощ виждаше лицето на Катрин на дневна светлина.

Долната ѝ устна бе сцепена и подута. Върху раната се бе образувала коричка, а насиненото и кървясало око изглеждаше още по-зле.

Катрин се протегна и простена, тъй като всяко мускулче в тялото ѝ се разбунтува срещу движението. Цялото тяло я болеше толкова ужасно, че тя тайно копнееше да умре. Сега отвори очи и видя икономката.

– Изглеждате окаяно – рече Мод. – Как се чувствате?

– Както изглеждам – отвърна Катрин, а дланта ѝ се плъзна по издуптия ѝ корем. Бе се случило нещо ужасно, но тя не помнеше точно какво.

– Детето е добре – успокои я Мод.

Катрин понечи да се усмихне, но лицето я болеше ужасно.

– Донеси ми, моля те, някаква нощница.

– С помощта на Мод Катрин успя да се пхне в нощницата. Тъй като нямаше желание да се връща в леглото, тя се приближи към прозореца и хвърли поглед към безлюдния двор.

– Къде са всички? – попита тя.

– Погребват Тим.

Очите на Катрин се напълниха със сълзи, които рукнаха по разраненото ѝ лице. Клетото момче! Ако не бе нерешителността ѝ, Тим навярно още щеше да е жив! Тя бе виновна за смъртта му. Разтърсвана от конвулсии, Катрин покри лице с длани, а хлипането предизвика гадене.

Мод се втурна към гърнето. След като конвулсиите на Катрин бяха попреминали, икономката ѝ помогна да се върне в леглото. После намокри една кърпа и изтри потта от отеكلото лице на младата жена.

Вратата се отвори с трясък. Търлаф влезе в стаята с решителни крачки и направи знак на възрастната жена да ги остави сами.

Мод стана и го предупреди:

– Дръж се прилично, момче. Тя не е в състояние да понесе още от твоите нежности.

Мръщейки чело, Търлаф погледна Катрин и простена вътрешно при вида на разраненото ѝ лице. Навярно не трябваше да се отнася толкова грубо с нея, но в крайна сметка тя се бе опитала да избяга от него.

– Няма да ходиш повече на гробищата – рече Търлаф. – И ще бъдеш истинска щастливка, ако някога изобщо напуснеш тази стая.

Катрин заплака и зарови лице във възглавниците. Потънал в мисли,

Търлаф приседна на ръба на леглото и я погали по рамото, опитвайки се да я утеши. Накрая младата жена се успокои, дишането ѝ стана равномерно и тя заспа.

„Защо се опита да избяга?“ – сломен се питаше Търлаф. Защо изобщо бе избягала от Дънганън и се бе омъжила за сина на едно копеле? Търлаф винаги се бе радвал на симпатиите на жените. Беше ѝ направил почтено предложение, което тя отхвърли. Това обаче сега нямаше никакво значение. Никога нямаше да я пусне да си отиде. Никога, докато смъртта не грабнеше един от тях.

Изминаха три дена. Смазана, Катрин стоеше на прозореца и гледаше двора, но настроението ѝ не се подобряваше.

Търлаф никога не я бе разпитвал за онази съдбовна нощ, но бе сигурен, че идеята за бягството не би могла да дойде от Тим. Катрин неизменно му разказваше все една и съща история – била убедила момчето да открадне за нея един кон, за да може тя да избяга. Който и да бе изработил плана за бягство, тя не желаше да излага на опасност ничий друг живот, освен своя. Катрин пое цялата вина върху себе си, вбесявайки Търлаф, който чувстваше, че тя лъже. Единственият неизяснен въпрос, който тегнеше във въздуха, бе кой бе дръзнал да си навлече гнева на О'Нийл.

Катрин въздъхна сломено. Предстоеше ѝ още един дълъг самотен ден, който трябваше да прекара в стаята си. От вчера вратата вече не се заключаваше, но тъй като се съмняваше, че ще ѝ позволят никакви волности, Катрин не бе напускала стаята. Сега вече бе истинска пленница.

Мод почука на вратата, влезе и понечи да изнесе недокоснатата закуска, но ѝ дожаля за самотната млада жена и остана да почисти стаята. Икономката се боеше за Катрин, която се бе затворила в себе си и не забелязваше нищо от ставащото около нея.

Катрин загърби прозореца и заговори толкова неочаквано, че възрастната жена се изплаши.

– Мод? – рече Катрин. – Къде е Търлаф?

– В залата.

– Добре. – Катрин се запъти към вратата.

– Къде отивате? – изненадано попита Мод.

– Трябва да говоря с него.

– Струва ми се, че идеята не е добра – предпазливо каза Мод. – Не привличайте вниманието на Търлаф и не му давайте да разбере, че се чувствате по-добре.

– Съмнявам се, че Търлаф ме е забравил – отвърна Катрин и отвори

вратата. – Освен това ще полудея, ако прекарам дори още една минута в тази стая.

Когато стигна до стълбището, тя се поколеба. Правилно ли постъпваше? Да я убие бе най-лошото, което Търлаф можеше да й стори, а в това й състояние то дори й се струваше за предпочитане.

Катрин изправи рамене, вирна брадичка и стъпи на най-горното стъпало. Когато стигна края на стълбището и с натежали като олово нозе се отправи към голямата зала, смелостта й вече се бе изпарила. На вратата спря, пое си дълбоко дъх и пристъпи прага.

Никой не й обърна внимание. С колебливи стъпки Катрин се приближи към почетната маса, където седеше Търлаф и разговаряше с Лайъм.

Войниците, покрай които минаваше, прекъсваха разговорите си и я проследяваха с поглед. Търлаф, който бе забелязал внезапната промяна на настроението в залата, вдигна поглед и я забеляза.

Когато Лайъм понечи да стане, за да й предложи един стол, Търлаф му се тросна:

– Не мърдай! – Пламнал от срам, мъжът се подчини. Търлаф не откъсваше поглед от Катрин и забеляза колебанието и уплахата й. „Почти мога да пипна страха й“ със задоволство си помисли той.

Пребледняла като платно, Катрин отстъпи крачка назад. Слизайки в залата, бе направила ужасна грешка. Ах, защо не бе послушала Мод? Катрин се обърна и понечи да избяга, но студеният му, заповеднически глас я спря.

– Стой – изрева Търлаф, а когато Катрин го погледна в лицето, добави: – Изглежда искаш да ми кажеш нещо важно, иначе Мод не би ти позволила да напуснеш стаята.

– Тя не бе в състояние да ме спре – каза Катрин, за да защити икономката.

– Да, ти си една дяволски вироглава жена – съгласи се Търлаф. – Е, какво искаш?

Събирайки цялата си смелост, Катрин пристъпи крачка напред и каза с висок, но треперещ глас:

– Аз б-б-бих ис-с-кала да отида д-до гробищата.

Търлаф отметна глава назад и се разсмя с пълен глас, обърна се към мъжете си, а след това отново към нея.

– Това сигурно е някаква шега.

– Не, аз...

– Проклятие! – изфуча Търлаф и удари с юмрук по масата. Без да

откъсва поглед от младата жена, той се изправи и се приближи към нея. Катрин устоя на погледа му, без да трепне.

„Тази жена или е дяволски смела – помисли си Търлаф, – или е глупачка.“

– Опита се да избягаш, а сега имаш наглостта да ми искаш позволение отново да отидеш на гробищата? – с презрение в гласа попита той. – Уважаема, вие ме изненадвате.

– Моля те – каза Катрин и импулсивно се вкопчи в ръката му. – Важно е.

Там където бяха пръстите ѝ, ръката му гореше. Един дълъг миг Търлаф остана така, вгледан в хубавите ѝ очи, тези бездънни зелени езера. Давайки си сметка, че хората му наблюдават необичайната сцена, Търлаф рече:

– Обясни защо посещението ти на гробищата е толкова съдбовно важно? Да не кроиш нов план за бягство, скъпа?

– Трябва да се погрижа за гроба на мъжа си и...

– Мъжът ти е в Дъблин, забрави ли?

– ...и за гроба на Тим – продължи Катрин, сякаш той изобщо не я бе прекъсвал. – Трябва да се помоля за него. Моля те...

Обхождайки залата с поглед, Търлаф забеляза, че на лицата на хората му е изписано състрадание. Как би могъл да отхвърли една толкова трогателна молба, при това пред изпълнена със съчувствие публика?

– Е, добре – с нежелание се съгласи той, улови я над лакътя и я изведе от залата. – Ще те изведе навън.

В двора Търлаф я извърна с лице към себе си, така че тя бе принудена да го погледне, и я заплаши:

– Ще бъдеш наблюдавана и ако се опиташ да избягаш, ще убия Мод.

– Разбрах – рече Катрин. – Бих искала да набера малко цветя. Може ли най-напред да мина през градината? – В отговор на кимването му тя понечи да се обърне, но спря, тъй като си бе спомнила за ирландската овчарка Дейзи и малките ѝ. – Някой погрижил ли се е за кучетата на Тим?

– Кучетата са мои – поправи я Търлаф. – Както всичко останало в Дънганън. – Докато я наблюдаваше, погледът му омекна. Търлаф протегна ръка и изненадващо нежно погали бузата ѝ. – Всичко.

След като се бе погрижила за гроба на Шон, Катрин коленичи пред пресния гроб на Тим и постави откъснатите в градината цветя до простия дървен кръст. Тя се прекръсти, сведе глава и започна да се моли за

душата на момчето, но скоро мрачните ѝ мисли отново взеха превес.

– Съжалявам – прошепна тя. – Само заради мен трябваше да се простиш с живота толкова рано. Ако не се бях колебала толкова...

Сломена от чувство за вина, Катрин се обля в сълзи.

„Призованите от смъртта са избавени от бремето на живота – помисли си тя, а останалите са пленници на душевните си страдания.“

Потънала в размисли за трагичната си съдба, Катрин не забеляза, че не е сама. Когато се изправи, за да напусне гробищата, срещу себе си видя тъмни, преливащи от омраза очи. Катрин извика от уплаха.

– Значи тук била вещицата със зелените котешки очи – просъска Мойра и се прекръсти. – Няма да позволя да погубите и Търлаф, подобно на Шон.

– Изчезвай – грубо заповяда Катрин.

Мойра не помръдна. При вида на обезобразеното лице на съперницата ѝ на устните на Мойра трепна злорада усмивка.

– Изчезвай или ще съжаляваш – заплаши я Катрин.

„Английската вещица вече не е красива“ – помисли си Мойра, засмя се и изчезна.

Катрин я проследи с поглед. По обратния път се почувства по-самотна от всякога. Заобиколена от врагове, почти не можеше да си представи, че някога бе гледала на Дънганън като на свой дом.

15

Както всеки ден, Катрин спря на входа на гробищата и се огледа. Въпреки топлите слънчеви лъчи я полазиха студени тръпки.

След като не забеляза нищо необичайно, Катрин прогони неприятното чувство, че е наблюдавана и се отправи към гроба на Тим.

Коленичила пред гроба, тя постави върху него свежите цветя, които бе донесла, прекръсти се и се помоли за душата на момчето. Днес бе решила да не ходи на гроба на покойния си съпруг, така че стана и се обърна.

– О! – уплашено извика Катрин.

На няколко крачки от нея, иронично стиснала устни, стоеше Мойра. Катрин, която бе разколебана от заслепящата омраза в погледа на жената срещу себе си, отстъпи крачка назад.

– Тайните заклинания няма да ви помогнат вече – каза Мойра. – Трябваше да избягате, когато имахте възможност за това.

– Ти си планирала бягството ми заедно с Тим.

Мойра пристъпи заплашително близо и със светкавично движение замахна към Катрин. Преди обаче блестящото острие да достигне целта си, Катрин я бе сграбчила за китката и сега с всичка сила я дръпна напред. Мойра изгуби равновесие и политна към земята.

Викайки за помощ, Катрин се втурна към входа на гробищата, но наедрелият корем ѝ пречеше да се движи. Тя настъпи полите на роклята си и падна, поставяйки ръце пред корема си, за да запази детето.

Само след миг Мойра бе при нея и двете жени започнаха да се търкалят по земята. Катрин направи опит да отблъсне нападателката си, но скоро остана без сили и бе притисната по гръб към земята.

Блестящият кинжал проряза въздуха. Със силата на отчаянието Катрин се търкулна настрана и вдигна ръце, за да се предпази от смъртоносния удар. Острието засегна лявата ѝ ръка, от която бликна фонтан

– Не! – изкрещя Катрин.

Мойра отново се опита да я прободe с ножа. В този момент обаче сякаш от небитието изникна една ръка, която изпреварвайки смъртоносния удар, я стисна за китката.

– Коварна змия – изръмжа Търлаф и изби оръжието от ръката на жената. Той изви ръката ѝ на гърба и я притисна по корем на земята.

След това се извърна към Катрин, но забеляза с бялото на очите си

повторното проблясване на стоманата. Търлаф изби кинжала от ръката на Мойра, сграбчи я за гърлото и започна да стиска все по-силно и по-силно.

Катрин с ужас наблюдаваше как Маура се бори за въздух, как силите ѝ започват да я напускат и накрая тялото ѝ остана да лежи безжизнено на земята. Трепереща от страх, Катрин скочи и се втурна към гроба на Тим.

– Помощ! Помощ!

– Върни се! – изфуча Търлаф, докато гледаше след нея и сипеше ругатни.

Катрин трескаво се опитваше да намери някакво скривалище, като постоянно отчаяно се извърещаше назад. Накрая забеляза кървящата си ръка и подгизналата от кръв рокля.

– Боже мой – простена тя и падна на колене.

– Не искам да те боли – каза Търлаф, който бе изникнал до нея. Той съблече ризата си и уви в нея кървящата ръка. След това вдигна Катрин на ръце и я понесе към двора.

– Мод! – изрева Търлаф, докато изкачваше стълбите. Внимателно сложи Катрин на леглото и се обърна към икономката. – Мойра се опита да я убие.

– Трябва ми гореща вода – каза Мод, след като хвърли бегъл поглед към подгизналата от кръв риза. – Изпатете някой да ми донесе игла и конец. – Когато забеляза преbledнялото лице на Катрин и полуспуснатите ѝ клепачи, възрастната жена добави през рамо: – Наредете също да ми донесат чаша греяно вино и сънотворните ми билки.

Търлаф изпълни онова, което му бе казала Мод и реши, че е време да се отърве от трупа на Мойра, така че се запъти към двора.

В този момент видя откъм конюшните към него да тича един от войниците му.

– Имаме проблем... – задъхано извика той.

Във въздуха се разнесе свистене и върху двамата мъже се изсипа дъжд от стрели. Една от тях се заби в рамото на войника и той се свлече на земята. Друга, носеща инициалите на граф Тирон, се заби току пред краката на Търлаф.

Дворът на Дънганън бе пълен с войници на Макдонъл и Хю О'Нийл. Заварени напълно неподготвени, хората на Търлаф слагаха оръжие.

– Добър ден, скъпи братовчедо – каза изникналият сякаш от небитието Хю.

– Очаквах те – отвърна Търлаф. – Добър ден за умирање, не съм ли прав?

– Ако човек има желание да се срещне с твореца си – рече Хю и извади кинжала си. Забравили всяка лоялност, войниците се събраха в двора, за да наблюдават двубоя на двамата благородници.

Търлаф се ухили, въпреки че не му бе до смях, и също извади кинжала си. В сравнение с него – с огромния му ръст и физическа сила – граф Тирон приличаше на юноша.

Хю и Търлаф започнаха да се дебнат и да обикалят в кръг като в някакъв танц на смъртта. Всеки от тях се опитваше да открие силните и слаби страни на противника си. Търлаф притежаваше по-голям обхват на действие, но пък Хю бе по-пъргав.

– Хайде, ела, кучи сине – предизвикваше го Търлаф. – Ще получиш жена си само през трупа ми.

Хю неочаквано направи крачка напред и докосна с острието на кинжала си бузата на Търлаф, от която потече първата кръв, след това също толкова бързо отскочи назад.

– Ще ме бръснеш или ще ме убиваш? – попита Търлаф. Звучеше доста по-спокоен, отколкото всъщност се чувстваше. – Ела по-близо и се бори като мъж.

Хю не се оставяше да бъде предизвикан. За да победи човек като Търлаф, имаше нужда от бистър ум. И късмет.

Само редките стонове на двамата противници и свистенето на остриетата нарушаваха легналата в двора тишина. Отново и отново двамата се нападаха един друг, а след това се отдръпваха, но никой не успяваше да спечели надмощие.

Неочаквано Търлаф се оказа в непосредствена близост до братовчед си. Хю замахна като бесен, за да го пониже, но не уцели и Търлаф отскочи назад.

Хю го последва. Търлаф, който само това и бе чакал, подложи крак, така че противникът му изгуби равновесие и политна към земята, изпусвайки оръжието си.

Търлаф мигновено се оказа над него, но още преди блестящото острие на кинжала му да докосне гърлото на Хю, той сграбчи смъртоносната ръка и се опита да я извие назад.

– Всичките тези години, през които си близал ботуши в двора на английската кралица, толкова са те изнежили, че приличаш повече на жена – подигра му се Търлаф.

В отговор Хю с все сила ритна братовчед си в слабините. Търлаф

изрева от болка и пусна за миг противника си. Хю се изгъркаля настрана, напипа кинжала си и отново скочи на крака.

Задъхвайки се, двамата мъже продължиха да се дебнат, да се спускат един към друг и отново да отскачат назад. Краят настъпи изненадващо за всички.

– Заслужава си човек да рискува живота си само заради една нощ с Кати – опита се да провокира съперника си Търлаф, за да го накара да направи погрешна стъпка. – Толкова страдна и отзивчива...

Хю простена от гняв и попадна в обхвата на оръжието на противника си. Блестящата стомана изсвистя, прорязвайки въздуха в широка дъга, за да прободне гърдите му.

Хю отскочи в страни, прехвърли кинжала от дясната в лявата си ръка и го заби в гърлото на противника си.

Напълно неподготвен, Търлаф изпусна оръжието си и сграбчи врата си, от който стърчеше кинжалът. След това с ужасяващ хрип се преви и се строполи на земята, където остана да лежи неподвижно.

Тогаво го чуха. Смразяващ кръвта вик на болка и страх проряза въздуха.

– Катрин! – Следван по петите от Патрик, Хю се втурна към къщата, а след това нагоре по стълбите, воден от виковете на жена си. Болзените викове секнаха внезапно точно когато двамата мъже се бяха добрали до вратата на спалнята.

– Отворете! – извика Хю и започна да блъска с юмруци по заключената врата.

– Мод, вътре ли си? – попита Патрик. – Аз съм, Патрик. Отвори вратата.

Ключът се превърта в ключалката и след миг вратата се отвори. Хю и Патрик се втурнаха покрай икономката.

Катрин лежеше в безсъзнание на леглото.

– Какво си направила с нея? – попита Хю и се втурна към съпругата си.

– Ших ръката й – отвърна Мод. – Тя току-що припадна.

Хю, който копнееше да вземе Катрин в обятията си, понечи да седне на ръба на леглото, но Мод го изгони.

– Погрижете се за хората си, а аз ще си довърша работата. Когато отново дойде в съзнание, ще й дам приспивателно, което да успокои болките. Няма да навреди на детето, не се безпокойте.

След това Мод се обърна към Патрик.

– Е, момчето ми, значи само щом ти обърнах гръб, ти без много

шум се ожени за дъщеря ми. Най-малкото, което сега можеш да сториш, е да изчезнеш.

Патрик се ухили.

– При цялото ми уважение към теб, Мод, не съм се оженил за Поли, защото съм искал да те имам за тъща. – След тези думи той се насочи към вратата.

Хю се наведе и целуна Катрин по челото.

– Слава богу – каза той и напусна стаята.

– Амин – промърмори Мод и вдигна иглата си.

Хю, който се чувстваше отговорен за страданията на съпругата си, с бавни стъпки се насочи към двора. Някой бе махнал трупа на Търлаф и сега мъжете се шляеха насам-натам, без да знаят какво да правят.

Лайъм пристъпи към Хю и коленичи пред него.

– Аз, Лайъм Макмартин, поставям живота и мечата си на служба на граф Тиرون, глава на рода О'Нийл.

От редиците на войниците на Хю се разнесоха шумни ликуващи възгласи. Той погледна към мъжа, който стоеше на колене пред него. Бе постигнал още една своя цел, но чувстваше сърцето си необичайно празно. Успехът не означаваше нищо за него, ако жена му не можеше да го сподели.

– Стани – каза Хю на Лайъм.

След това всеки от войниците на Търлаф се закле във вярност пред главата на рода О'Нийл. Когато и последният от тях приключи, Хю нареди на групичка мъже начело с Конъл да направят приготовления за погребението на Търлаф, което трябваше да се състои на другата сутрин.

– Как е госпожа Катрин? – Макдонъл хвърли на Хю въпросителен поглед.

– Не особено добре.

– Бедното момиче – каза Сорли Бой. – Ще ѝ трябва известно време, за да се съвземе, но тя е млада и притежава силна воля.

– Надявам се – отвърна Хю.

Сорли Бой, който възнамеряваше да помоли Хю да пренощува с хората си в Дънганън, за да тръгне на сутринта към замъка Дънлюс, отвори уста, но не можа да произнесе нито звук. В този момент в двора влятя самотен ездач в униформата на Макдонъллови. Младият мъж скочи от коня си, без да обръща внимание на разбуненото множество.

– Ангъс! – изненадано извика Макдонъл. – Какво търсиш тук?

По знак на Хю войниците се отдръпнаха, за да пропуснат ездача.

– Случи се ужасно нещастие – извика Ангъс с разширени от ужас очи. – Госпожа Макдонъл ми нареди да открия вас и съпруга ѝ.

– Какво се е случило? – попита Сорли Бой. – Бъди кратък.

– Кухнята на замъка Дънлюс стана жертва на разбунтувалото се море – каза Ангъс с ужас в гласа.

– Какво? – Макдонъл не вярваше на ушите си. Войниците на О'Нийл и Макдонъл се приближиха, за да чуват по-добре.

– Откъм морето ни връхлетя ужасна буря с двуметрови вълни – започна да разказва Ангъс с драматичен тон. – Никой не разбра как кухнята се откъсна от главната постройка и... потъна в морето!

Насъбралите се войници, които вече мислеха куриера на Макдонъл-лови за побъркан, го зяпнаха е отворени уста.

– Снаха ви не знаеше какво да прави – каза Ангъс, свивайки рамене. – Малкото, останало за ядене, бе поднесено за вечеря, при това с голямо закъснение.

Сорли Бой Макдонъл отметна глава назад и се разсмя гръмко.

– До здрачаване остават още няколко часа – обърна се той към Хю, – така че ще поемем към къщи.

– Елате поне да се подкрепите малко – покани го Хю.

– С удоволствие – съгласи се Сорли Бой. – Предполагам, че в Дънлюс не ни очаква вечеря.

– Сийн, виж дали конете на Макдонъл-лови са готови за път – нареди Хю на един от мъжете си. След това новият господар на замъка Дънганън въведе в голямата зала първия си гост.

Два часа по-късно той изпрати Макдонъл и хората му и заедно с Патрик и Лайъм се оттегли в работния кабинет. Разшифроването на небрежно водените сметки на имението им отне целия следобед. Скоро и на тримата бе ясно, че Търлаф е ставал повече за войник, отколкото за господар на имение като замъка Дънганън.

На Хю му костваше огромни усилия да се концентрира, тъй като мислите му неизменно бяха при Катрин. Дали се бе събудила, или още спеше? Какво си мислеше? Знаеше ли, че той е тук? Щеше ли някога да му прости проявеното нехайство?

Бе станало време за вечеря. Хю копнееше да се качи в спалнята на Катрин, но етикетът изискваше поне тази вечер да бъде с хората си. Костваше му огромни усилия да влезе в голямата зала, вместо да изкачи стълбите към втория етаж.

Вечерята вече бе към края си, когато Хю се извини и прекоси залата, като на няколко пъти спира, за да говори или да се пошегува с някой

от мъжете си. Най-сетне се добра до стълбището и като се увери, че наоколо е безлюдно, ускори крачка. Не след дълго бе пред стаята на жена си.

Отвори вратата и влезе.

Мод седеше в едно кресло до леглото, в което спеше Катрин. Хю прекоси стаята и погледна жена си. Катрин бе бледа като платно, а по лицето ѝ още имаше следи от преживените страдания. Мод бе увила ранената ѝ ръка в снежнобяла ленена превръзка.

– Дадох ѝ приспивателно – обясни възрастната жена. – Утре отново ще се почувства по-дооре.

– Благодаря – рече Хю. – Сега върви да си починеш.

– Не мога да я оставя сама – възрази икономката.

– Аз ще бъда при нея.

Мод изгледа Хю с известна скептичност.

– Аз съм неин съпруг.

Тя кимна с нежелание, надигна се от креслото и излезе от стаята.

Хю събу ботушите и нави ръкавите на ризата си. Седна в креслото и като опъна крака, се загледа в лицето, което толкова дни постоянно бе пред очите му. Наведе се напред, подпря брадичката си с ръка и остана така, питайки се какви ли тайнствени сънища спхождаха Катрин в това ѝ състояние.

Устните на младата жена потрепнаха и се разтеглиха в едва долови-ма усмивка, но след това лицето ѝ отново стана сериозно. Тя започна да се върти в леглото, мърморейки несвързани думи.

Хю наблюдаваше лицето на жена си. Сънищата ѝ трябва да бяха приятни.

Когато по бузата ѝ се стече една сълза, той седна на ръба на леглото и взе Катрин в обятията си. Погали нежно гърба ѝ, което изглежда ѝ действа успокояващо.

Хю внимателно я положи обратно върху възглавниците, легна до нея и я обви с ръце.

Как можеше да изтрие от паметта ѝ онова, което се бе наложило да изстрада в лапите на Търлаф? Как изобщо можеше да дръзне да я помолите да му прости и отново да го дари с любовта си?

Изминаха часове, преди да намери утеха в съня.

16

Още съвсем рано на другата сутрин Мод влезе в спалнята на Катрин и внимателно побутна Хю по рамото. Когато той отвори очи, възрастната жена сложи пръст на устните си и посочи вратата към съседната спалня.

Хю кимна и се освободи от прегръдката на спящата си съпруга. След като бе вдигнал от пода ботушите и ризата си, той последва икономката в съседната стая.

– Погребението на Мойра и Търлаф е едно не особено приятно задължение, с което човек да приключи колкото е възможно по-скоро – каза Мод. – Приготвила съм ви топла вода за миене. Ще остана при графинята, докато се събуди. – След тези думи възрастната жена изчезна в спалнята на Катрин.

Няколко часа по-късно Катрин стоеше до прозореца и гледаше към двора, където Хю разговаряше с Патрик. Любовта към Хю изпълваше сърцето ѝ и болеше повече от наранената ѝ ръка.

Похотта на Търлаф я бе омърсила и Хю нямаше да я пожелае никога повече. При първа възможност щеше да му предложи развод и да се върне в Англия. При тази мисъл сърцето и се сви, но Катрин не искаше да живее с мъж, който не можеше да отвърне на любовта ѝ.

Хю вдигна поглед и я видя да стои до прозореца. Той прекъсна Патрик наред изречението и се втурна нагоре по стълбите.

Объркан Патрик също погледна нагоре и видя Катрин, която тъкмо се отдръпваше от прозореца. „Аха!“ – помисли си той, а на устните му трепна усмивка. Щеше да му достави огромно удоволствие да вземе графа на подбив..

Катрин се обърна рязко. Хю се бе вмъкнал в стаята, без да почука и сега двамата стояха един срещу друг и се гледаха със смесени чувства.

„Изглежда същия“ – помисли си Катрин. По ситните бръчици около очите му обаче можеше да бъде отгатната умората и грижите от последните дни. Щеше ли той да забрави какво ѝ бе сторил Търлаф и да я обикне отново?

Хю огледа жена си и забеляза нощницата и небрежно наметнатия халат. На слънчевата светлина сресаната ѝ коса приличаше на искрящ водопад от пламъци. Погледът му спря върху превързаната ѝ ръка.

Можеше ли да му прости за онова, което ѝ бяха причинили, и да го обикне отново?

Хю прекоси стаята и седна в едно от креслата пред камината, след това подкани Катрин да седне до него.

– По-добре ли си днес? – попита той, когато тя седна в другото кресло.

– Да – отвърна Катрин и сведе поглед от страх пред гнева в очите му.

„Тя ме презира“ – помисли си Хю, който напразно чакаше жена му да го погледне. Той се покашля нервно.

– Трябва да поговорим за нашето бъдеще.

Катрин не откъсваше поглед от корема си, а сърцето ѝ щеше да се пръсне. Съзнаваше, че трябва да каже нещо, преди да се изпарят и малкото смелост и решителност, които ѝ бяха останали. Една бърза и безболезнена раздяла би била най-доброто и за двамата. И все пак...

– Гледай ме в очите, когато разговаряш с мен – изтръгна я от мислите ѝ Хю.

Катрин вдигна изпълнения си с болка поглед и Хю почти съжали, че я бе накарал да го погледне.

– Бих... бих искала да се върна в Англия – обясни Катрин.

– Ти си моя съпруга и мястото ти е при мен – каза Хю, скривайки болката си зад прекалено остър тон. Никога нямаше да я пусне да си отиде. С времето щеше да успее да си възвърне любовта и доверието ѝ.

Катрин бе объркана, но в сърцето ѝ трепна плаха надежда. Може би той изобщо нямаше намерение да се разделя с нея?

– Но...

– Наистина ли мислиш, че ще ти позволя да ме напуснеш, докато носиш в утробата си моя наследник? – Още докато изричаше тези думи, Хю осъзна, че не се бе изразил по най-добрия начин и предпочете изобщо да не беше отварял уста.

Пребледняла като платно, Катрин потръпна. Той държеше единствено на детето. А когато то се появеше на бял свят? Какво щеше да стане тогава? Щеше да ѝ вземе детето и да я изхвърли.

– Кога се връщаме в Дъблин? – с прекършен глас попита Катрин, опитвайки се да съдържи сълзите си.

– Догодина.

– М-моля?

– Аз съм глава на рода О'Нийл и мястото ми е в Ълстър – рече Хю. – Синът ми трябва да бъде роден тук.

– А какво ще стане с моите деца? – извика Катрин. – Не мога да живея без момичетата!

– Не се вълнувай, скъпа – каза Хю, след това се усмихна замислено. – Разбира се, ще наредя веднага да доведат Мейв и Шана.

– Да не се вълнувам? – Катрин скочи гневно. Тя прониза с поглед смаяния си съпруг. – Мислиш ли, че Дънганън е свързан за мен с приятни спомени, безчувствен глупак? Не искам да остана нито ден повече на това ужасно място. – Когато му обърна гръб и се запъти към прозореца, косите ѝ се вееха зад нея като бакъреночервени светкавици.

Хю гледаше върховете на ботушите си и мълчеше. За миг в помещението се възцари абсолютна тишина. Най-сетне той се изправи, прекоси стаята и застана зад Катрин.

– Съжалявам, Кати. Можеш ли да ми простиш за онова, което е трябвало да понесеш заради мен?

Объркана, Катрин се обърна и видя неприкрития страх в очите му.

– Вината не е твоя.

На лицето на Хю се изписа облекчение, а погледът му се разведри. Той посегна към здравата ръка на Катрин и понечи да я поднесе към устните си, но Катрин потръпна и я издърпа.

– Моля те – прошепна тя и отстъпи крачка назад. Жадуваше за докосванията му, но същевременно се боеше от тях.

– Както желаяш – хладно рече Хю и понечи да излезе от стаята. Катрин не биваше да вижда сълзите в очите му. В коридора той спря и изтри една сълза от бузата си. След това си пое дълбоко дъх, овладя се и се спусна по стълбата, за да се заеме със задълженията си на глава на рода О'Нийл.

Под предтекст, че страда от болки в ръката, Катрин прекара целия ден в стаята си и вечеря сама. Когато Хю я помоли на следващата сутрин да го съпроводи из земите около замък, тя отказа без някаква конкретна причина.

Копнееше да бъде с мъжа си и все пак предпочиташе усамотението на стаята си, защото не можеше да понесе да застане пред войниците на Търлаф, които бяха станали свидетели на унижението ѝ. Измъчван от чувство за вина, Хю не искаше да я насилва, но с всеки изминал ден търпението му бе подложено на все по-голямо изпитание.

Дните отлитаха.

Тогава дойде вечерта, в която чашата на търпението преля.

Решен да сложи точка на всичко това, Хю се подкрепи с две чаши уиски, след което напусна кабинета и изкачи стълбите към спалнята на

жена си. Отвори вратата, без да чука и влезе.

Онова, което видя, предизвика у него непознато чувство на умиление. Катрин седеше пред камината и шиеше бебешки дрешки. Хю тихо прекоси стаята и застана до нея.

– Изплаши ме – извика Катрин вдигна поглед към него. – Мислех, че си слязъл за вечеря.

– Това възнамерявам да сторя, скъпа. Дойдох, за да те повикам и да слезем заедно.

Мръщейки чело, Катрин сведе поглед към ръкоделието си и каза:

– Не мисля, че ще мога. Ръката ми...

– Изглеждаш чудесно – рече Хю. – Освен това искам да вечеряме заедно.

– Не съм гладна – излъга тя. Погледите им се срещнаха.

– От какво се боиш? – попита той.

– Не се боя – припряно рече Катрин. – Остави ме сама.

– Аз съм господарят тук – ледено каза Хю. – Все още си моя жена, така че ще трябва да ми се подчиняваш.

– Моля те... ти не разбираш – проплака тя.

Гласът на Хю омекна.

– Тогава ми обясни какво те безпокои.

– Аз... аз... Търлаф ме омърси.

Хю се вцепени. Защо трябваше да му напомня това?

– Зная какво е направил Търлаф – каза той – и не виждам защо трябва да се ровим в тези неща.

– Но...

– Скъпа, напълно съм наясно какво е направил той и реших да се опитам да го забравя. Станалото станало.

– Ти си решил да забравиш? – невярващо повтори Катрин. Тя се изправи и го стрелна с поглед. – Колкото и лесно да е да се забрави, всичко това се случи на мен, а не на теб!

Решен да постигне своето, Хю се изправи пред жена си.

– Просто не мога да видя връзката между онова, което ти е сторил той, и желанието ми да вечеряш с мен.

Раменете на Катрин се отпуснаха. Тази вечер щеше да му бъде трудно да я придума.

– Мъжете в залата знаят...

– Няма да се отделям от теб – обеща Хю. – След това ще ти бъде по-лесно. Вярваш ли ми? – Хю протегна ръка и зачака.

Катрин се взря в изпълнения му с надежда поглед и протегнатата

ръка и изгуби самообладание.

– Аз... аз... просто не мога.

– Хвани ме за ръка и влез в залата с достойнство – заплаши я Хю – или ще трябва да те замъкна за косите.

Катрин преглътна нервно.

– Няма да посмееш.

– Почакай да видиш – предизвика я той.

Катрин остана за миг като вцепенена, след това мина покрай него и се насочи към вратата. Отвори я, но долитащият от залата шум я изплаши.

Тя се притисна към него като малко момиченце.

– Ще ме хванеш ли за ръка?

Сърцето на Хю се късаше, но изразът на лицето му остана неумолим. Ако сега отстъпеше, Катрин никога нямаше да се реши да слезе долу.

Двамата се хванаха за ръце и заслизаха по стълбите. С всяка крачка долитащият от залата шум ставаше все по-силен, а лицето на Катрин – все по-бледо.

– Всичко ще бъде наред – каза Хю. Той спря и я целуна по челото, за да я окуражи. – Обещавам.

Без да пуска ръката му, Катрин изправи рамене и кимна. Хю я поведе към залата, а отчаяно вкопчените ѝ в ръката му пръсти му причиняваха не само физическа болка.

Граф и графиня Тирон влязоха в залата с царствена походка и се насочиха към почетната маса.

Войниците, покрай които минаваха поздравяваха Хю и се усмихваха на Катрин. Окуражена, тя им отвърна, но усмивката замря на лицето ѝ, когато видя пред себе си Лайъм.

– Добър вечер, графиньо – каза той и отстъпи встрани. – Радвам се да ви видя отново здрава и в добро разположение на духа.

– Благодаря – промърмори Катрин.

Патрик я посрещна с добре познатата ѝ иронична усмивка.

– Видът ти стопля сърцето ми – каза той и седна до нея.

– Благодаря ти, Патрик – усмихнато рече Катрин. Мод се появи, на товарена с чинии с телешко рагу. Докато им сервираше, тя рече:

– Чудесно е отново да ви види човек на полагащото ви се място, госпожо.

– Ами ти не ми донесе вечеря – докачи я Катрин, а на устните ѝ трепна усмивка. – Постами ме пред избора да слеза в залата или да умра

от глад.

– Прислугата е за това, да следва нарежданията на господаря си – каза Мод. След това хвърли многозначителен поглед към Хю и добави: – Това и права.

След като Мод се бе оттеглила, Катрин се обърна към съпруга си. Хю направи невинна гримаса.

– Обзалагам се, че тази проклета жена никога не е следвала нечий нареждания – избоботи Патрик и накара сътрапезниците си да избухнат в смях. – Така е възпитала и дъщеря си, но вече е късно да се съжалява.

Патрик хвърли поглед към Катрин и се опита да я докачи.

– Всички жени са еднакви – придирят, карат се, недоволстват. А, между другото, Кати, струваш ми се понаедряла, откакто старите ми очи те видяха за последен път.

Хю се засмя звучно, а Катрин му хвърли строг поглед.

– Съпругът ми изглежда е забравил, че макар и наедряла, му нося доста злато – каза тя. – Скоро той ще е горд баща, а Ирландия ще се сдобие с третия граф Тирон.

Хю разклати виното си.

– Може и да е момиче – подхвърли той.

– Не, няма никакво съмнение, че ще е момче – каза Катрин, взе голямо парче хляб и дебело го намаза с масло.

Лъжицата на Патрик увисна във въздуха току пред устата му. Той преглътна една усмивка и се обърна към Хю, който му хвърли замислен поглед.

Както посягаше към чашата си за вино, Катрин вдигна поглед и прегледня. Пред нея стоеше Лайъм, а в ръцете му се мяташе космата тъмносива топка.

– Графиньо, нося ви поздрави от Дейзи – каза той.

Катрин го погледна недоумяващо.

– Малките вече не сучат – обясни Лайъм и вдигна високо скимтящото кученце. – Това е кутрето, което не е годно за лов. Или сте променила намеренията си?

– Не е годно за лов? – попита Хю.

– Клетото кутре куца – отвърна Лайъм и посочи едната му задна лачичка. – Вижте. Сакато е.

Хю и Патрик се наведоха през масата и огледаха лапичката. Уплашеното кученце заскимтя жално.

– Дай ми го – нареди Катрин. Тя го притисна към гърдите си, погали го по главичката и се зае да го утешава: – Бедно създание.

Кутрето я близна по бузата и я накара да прихне. След това се сгуши в нея и я заоглежда с големите си тъмни очи.

Щастлива, Катрин откъсна парченце месо и му го подаде. Кутрето го изяде и отново се сгуши на гърдите ѝ.

– Може и да е куцо, но не е глупаво – забеляза Патрик и всички наоколо се разсмяха.

– Ще го нарека Вулкан – предложи Катрин.

– Вулкан? – в един глас повториха Патрик и Лайъм.

– Много подходящо име – съгласи се Хю. – Ще ти помогна да го дресиращ.

– Обясни ми, моля те, какво значи това име – каза Патрик. – Май не е ирландско.

– Римско е – обясни Хю.

– Римско? – Лайъм повдигна вежда.

– Вулкан бил могъщ бог на огъня и син на Юпитер, безспорният повелител на римските богове – обясни Катрин. – Нещо като нашия „ard gí“. Юпитер го запокитил от небето на земята и той окуцял. Така станал бог на куците.

– Но защо Юпитер изхвърлил собствения си син? – попита Патрик.

Тъй като не можеше да си спомни, Катрин погледна за помощ към съпруга си, но той ухилено извърна поглед.

– Забравила съм.

– И таз добра. Поднасяш ни някаква история – избоботи Патрик, – а точно когато започва да става интересно, замлъкваш.

Катрин сви рамене виновно.

– Благодаря ти, че ми донесе Вулкан – каза тя, когато Лайъм поне-чи да се отдалечи.

– За мен беше удоволствие – отвърна той.

Катрин вдигна едната от предните лапички на кученцето и помахаша с нея на Лайъм.

Разговорът се завъртя около други теми, но нито Хю, нито Патрик споменаваха Търлаф. Уморена от напрежение и преживените вълнения, Катрин не можа да скрие една прозявка. Вулкан също се прозяваше в скута ѝ.

– Мисля, че е време да те изпратя до стаята ти – рече Хю. – Остави Вулкан на Патрик. Той ще се погрижи за него.

– Не – възрази Катрин и веднага се разсъни. – Вулкан ще спи при мен.

Хю бе сигурен, че в очите на Патрик са се появили дяволити

пламъчета, затова предпочете да не го поглежда. Едно куче можеше да спи до нея, но той не. Хю реши да запази спокойствие.

– Е, добре – промърмори, тъй като не желаше да разваля хубавата вечер.

В спалнята си Катрин остави Вулкан на пода и кутрето веднага се спусна – толкова бързо, колкото му позволяваше куцото краче – да проучва новото си обкръжение.

Катрин погледна Хю със смирена усмивка.

– Съжалявам, че се държах толкова ужасно. Ти беше напълно прав.

– Винаги съм прав – докачи я Хю. – По-често трябва да се вслушваш в мъдрите ми слова.

Катрин се ухили.

– Желая ти приятни сънища, любима – прошепна той, поднесе здравата ѝ ръка към устните си и напусна спалнята. След това се върна в работния кабинет, където двамата с Патрик прекараха още няколко часа в разчитане на небрежно водените книги на имението.

Едва доста по-късно Хю пожела на Патрик лека нощ и се качи в своята спалня. Той седна на ръба на леглото, събу ботушите си и се изкуши да удостои съпругата си и кутрето ѝ с едно кратко посещение.

Хю тихо отвори вратата между двете спални и на пръсти се добра до леглото на Катрин. Гледката, която завари, го накара да се поусмихне. Катрин спеше спокойно, а кутрето се гушеше в нея.

Хю се наведе, приглади един непокорен кичур, който падаше върху челото ѝ, и нежно я целуна. След това измери с поглед кученцето, което бе вперило в него големите си тъмни очи.

– Няма още дълго да се шириш на мястото ми, драги – прошепна Хю.

Сякаш го бе разбрал, Вулкан оголи зъбките си и изръмжа неодобрително.

– Дръж се прилично или ще изхвърчиш от тази стая – прошепна Хю със строг глас и заплаши малкото с пръст. – Тук аз съм господарят, не ти.

Вулкан затвори очички.

Доволен от победата, Хю се отпрати към леглото си.

През следващите няколко седмици Катрин от ден на ден ставаше все по-угрижена. Дните прекарваше в стаята си и само вечер слизаше заедно с Хю в голямата зала, но страхът ѝ от срещата с войниците на О'Нийл не отслабваше.

И което бе още по-лошо, чувството за вина заради смъртта на Тим бе заседнало дълбоко в душата ѝ и не ѝ даваше мира. Катрин се чувстваше отговорна за смъртта на момчето, но не намираше сили да посети гроба му.

Всеки ден Катрин стоеше до прозореца и копнееше да почувства по кожата си сгръващите лъчи на майското слънце, но се задоволяваше с това, да шие бебешки дрешки.

Вулкан, когото тя безмерно обичаше, бе още един повод за притеснения в нейния малък свят. Всичките ѝ опити да го дресира оставаха беззвучни и кутрето бе постоянен повод за търкания между нея и Мод.

Катрин настояваше икономката да извежда Вулкан на разходка и от ден на ден възрастната жена ставаше все по-недоволна заради допълнителното си задължение. Катрин знаеше, че е несправедливо да иска това от Мод, но без Хю нямаше сили да се среща с хората му.

Сега тя се извърна от прозореца, за да позвъни за Мод. Беше станало време за разходката на Вулкан. Малко след това се появи икономката, която изглежда не бе в най-добро настроение.

– Вулкан трябва да бъде изведен – каза Катрин.

– Тогава го изведете сама – тросна ѝ се Мод. – Нямам желание да ставам бавачка на една толкова безполезно създание.

– Аз съм графинята на Тирон – каза Катрин и се изправи в пълен ръст пред Мод. – Подчинявай се на заповедите ми или си търси нова работа.

– Нито ще се грижа за малкия звяр, нито ще си търся друга работа – отвърна Мод, която бе малко по-висока от Катрин. – Господар в този дом е графът, а не вие.

Двете жени стояха една срещу друга и си разменяха войнствени погледи. Накрая Катрин отстъпи.

– Не мога да изведа Вулкан – призна тя със сълзи в очите. – Ако можех, щях да го сторя.

Гласът и изражението на Мод поомекнаха.

– Защо пък не?

– Защото... се боя.

– Няма от какво да се боите – увери я Мод. – Видях ви да стоите до прозореца и зная как копнеете да излезете навън. Не можете да прекарате остатъка от живота си в тази стая. Вземете Вулкан и се разходете с него из градината.

Катрин нерешително прехапа долната си устна.

– Бих могла да занеса цветя на гробищата – рече тя накрая. – Къде е мъжът ми?

Мод се поколеба. Гробищата със сигурност не бяха най-подходящото място за повдигане на настроението.

– Графът е в кабинета.

Следвана от палавия Вулкан, Катрин напусна стаята си и за пръв път от онзи трагичен ден, към които постоянно я връщаха кошмарите ѝ, слезе сама по стълбите и се отправи към кабинета.

Хю тъкмо бе възложил на Патрик да замине за Дъблин. Патрик и отряд войници на графа трябваше да доведат Поли, Мейв, Шана и баващата Нели.

– Влез – извика Хю в отговор на почукването ѝ.

С отварянето на вратата Вулкан се втурна в непознатата за него територия.

Катрин се усмихна на мъжете.

– Надявам се, че не преча – каза тя. – Мога да дойда по-късно.

– Влез – рече Хю с надеждата, че жена му най-сетне е превъзможна ла душевните си терзания и всичко ще тръгне по старому.

– Може ли да занеса малко цветя на гробовете? – попита Катрин.

– Това е твоят дом – обясни ѝ Хю. – Няма нужда да искаш позволение за каквото и да било.

– Разбира се, просто исках да те уведомя. – Тя се изчерви засрамена. – Съжалявам, ако съм попречила.

– Иди с нея – обърна се Хю към Патрик, след като Катрин бе изчезнала. – Сега гробищата не са най-подходящото място за. Кати. Тя държи на теб. – Патрик кимна в знак на съгласие и напусна стаята.

Вулкан се втурна през портата на гробищата, но Катрин се поколеба. Възможно ли бе душите на наскоро починалите да ѝ сторят нещо? Тя огледа пустите гробища. Въпреки топлите лъчи на слънцето по гърба ѝ полази студена тръпка и тя потрепери.

Катрин събра цялата си смелост, направи няколко крачки и като не се случи нищо, въздъхна с облекчение. Ослушвайки се и за най-лекия

шум, Насочи се към гроба на Шон. Тя коленичи пред паметната плоча, отстрани отдавна увехналите цветя и постави на тяхно място свежия букет, който бе донесла със себе си. След това се прекръсти и се помоли за душата на покойния си съпруг.

Малко след това се появи Патрик и от страх да не я уплаши извика за поздрав още отдалече. След това коленичи до нея, прекръсти се и промърмори, заеквайки, една кратка молитва.

– Двамата с Шон израснахме заедно – рече Патрик. – Загубата на близък човек е единствената болка в живота на ирландец.

– Амин – отвърна Катрин. – Сестрите ми винаги са твърдели, че в Ирландия живеят изключително варвари, но изглежда има някакво равновесие. За всяка трохичка щастие трябва да заплатим с болка.

Патрик скочи на крака и помогна на Катрин да се изправи. Когато понечи да тръгне към изхода, младата жена поклати глава и пое в обратната посока.

– Хю ли те изпрати? – попита тя, докато вървяха по алеите между гробовете.

– Да, той се безпокои нещо да не смути разходката ти.

Патрик я погледна.

– Графът изпитва чувство за вина.

– Защо? – изненадано попита Катрин.

– Чувства се отговорен, че те е пуснал без охрана.

– Хю не можеше да знае...

– Радвам се, че виждаш нещата по този начин – прекъсна я Патрик наред думата. – Може би трябва да му го кажеш.

– Тук е – каза Катрин и спря пред друг един гроб. Тя коленичи, подреди донесените цветя и започна да се моли.

– Тим? – отрони се от устните на Патрик, когато прочете името върху надгробната плоча. – Но той бе още момче. Как е станало?

Катрин продължаваше да се взира в гроба, сякаш не бе чула въпроса му. Как можеше да му признае вината си за смъртта на Тим? Какво щеше да си помисли Патрик за нея? Хю щеше да научи и тогава... По бузите ѝ рухна горчиви сълзи.

Патрик коленичи до нея и утешително сложи ръка на рамото ѝ.

– Разкажи ми все пак какво се случи.

– Грешката беше моя – изхлипа Катрин. – Аз съм виновна за смъртта на Тим.

Убеден, че тя не би могла да навреди и на мравка, Патрик я държа в обятията си, докато сълзите ѝ пресъхнаха.

– Какво се случи?

– Бяхме се сприятелили с Тим и той се опита да ми помогне да избягам, но аз се поколебах. Търлаф... – Тя замлъкна, неспособна да продължи.

Изморен от обикаляне насам-натам, Вулкан закуцука към тях. Катрин взе кутрето на ръце, а то започна да ближе солените сълзи от бузите ѝ.

– Търлаф е убил момчето – рече Патрик. – Грешката не е била твоя и не трябва да се укоряваш. – След това добави: – Да съм те лъгал някога?

– Да, лъгал си ме. – Смехът на Катрин бе по-скоро хлипане.

– Вярно, но не за такива неща. – Патрик я щипна по чипото носле и този жест я накара да се засмее. – Остави Вулкан на мен, аз ще го отнеса обратно.

– Прави го, докато все още можеш – каза Катрин и му подаде кутрето. – Ирландските овчарки не остават вечно бебета.

Патрик пристисна Вулкан към лицето си и целуна влажната му муцунка.

– Само след няколко месеца Вулкан със сигурност ще ме носи на гърба си.

Когато напуснаха гробищата, Патрик угрижено огледа Катрин. Да, можеше да се пребори с чувството ѝ за вина, но за това щеше да му е необходимо доста време.

Хю, който разговаряше в двора е Конъл и Лайъм, още отдалече зърна Патрик и Катрин, които се връщаха от гробищата. Когато се приближиха, забеляза подутите ѝ, зачервени очи и разбра, че е плакала. Заради Шон ли бе плакал или заради онова, което ѝ бяха причинили? Нищо не желаше по-горещо от това Катрин най-сетне да му се довери.

– Чаках те – каза Хю, докато поемаше кученцето от ръцете на Патрик. – Време е Вулкан да бъде дресиран.

– Опитай да те видим – докочи го Катрин. Тя добре знаеше, че мъжът ѝ само щеше да си вземе белята. Сама цяла седмица се бе мъчила да научи на нещо кутрето, докато накрая не се отказа.

Патрик, Конъл и Лайъм се ухилиха на честолюбието на графа. Няколко стоящи наблизко войници се опитаха да скрият усмивките си.

– Ще посмее ли някой – включително и скъпата ми съпруга – да склучи един малък облог за изхода на това начинание? – предизвика зрителите Хю.

– Не искаме да ти измъкваме с мъка изкараните пари – отвърна

Патрик. Всички в двора, включително и скъпата съпруга, се засмяха.

В този момент се появи мърморещата Мод, която смяташе за грях да се хаби хубава храна заради някакво си куче, и недоволно подаде на Хю чиния с апетитни парченца месо. Без да обръща внимание на хапливите ѝ забележки, Хю поднесе чинията под носа на Вулкан, на когото му потекоха лигите.

– „Седни!“ и „На място!“ ще бъдат първите команди, които ще научи Вулкан – обяви Хю и подаде чинията на Катрин.

След това постави Вулкан на земята, натисна задната част на тялото му към земята и заповяда:

– Седни! – След това възнагради кутрето с едно парченце месо. Вулкан научи урока си учудващо лесно:

С „На място“ бе доста по-трудно. Хю нареди на Вулкан да седне, а след това нареди около него парченца месо. Кучето ведага скочи и ги излапа.

Зрителите избухнаха в смях. Хю изруга на глас, но всъщност не бе истински ядосан. Би устроил в двора на замъка състезания с каруци, ако знаеше, че това ще накара жена му да се усмихне.

– Ако дамата на сърцето ми мисли, че би постигнала по-голям успех от мен, моля да заповяда – предизвика я Хю, повдигайки вежди.

След като тикна чинията в ръцете на Патрик, Катрин пристъпи напред и коленичи до кутрето. След това погледна Хю и го помоли:

– Отдалечи се малко и постави едно парче месо на земята.

Когато Вулкан понечи да се спусне към месото, Катрин го задържа и каза меко:

– На място.

Вулкан започна да скимти и да се опитва да се изскубне.

– На място – с малко по-строг глас нареди Катрин и кучето се успокои.

Катрин го пусна, при което Вулкан вдигна глава и размаха опашка, но остана на място. Зарадвана, Катрин го похвали и го възнагради с парче месо.

Катрин помоли Хю да премести забраненото парче месо малко по-близо и повтори същото нещо. Когато парченцето остана непобутнато пред самата муцунка на Вулкан, Катрин му позволи да го изяде.

– Имаше нужда от нежната ръка на една майка.

Хю наблюдаваше неочаквания обрат с намръщено чело, тъй като се бе надявал да впечатли Катрин, като дресираща малкия ѝ любимец.

– Вулкан трябва да се научи също да се приближава при повикване

– обясни Хю, нареди на кучето да легне и се отдалечи на няколко крачки от него.

След това вдигна ръка, подхвърли във въздуха едно парче месо и извика:

– Ела.

Вулкан наклони глава на една страна и остана да лежи с муцунка върху предните лапички. Дворът бе огласен от смях.

– Мисля, че Вулкан е уморен – извика Катрин и се закиска.

– Или сит – добави Патрик. Всички с изключение на Хю се запреливаха от смях.

– Ще оставим другите команди за утре – рече Хю и предложи ръка на жена си. – Какво ще кажеш да се прибираме?

Катрин го улови под ръка, но Вулкан не помръдваше.

– Бедничкият, направо е капнал – каза тя и погледна Хю с омагьосващите си зелени очи. – Не би ли могъл да го поносиш.

Хю спря, за да вземе на ръце опърничавото кутре. Когато го вдигна, Вулкан тъкмо бе решил да удовлетвори една своя физиологична нужда.

– Ти, коварно чудовище! – изръмжа Хю и се обърна към Катрин. – Целите ми ботуши са мокри!

Мъжете в двора се държаха за stomасите, а в очите им имаше сълзи от смях.

Когато Хю настигна жена си, изражението на лицето му се промени. Усмехнат, той пристъпи към нея.

– Просто е чудесно да те видя отново усмихната – каза Хю.

Катрин се изчерви, а Хю неочаквано тикна кутрето в ръцете ѝ и влезе в къщата.

Мъжете вече се бяха разпръснали из двора, когато отвърте прозвуча възбуденият глас на Катрин.

– Ах, ти, непослушно куче! Цялата ми рокля е мокра! – В отговор се разнесе гръмкият смях на Хю.

Рано на другата сутрин Катрин слезе в двора, защото искаше да изпрати Патрик, който заминаваше за Дъблин, за да доведе Мейв и Шана. Пребледняла от притеснение, Катрин стоеше до съпруга си и гледаше Патрик, който вече се качваше на коня.

– Бъди предпазлив! – помоли го тя. – Колко ще продължи пътуването?

– Не се безпокой – успокой я Хю и сложи ръка на рамото ѝ.

– Ще браня малките до последен дъх – увери я Патрик. – Още преди края на месеца ще сме в Дънганън.

Катрин протегна ръка и стисна неговата. След това каза:

– Бог да те пази, приятелю.

Хю стисна ръката на своя офицер и му пожела добър път. Когато мъжете се скриха от погледа им, Хю се обърна към жена си. Тя угрижено бе повдигнала вежди, а на лицето ѝ се четеше страх.

Хю се надяваше пристигането на Мейв и Шана да допринесе за пълното оздравяване на Катрин и да ѝ помогне да заличи от паметта си ужасните събития от миналото. Що се отнася до него, възнамеряваше през следващите няколко седмици да прекара много часове със съпругата си.

– Какво те тревожи, Кати?

– Мислиш ли, че вече са ме забравили?

– За кого говориш?

– За дъщерите си. – Катрин се опита да прочете истината в очите на Хю. – Мислиш ли, че Мейв и Шана са ме забравили?

– Да забравят майка си? – Хю се засмя. – Не ми се вярва.

– Но откакто за последен път се видяхме мина много време.

– На теб ти се е сторило много – каза Хю и я прегърна нежно. – Освен това, кой би могъл да те забрави?

Лъчите на утринното слънце се отразяваха в бакъреночервената коса на Катрин и я обграждаха с тайнствен ореол. Големите ѝ зелени очи блестяха като смарагди, а прелъстително розовите устни будеха желание за целувка.

Хю се наведе, за да опита от примамливата сладост на устата ѝ, но Катрин се вцепени от страх и уплашено отстъпи назад.

– Никога няма да ти причиня болка – каза Хю и отдръпна глава в мига, в който устните им вече почти се докосваха.

– Прости ми – извини се Катрин и съжали за хладното си държание, но страхът в погледа ѝ остана.

Хю се насили да се усмихне и смени темата.

– Макар че още е рано – предложи той, – Вулкан би могъл да получи втория си урок.

Уплашеният израз в очите на Катрин изчезна и тя дяволито погледна мъжа си.

– За негово величество, кралят на кучетата, е прекалено рано за ставане – каза тя. – Вулкан все още спи в леглото ми.

Хю усмихнато погали корема ѝ.

– Защо не му направиш компания. Да разнасяш постоянно това бреме сигурно е ужасно изморително.

– Признавам, че съм напълняла – каза Катрин, – но до раждането има още три месеца.

– Скоро ще се клатушкаш като патица, моя трудноподвижна съпруго – докачи я Хю, докато двамата влизаха в къщата.

– Като патица ли? – изфуча тя. – Как смееш да ми говориш така? Никога досега не съм се клатушкала като патица.

– Когато беше бременна с Шана, имаше абсолютно същата походка, – настояваше Хю, докато се изкачваха по стълбите към спалнята на Катрин.

– Никога!

– Виждала ли си се някога отстрани? – попита Хю. – Както гледам, сега патешката походка ще се появи още по-рано.

Очите на Катрин пръскаха гневни искри, но след това тя си спомни оплакванията на Фиона и не можа да сдържи усмивката си. Изглежда бе дошло време за заслужено наказание. Катрин осъзна, че съпругът ѝ полага всички усилия да я разсмее, така че забрави грижите си.

Почувства се виновна за това, че бе отблъснала целувката му.

– Какво ще кажеш да закусим заедно в спалнята ми?

– С удоволствие. – Хю я целуна по бузата и се запъти към стълбите.

Катрин го проследи с поглед, след това докосна с пръсти бузата, по която я бе целунал. „Може би все пак ме обича?“ – учудено се запита тя, но страховете ѝ взеха връх и тя отпусна рамене, сякаш смазана от бремето на грижите. Тя не бе достойна за любовта му. Похотта на Търлаф я бе омърсила.

Докато се спускаше по стълбите, Хю си подсвиркуваше доволно. Жена му се бе показала доста по-дружелюбно настроена от предишните дни и той възнамеряваше да се възползва от тази възможност. Вече се забелязваше известен, макар и малък, напредък в отношенията им.

Когато по-късно същия ден Катрин коленичи пред гроба на Тим, я връхлетя плашещото чувство, че е наблюдавана. Страхът я сковаваше и ѝ пречеше да се огледа, но нервите ѝ бяха изопнати до скъсване.

Върху надгробния камък падна сянката на някакъв мъж. Катрин се обърна с вик и вдигна ръце, сякаш искаше да се защити от някои нападател.

– Аз съм – каза Хю и улови ръцете ѝ.

Трепереща, Катрин зарови лице в дланите си и въздъхна с облекчение. Трябваше ѝ известно време, докато се овладее.

„Всемогъщи боже! – помисли си Хю. – Какво трябва да е преживяла, за да се бои и от сенките?“

– Не бива да шпионираш хората – каза Катрин и се опита да започне да диша равномерно. – Ужасно ме уплаши.

– Не съм те шпионирал, но въпреки това съжалявам, че те изплаших. – Погледът на Хю падна върху надгробната плоча. – Мислех, че ходиш на гроба на Шон.

– Понякога се отбивам и тук – отвърна Катрин и отпусна ръце в скута си. Тя отново се обърна към гроба и събра цветята от предния ден.

– Кой е Тим? – попита Хю. – Защо идваш на гроба му?

Катрин се престори, че не е чула въпроса му. Какво можеше да му каже? Ако научеше истината, той щеше да я презре завинаги. Никой нормален човек не би искал убийца за съпруга.

Без да обръща внимание на мълчанието ѝ, Хю коленичи до нея.

– Отговори ми.

– Патрик не ти ли е казал? – попита тя, отбягвайки погледа му.

– Патрик никога не би злоупотребил с доверието ти. Питам те още веднъж, кой беше Тим?

Катрин трескаво търсеше някакъв правдоподобен отговор. Как можеше да му каже истината? Тогава трябваше да се прости с надеждата да си възвърне любовта на мъжа си. Най-сетне промълви само:

– Тим беше едно коняръче.

– Едно коняръче не може да бъде толкова важно за теб. – Хю усещаше, че тя крие нещо. – Защо идваш на гроба му?

Катрин мълчеше.

– Моля те, Катрин, недей да криеш от мен – настоя Хю. – Готов съм да споделя с теб всяко бреме.

Катрин разбра, че не може да скрие истината и трябва да приеме трагичната съдба на самотата.

– Никой не може да сподели бремето на едно убийство.

– Убийство?

– Аз убих Тим.

Хю невярващо поклати глава. Той бе сигурен, че Катрин не е способна на подобна постъпка.

– Разкажи ми всичко – каза той. – Искам да знам цялата история.

Взирайки се в гроба на момчето, Катрин му разказа с подробности за отвлечането ѝ от Дъблин и за смъртта на Тим. Когато завърши разказа си, тя сведе засрамено глава.

– Угризенията ти са напълно безпочвени – каза Хю и повдигна

брадичката ѝ, така че Катрин трябваше да го погледне в очите.

– Значи не ме мразиш? – попита тя.

– Обичам те – отвърна Хю и сърцето му се сви, когато забеляза неприкритата надежда в погледа ѝ. Той я взе в обятията си, а Катрин склони глава на рамото му.

„Вината е само моя“ – реши Хю. В основата на всичко бе неспособността му да защити Катрин. Той се закле пред себе си никога повече да не допусне същата грешка.

През следващите няколко седмици Хю неуморно ухажваше жена си – нещо, което въпреки двата ѝ брака и трите ѝ деца, никога досега не ѝ се бе случвало. През по-голямата част от времето двамата се разхождаха заедно и разговаряха. Разказваха си спомени от детинство, споделяха надежди за децата си, а Хю ѝ разкриваше плановете си за Ирландия.

Той непрекъснато се кълнеше в любовта си към нея и постепенно започва да забелязва как душата ѝ се отърсва от бремето на спомените и грижите.

Създадоха си ритуал, Хю да я посещава преди лягане. Понякога двамата бърбеха до късно през нощта, а понякога седяха мълчаливо, като просто се радваха на компанията си.

Единственият проблем за Хю в една подобна ситуация се състоеше в това, че той не възнамеряваше да се примири с един платоничен брак.

„Търпението е богоугодна добродетел – мислеше си Хю – и навярно вече ми е гарантирано място отдясно на твореца.“

За да се избави от еднообразието на шиенето на бебешки дрешки, един слънчев следобед Катрин реши да се поразходи в парка. Тя извика Вулкан, излезе от стаята си и тръгна по коридора.

Докато се спускаше по стълбите, се молеше никой да не забележи отсъствието ѝ. Съпругът ѝ се бе превърнал в една угрижена за пиленцето си квачка и навярно нямаше да одобри тази разходка във времето, когато Катрин обикновено си почиваше.

Следвана по петите от Вулкан, Катрин профуча през антрето и отвори вратата. Сърцето ѝ едва не спря, когато неочаквано се сблъска с мъжа си.

– Защо не си почиваш? – попита Хю, който изглежда тъкмо влизаше.

– Прииска ми се да поседна в градината – обясни Катрин и се изчерви, тъй като се чувстваше така, сякаш я бяха спипали да върши нещо нередно. – Свежият въздух ще се отрази добре на детето.

– Ах, Кати, ти си непоправима – усмихнато рече Хю и ѝ протегна

ръка. – Аз също тъкмо се канех да отида в градината. – Той изобщо не си направи труда да прикрие очевидната си лъжа.

Известно време двамата мирно се разхождаха между лехите. След това Хю видя една пейка, където можеха да поседнат.

– Не искаш ли да си починеш малко, скъпа? – попита той.

– Не, но ако си уморен, ще се оставя да ме убедиш да седнем под онова дърво – отвърна Катрин и посочи едно дърво на няколко крачки от тях.

– Но там няма пейка.

– Какъв остър поглед имаш – докачи го тя. – Бихме могли да седнем в тревата.

Хю я отведе до дървото и свръхвнимателно ѝ помогна да седне.

– С удоволствие бих ти предложила скута си, но се боя, че в момента изобщо нямам такъв.

Тъй като прие това като намек, Хю каза усмихнато:

– Затова пък аз имам и настоявам да го използваш.

Катрин се излегна и положи глава в скута му. След това доволно му се усмихна, докато той нежно галеше лицето ѝ.

Вулкан докуцука от някъде и се стуши до господарката си с муцунка върху корема ѝ. Когато Катрин погали главата на кутрето, Хю изпита абсурдното желание да е куче.

– Много мило от твоя страна да ми посвещаваш толкова голяма част от времето си – каза Катрин. – Шон никога не го е правил.

– Шон вечно бе зает с войните си.

– Ти нямаш ли подобни планове? – Катрин не можеше да повярва. Ирландците живееха от войни. Какво щяха да правят, ако нямаше война? „Ще кроят нова?“ – казваше ѝ някакъв вътрешен глас.

– Воювах с Магуайър по необходимост – каза Хю, внимателно подбирайки думите си. – Не бих искал никога повече да воювам със свои сънародници, още по-малко пък заради кралицата.

– Значи възнамеряваш да воюваш с англичаните?^

– Не съм казвал подобно нещо – избягна въпроса ѝ Хю. – От теб никога нямаше да излезе добър дипломат. Доволен съм от настоящия ни живот. Мирът винаги е за предпочитане. Освен това бихме могли да разширим влиянието си чрез браковете на Мейв и Шана, когато те...

– Но те са още деца – с упрек каза Катрин.

Внезапно Вулкан скочи, изръмжа по посока на корема ѝ и се отдаде на куцукайки.

– Какво му стана? – попита Хю.

– Бебето го ритна. Дай ми ръката си. – Катрин постави дланта на Хю върху корема си, без да изпуска от поглед очарованото изражение на лицето му, когато усети движенията на бебето.

– Започва да ми омръзва да съм толкова дебела – оплака се Катрин.
– Представи си как ще изглеждам, когато бебето се роди.

– Никога не си изглеждала по-добре – рече Хю.

– Тогава ще е момче. Чувала съм, че жените, които носят момчета, се разхубавявали.

Хю поклати усмихнато глава, след което настоя тя да поспи. Катрин се отпусна, а когато дишането ѝ стана по-бавно и равномерно, Хю разбра, че съпругата му е заспала.

Той влюбено наблюдаваше лицето, което завинаги бе запечатал в паметта си. Буйната коса на Катрин подчертаваше безукорната ѝ, копринено нежна кожа. Под спуснатите клепачи се криеха очите на богиня – искрящи смарагди. Под малкото чипо носле розовите устни мамеха за целувка.

Хю устоя на изкушението и извърна глава, но скоро погледът му отново неустойимо бе привлечен от устните ѝ. Катрин бе съвършена красавица, истинска принцеса, самото изкушение. По дяволите! Тя бе негова жена! Погледът на Хю преливаше от обич, но в него имаше и още нещо...

Хю неволно се наведе над нея и целуна чувствената ѝ уста. Катрин въздъхна насън и отвори устни. Целувката на Хю стана по-страстна и младата жена се събуди.

– Остави това – строго рече тя.

– Няма нищо неестествено един мъж да изпитва нежност към жена си – отвърна Хю, чиито устни все още бяха току до нейните.

– Това е похот, а не нежност. Освен това не мога... не мога да се държа като съпруга.

– Но ти вече си го правила – подсмихна се Хю.

Катрин се изчерви.

– Изобщо не изпитвам необходимост да го правя. Ако трябва да бъдем честни, ще те разбера, ако се поогледаш наоколо.

– Ти си най-неумелата лъжкия, която някога съм срещал – каза Хю и нежно я щипна по чипото носле. – И не забравяй да споменеш за тази лъжа при следващата си изповед!

Катрин се засмя неволно.

18

– Хю!

Катрин се втурна надолу по стълбите толкова бързо, колкото позволяваше напредналата ѝ бременност. Уплашен от виковете ѝ, Хю се показа на вратата на работния си кабинет.

– Децата ми пристигнаха – извика Катрин и се насочи към вратата.

Подсмиввайки се на неприкритата ѝ радост, Хю я последва в двора и я улови над лакътя.

– Успокой се – посъветва я той, докато наблюдаваха влизащата в двора кола и съпровождащите я войници. – Вълнението може да навреди на бебето.

Хю направи няколко крачки към колата и вдигна чергилото. Разнесоха се радостни детски възгласи и Мейв и Шана се хвърлиха на гърдите на Хю който бе протегнал ръце към тях и сега млясна всяко от момичетата по бузата. След това се обърна към жена си, която гледаше дъщерите си с влажни от вълнение очи.

Шестгодишната Мейв бе умалено копие на майка си. Червената ѝ коса бе грижливо сплетена, но по време на бурната прегръдка с Хю на челото и зад ушите ѝ бяха паднали няколко непокорни къдрици, прекалено големи за продълговатото личице, а чипото, вирнато нагоре носле ѝ придаваше дяволит вид.

Двегодишната Шана бе копие на Шон О'Нийл и всички, които още не я бяха виждали зяпнаха от почуда. Момичето имаше сините очи на баща си, а енергично присвитите му устни издаваха повече твърдоглавие, отколкото бе обичайно за дете на нейната възраст. Лицето ѝ бе обрамчено от блестяща черна грива, тъй като грижливо сплетената плитка вече бе в безпорядък.

Хю постави ритачите с крачета деца на земята и те с ликуващи възгласи се спуснаха към майка си. Катрин се наведе, прегърна и двете и със сълзи на очи ги притисна към себе си.

– Тъжна ли си, мамо? – попита Мейв.

– Това са сълзи на радост, принцесо – подсмръкна Катрин. – Ужасно съм щастлива, че отново сте при мен.

Мейв, която не можеше да свърже плача и радостта си, мислеше: „Колко странно!“ Тя плачеше само когато беше тъжна или се бе ударила. Още преди да успее да попита майка си за това, прозвуча гласът на

сестра й:

– Виж! – Шана посочи корема на майка си.

– Вашето малко братче или сестриче расте в корема на мама – обясни Катрин. – Също както вие двете с Мейв. – Докато усвояваше удивителната новина, Шана придоби въпросително изражение.

– На всяка майка й се издува корема – обясни Мейв на сестра си. – Когато бебето излезе, коремът изчезва.

Дворът се огласи от смеха на струпалите се войници и прислуга.

Мейв хвърли неодобрителен поглед към смеещата се публика, което само още повече развесели зрителите, тъй като в раздражението си момичето още повече заприлича на майка си.

– Мод, ела и виж дъщерите ми – извика Катрин.

Икономката се появи и дари момичетата с по една усмивка. „Най-сетне – помисли си тя – Дънганън ще бъде огласен от детски смях.“ Мили боже, колко дълго се бе наложило да чака!

– Когато те видях за последен път, още беше дребосъче – каза Мод на Мейв. – Сега вече си почти голяма.

Мейв грейна от гордост и направи пред икономката изискан, макар и малко несигурен реверанс. Дочуло зад гърба си приглушено хихикане, момичето се обърна, за да види кой бе посмял да й се присмее отново.

– Това е Шана – представи по-малката си дъщеря Катрин.

Когато икономката се наведе, за да огледа момичето по-отблизо, очите й се напълниха със сълзи.

– Тя е копие на Шон – с глух глас каза възрастната жена, връхлетяна от спомени. Мод извади от джоба на престилката си една кърпа, звучно си издуха носа и добави: – Дано само да е наследила вашия характер и да не е толкова избухлива като баща си.

Задържан от силната ръка на Хю, до този момент Вулкан бе седял, скимтейки, тъй като изгаряше от нетърпение да подуши новодошлите, но сега се изскубна, втурна се към момичетата и близна всяко от тях по лицето. Тъй като вече бе станал доста голям и силен, в радостта си той едва не събори Шана на земята.

– Седни – извика Катрин. Вулкан се подчини, но продължи възбудено да размахва опашка. – Мейв и Шана, това е Вулкан – с театрална сериозност го представи на дъщерите си Катрин. – Вулкан, това са двете ми дъщери.

Ако едно куче можеше да почувства човешкото въодушевление, то случаят със сигурност бе точно такъв. Мейв и Шана извикаха от радост при вида на тази чудесна играчка, втурнаха се към кучето и започнаха

да го милват, за което той им се отблагодари с безброй млясвания с език по бузите, ръцете и крачетата.

Усмехната, Катрин нареди на Мод да внимава за децата и се изправи, за да поздрави камериерката си. Тя прегърна и целуна Поли, след което пристъпи към Патрик, който стоеше до Хю.

– Донесох ти всичко, което бях обещал – тъкмо казваше Патрик.

– Какво е трябвало да донесе? – попита Катрин.

– Нищо особено – отвърна Хю.

Катрин даде вид, че се е задоволила с този отговор, и с благодарност стисна ръката на Патрик. След това се вдигна на пръсти и го целуна по бузата.

– Благодаря ти, че доведе дъщерите ми живи и здрави. Винаги си бил истински приятел.

Катрин се засмя и се обърна към Хю.

– Моля те, би ли внесъл Шана вътре? Вече не ми достигат силите.

– Ще поговорим по-късно – каза Хю на Патрик, след това взе Шана на ръце и последва жена си. Зад на пръв поглед спокойното му лице обаче се криеше подтискан гняв.

„Отначало скъпата ми жена не ми позволяваше да я докосна – мислеше си Хю, – след това ми позволи да я докосвам, но не и да се възползвам от законните си съпружески права, а сега целува Патрик, при положение че аз съм наредил да доведат децата. Само небето знае колко ме привлича! А сега вече е прекалено късно! Бременността ѝ е прекалено напреднала, за да мога дори само да я докосна. Така че ще трябва да чакам, докато се възстанови от раждането, но нито ден повече. Аз съм нейн съпруг и за нея ще е най-добре, ако започне да ми се подчинява.“

Когато стана време за вечеря, Катрин слезе, хванала за ръка Мейв и Шана. Вулкан ги следваше по петите. Откакто бяха пристигнали дъщерите ѝ, уплашеният поглед бе изчезнал от лицето на Катрин. Тя направи грешка от щастие.

– Тук ли ще вечеряме? – попита Катрин, когато влезе в малката, предназначена само за господарското семейство трапезария.

Хю кимна.

– Първата ни вечер заедно ще бъде семеен празник. Едва ли ще липсваме много на останалите.

Хю пристъпи към тях, погали Мейв по косата и взе Шана на ръце. Вулкан, който се чувстваше изоставен, се опита да привлече вниманието, скимтейки. Хю смръщи чело, но след това погали и него.

– Куче – изписука Шана и посочи Вулкан.

– Точно така, мъничето ми. – Хю се усмихна на Шана, след което хвърли многозначителен поглед към майка и. – Вулкан е куче, а не член на семейството.

Без да поглежда мъжа си, Катрин каза усмихнато на Шана:

– Вулкан е куче и член на семейството.

– Патрик ни носи сърдечни поздрави от лорд Бърк и Фиона – каза Хю, игнорирайки забележката на съпругата си. – Родила им се е дъщеря, Грения.

– Колко се радвам – извика Катрин. – Трябва да им изпратим подарък.

– Вече съм дал нареждания. Може ли да започнем с вечерята?

Всички насядаха около масата и Мейв бързо осъзна предимствата от това, Вулкан да стои до нея по време на хранене. Кучето веднага излапваше всяка храна, която му попаднеше, така че Катрин непрекъснато трябваше да държи дъщеря си под око. Така или иначе голяма част от вечерята на Мейв попадна в гладната паст на кучето. След вечеря Шана изпълзя в скута на Хю и веднага заспа.

– Да оставим ли дребосъците на Нели? – попита Хю, когато Мейв започна да се прозява.

– Мейв, искаш ли тази вечер да спиш при мен? – попита Катрин.

Хю посрещна това предложение с кисела гримаса. Той копнееше някоя вечер Катрин да го попита същото.

– Не, Шана ще ми липсва – сънено рече Мейв. – Може ли да вземем Вулкан при нас?

Хю се закиска тихо, с което си заслужи строг поглед от страна на Катрин.

– Ако Вулкан иска – отвърна Катрин, – нямам нищо против тази вечер да спи във вашата стая.

След като сложиха момичетата в леглата, Катрин и Хю ги целунаха и пожелаха лека нощ на Нели. Тъкмо се канеха да излязат, когато Катрин се спря и отново прекоси стаята.

– Пази момичетата ми – прошепна тя в ухото на кучето, докато чешеше гърба му. – Ще ми липсваш.

В отговор Вулкан я близна по ръката.

Пред спалнята на съпругата си Хю вдигна дланта ѝ към устните си. Когато Катрин го погали по бузата със свободната си ръка, той надникна в зелените ѝ, преливащи от обич очи.

Катрин обви ръце около врата му и се притисна към него.

– Благодаря ти, че върна дъщерите ми в къщи – каза тя, а сладкият

й дъх погали врата му.

– Те са и мои дъщери.

– Да, така е – съгласи се Катрин.

Хю повдигна брадичката на съпругата си, за да я погледне в очите. Внезапно той се наведе към устните ѝ и дълго подтисканата страст взриви всяка предпазливост. Катрин се притисна към мускулестото му тяло и отвърна на целувката на съпруга си със същото трескаво желание.

Горещите устни на Хю подпалиха чувствителната кожа в основата на шията ѝ, а от гърлото на Катрин се изтръгна сладострастен стон. Приглушеният звук накара и двамата да осъзнаят какво правят.

– Б-бе-бето – заекна Катрин и настръхна в обятията му. Хю я пусна и отстъпи крачка назад.

– А какво извинение ще измислиш, когато бебето най-сетне се роди? – попита той, след което се обърна и изчезна.

Катрин го проследи с поглед, а сърцето ѝ се сви от болка. В спалнята си завари Поли, която тъкмо наместваше пред камината една изпусаща пара вана.

Катрин прегърна камериерката си и каза:

– О, Поли, как бих могла да ти се отблагодаря за добрината ти към Мейв и Шана през време на отсъствието ми!

– За мен беше удоволствие, а освен това имах помощници – каза Поли, която бе забелязала болката в погледа на господарката си. – Елате. След един толкова напрегнат ден горещата баня ще ви се отрази добре.

Катрин се съблече, разпусна косата си и се потопи в горещата вана. Топлината я накара да се отпусне и тя доволно затвори очи.

Мод беше права, нямаше нищо по-благоотворно за душата от една дълга, гореща баня.

– Добре ли сте? – попита Поли и я изтръгна от унеса ѝ.

– Да, и тази вечер повече няма да имам нужда от теб – отвърна Катрин. – Върви в леглото.

– Ако нямате нищо против, ще остана, докато си легнете – каза Поли.

– А ако имам? – отвърна Катрин. – Сега изчезвай.

Поли се засмя.

– Графът все още ли се прави на камериерка?

– Добре знаеш, че съпругът ми спи в собствената си спалня.

– Колко мило от негова страна – забеляза Поли на излизане. – Във вашето положение... Намирам, че той проявява голямо разбиране. –

Вратата се затвори след нея.

Катрин се отпусна още по-дълбоко в благоуханната вана и бе обзета от глупавото желание да се разтвори и изчезне. Да, мъжът ѝ проявяваше голямо разбиране и щадеше чувствата ѝ. А тя отвръщаше ли му със същото?

„Съвсем не“ – отвърна ѝ един вътрешен глас.

Неспособен да се концентрира върху книгите на имението, Хю ги заряза и напусна кабинета си. Бе решил да напомни на Катрин за съпружеските ѝ задължения и затова сега се отправи нагоре към стаята ѝ. Само щом се родеше бебето, двамата отново щяха да делят едно легло. Това не подлежеше на обсъждане! Кой в крайна сметка бе господар в Дънганън? Как смееше тя да му налага волята си! Съпругата бе длъжна безропотно да изпълнява желанията на мъжа си. Хю нямаше намерение да ѝ прави повече отстъпки.

И все пак...

Хю колебливо спря пред спалнята ѝ, но когато чу тихия шум от гласа ѝ, отвори вратата и влезе. Катрин, която не бе забелязала присъствието му, се излежаваше във ваната си и тихо си мърмореше.

Облегнат в рамката на вратата, Хю скръсти ръце пред гърдите си и се загледа възхитен в обагрения от светлината на огъня гръб на Катрин. Красотата на съпругата му и фактът, че тя бе табу за него, още повече го разгневиха.

Мърморейки тихо, Катрин галеше заобления си корем. В този момент Хю осъзна, че тя говореше на нероденото им дете. Гневът му се изпари на мига. Вместо това чертите на лицето му се разведриха и на устните му трепна усмивка. Нямаше друга жена на божия свят, която Хю да предпочиташе за майка на сина си.

– Не бива да риташ майка си толкова силно, принце мой – смъмри корема си Катрин, докато излизаше от ваната.

Когато невероятната ѝ красота се разкри пред Хю в цялата си прелесть, той затаи дъх.

Изящният ѝ крак стъпи на пода извън ваната, но когато Катрин почени да извади от водата и другия, изгуби равновесие. В този миг силни ръце я уловиха през кръста, за да не падне. Изненадана, Катрин съзря съвсем близо до себе си ядосаните му кафяви очи.

– Имаш лошия навик да плашиш хората – подразни го тя.

– В състоянието, в което си, не бива да се къпеш сама – парира Хю.

– Знаеш ли какво можеше да се случи, ако случайно не те бях хванал?

– Прав си – съгласи се Катрин, – но не исках да задържа повече

Поли.

– А как, мислиш, би се почувствала Поли, ако ти се бе случило нещо? – с доста по-мек глас попита Хю.

– Не помислих за това. Няма да се повтори. – Внезапно осъзнала, че е гола, Катрин пламна, а руменината бавно се спусна от шията към налетите ѝ гърди.

Хю я гледаше като вцепенен. От бременността гърдите на Катрин бяха необикновено пищни, а зърната – големи и тъмни. Коремът ѝ видимо бе наедрял. Дълго пренебрегваната мъжественост на Хю се пробуди от дълбок сън.

– Няма защо да се срамуваш, когато стоиш гола пред мъжа си – смъмри я Хю. Той посегна към една кърпа, надявайки възбудата му да премине.

Нищо не помагаше.

Хю бързо загърна Катрин в кърпата, отведе я до едното от креслата и седна. След това я притегли в скута си и внимателно я подсуши.

„Защо се самоизмъчвам така?“ – запита се Хю, неспособен да откъсне поглед от гърдите на Катрин. Обзет от непреодолимо желание, той се наведе и погали едното от зърната ѝ.

Катрин потръпна.

„По дяволите!“ Хю стана, помогна ѝ да облече една нощница и я отведе до леглото като някое непослушно дете. Накара я да легне, след което безмълвно се запъти към спалнята си.

Измъчвана от чувство за вина, Катрин дълго гледа вратата между двете стаи. Обичаше го, в това нямаше никакво съмнение, но имаше нужда от още малко време. Защо той не можеше да я разбере? А сега, когато Мейв и Шана отново бяха при нея, щеше да се наложи да го пренебрегва още по-често.

– Хю, може ли да поговорим за момент? – извика тя през вратата.

– Сега ли?

– Да.

Хю се върна и седна на ръба на леглото ѝ. Катрин се надигна, взе дланите му и ги поднесе към устните си. След това ги притисна към бузите си и този любвеобилен жест го трогна до дъното на душата му.

– Съжалявам – каза тя.

Хю кимна и прие извинението ѝ.

– Бих искала да те помоля за нещо – поде Катрин, грижливо подбирайки думите си. – Не съм сигурна дали Мейв си спомня за Шон, а Шана не познава друг баща освен теб. Бих искала да им покажа гроба на

Шон. Това е най-малкото, което мога да направя, за да съхрания спомена за него. Смятам, че момичетата трябва да знаят кой е бил истинският им баща.

– И ме молиш за позволение? – ледено попита Хю и отдръпна ръцете си.

– Не, моля за помощта ти. – Катрин докосна ръката му. – Бих искала да си до мен и да им разкажеш за Шон – само хубавото – ако искаш, разбира се. Не бих желала името на Шон да бъде табу в този дом. Колкото по-дълго живееш с него, толкова повече го презирах. Но колкото и жесток и избухлив да беше, той винаги се е опитвал да бъде добър баща. Когато момичетата пораснат и разберат кой е бил истинският им баща, ще се запитат защо никога не сме споменавали за него. Ако обаче поговорим откровено е тях, може би ще... – Катрин замълча, несигурна дали се е изразила добре.

– Ще ти помогна – каза Хю и я взе в обятията си. След това добави с развеселен глас: – Така ще обрисувам Шон, че момичетата ще го сметнат за светец. Е, след това ще ми трябва свещеник, за да се изповядам за лъжите си.

– Татко! – Шана упорито сочеше с пръстче Хю, който гледаше жена си с растящо раздразнение.

– Може би Шана е прекалено малка, за да разбере това – опита се да го омилостиви Катрин. Тя погледна към по-голямата си дъщеря, която мълчаливо стоеше пред гроба на баща си. – Но Мейв разбира. Нали, принцесо?

– Да – изписука Мейв и повтори: – Май баща е лорд Шон О'Нийл, който е бил много прочут мъж, но... сега аз имам нов баща. – При тези думи Мейв се засмя и дяволито погледна Хю, който скри една усмивка и кимна, трогнат от оказаната му чест.

– Точно така – каза Катрин, горда с по-голямата си дъщеря. Погледът ѝ се премести към Хю, който се питаше дали Мейв разбира значението на думите, които бе изрекла току-що.

– Татко! – Шана навря пръстче в лицето на Хю, който се бе навел, за да я вземе на ръце. Той се престори, че иска да захване пръстчето ѝ и я погъделичка с нос по бузата. Шана се засмя радостно.

– Ще опитаме пак, когато Шана порасне – каза на жена си Хю. – А сега предлагам да оставим тези палавници на Поли. Бих искал да ти покажа нещо интересно.

Следвани от Вулкан, те напуснаха гробищата и се върнаха в двора, където Поли разговаряше с Патрик. Оставиха й момичетата и Хю поведе Катрин към конюшните. Тя поклати глава по повод на тайнствеността на мъжа си, но го последва.

Хю я заведе пред един бокс, в който имаше великолепна черна кобила. Той отвори вратичката и изведе благородното животно навън.

– Какво ще кажеш? – попита, след като бяха излезли пред конюшните.

Катрин обиколи бавно кобилата и внимателно я разгледа. В сумрачната конюшна можеше да се закълне, че животното е черно, но на слънчева светлина видя, че косъмът му червенееше.

– Прекрасна е – каза Катрин на Хю.

– Като теб – каза той и се наведе, за да докосне бузата на жена си. – Твоя е.

– Моя? – Катрин зяпна от изненада.

– Да, твоя. – Когато Катрин протегна ръка и погали хълбока на животното, Хю изпита абсурдното желание да бъде на негово място.

– Сиймъс, донеси ми едно седло – нареди тя на коняра.

– Забрави седлото – веднага я срязва Хю и я огледа от всички страни. – Вече си в седмия месец и ще видиш кон едва след като детето се роди.

– Но, Хю... – нацупено поде Катрин.

– Или ще ме слушаш – отвъра Хю, – или кобилата ще бъде върната в Дъблин.

– Както кажеш – обидено рече Катрин.

– За такъв чудесен подарък би могла да ме възнаградяш поне с една чаровна усмивка.

Грейнала от радост, Катрин обви ръце около врата на Хю и се повдигна на пръсти, за да го целуне.

Макар и тази форма на благодарност да не го задоволяваше, той бе наясно, че трябва да изчака няколко месеца, преди да получи онова, което наистина желаше. Във всеки случай вече се наблюдаваше напредък, точно както бе очаквал. Тъй като добре познаваше жена си, Хю бе преценил, че една кобила би значела за нея много повече от хиляди скъпоценни бижута.

– Как ще я наречеш? – попита той.

– Един необикновен кон има нужда от необикновено име – каза Катрин. – Ще я наричам Собъл. Мога ли да я посещавам, когато пожелаея?

– Разбира се, но не и да я яздиш.

Няколко дена по-късно Хю и Катрин седяха вечерта пред камината в кабинета. Следвани по петите от Вулкан, Мейв и Шана с нежелание се бяха оставили Нели да ги отведе в стаята им.

– Влез – извика Хю в отговор на едно почукване на вратата.

– Извинете – каза Поли и се обърна към Катрин. – Банята ви е готова. Да стопля ли още вода?

– Не, идвам веднага – отвърна Катрин.

– Поли, през остатъка от вечерта си свободна – каза Хю, давайки си вид, че не забелязва учудения поглед на съпругата си. – Тази вечер аз ще играя ролята на камериерка.

– Но... – понечи да възрази Катрин.

– Приятна вечер, Поли – каза Хю, игнорирайки възражението на съпругата си.

– Благодаря, господине. – Поли побърза да изчезне, преди той да има време да промени решението си.

Хю се надигна от креслото си и усмихнато погледна Катрин.

– Ще се покажеш ли толкова безсърдечна да разделиш Поли от Патрик в деня на сватбата им?

– Ах, съвсем бях забравила.

Димящата, благоуханна вана вече бе пред камината в спалнята на Катрин. След като нави ръкавите на ризата си, Хю помогна на жена си да се съблече. Докато ѝ помагаше да влезе във ваната, той се усмихваше тайно.

– Няма нужда да ме сапунисваш – каза Катрин, когато го видя да посяга към сапуна.

Хю се поклони с пресилена вежливост и рече:

– Но аз държа да го сторя, съкровище.

Хю сапуниса главата и врата ѝ, като внимаваше да не попадне сапун в зелените ѝ очи. Когато мина зад нея, за да натърка и гърба ѝ, Катрин усети в нея да се събуждат чувства, които смяташе за отдавна забравени.

Хю отново застана пред нея. Изпълнената му с очакване усмивка напомни на Катрин за гримасата на някой умиращ от глад, който стоеше пред отрупана с всевъзможно лакомства маса.

Хю насапуниса дланите си и с ласкави движения започна да масажира гърдите ѝ. След това взе в шепите си вода и ги изплакна.

Катрин простена от желание. Хю се засмя тихо, но усетил възбудата в слабините, се усъмни в разумността на постъпката си. Защо се

самоизмъчваше? Дори и да имаше желание, Катрин едва ли би издържала напрежението на един любовен акт.

Хю отново насапуниса дланите си и започна да масажира корема на Катрин. Внезапно почувства бебето да се размърдва и изненадано погледна съпругата си. Катрин кимна и се засмя благо. Дватамата се спогледаха влюбено, изтръпнаха под напора на разтърсващите ги чувства и всеки от тях се почувства недостоеен за обожанието на другия.

– Мисля, че трябва да приключваме с банята – прошепна Катрин и постави длан върху неговата.

Хю ѝ помогна да се изправи и посегна към кърпата. След като я бе увил в нея, ѝ помогна да излезе от ваната и я подсуши. Накрая ѝ помогна да си облече нощницата, но и това не облекчи мъките му, фината коприна изкусително прилепваше по заобленото тяло на Катрин.

– Седни тук – сухо рече той. След това изчезна в спалнята си, за да се върне след секунди и да я смъмри на шега: – Само не се ядосвай, Катри. Това може да навреди на бебето.

– За какво говориш? – попита Катрин и го погледна учудено.

– За това... – Хю извади една малка кутийка, която бе скрил зад гърба си, и я отвори под чипото ѝ носле...

– Бижутата ми!

– Направо от Дъблин – усмихнато каза Хю. Катрин скочи и обви ръце около врата му.

– Вниманието ти означава за мен повече от всички бижута на света.

Устните им се сляха в дълга, страстна целувка. Хю прекара ръка през косата си

– Ако бях сигурен, че това няма да навреди на бебето, веднага бих те излапнал, без значение дали искаш или не. Но сега нямам намерение да вредя на сина си.

– Или на дъщеря си – самодоволно усмихната отвърна Катрин. – Както знаеш, може да греша, че ще бъде момче.

Хю изруга ожесточено и отнесе жена си в леглото, където я зави чак до брадичката.

– Най-сетне съм в безопасност – докачи го тя. Хю я целуна по устните и я предупреди:

– За момента, сърце мое, не завинаги.

Както всеки ден през последните два месеца, Катрин стоеше пред бокса на Собъл и ѝ говореше, опряла ръце на кръста, който с напредването на бременността я болеше все по-нетърпимо. Сега тя извади от джоба си една ябълка и я подаде на кобилата. Собъл потърка глава в ръката ѝ и взе ябълката.

Катрин погали животното по ноздрите. То изпръхтя и потърси друга ябълка.

– Каква лакомия! Да не искаш да станеш дебела като мен – смъмри я Катрин. Докато си тръгваше, извика през рамо: – Сиймъс, грижи се за кобилата ми.

– Да, госпожо – отвърна мъжът от един друг бокс. – Не след дълго ще можете да я яздите.

– Ако преди това не се пукна – извика в отговор Катрин.

При вида на Катрин човек имаше чувството, че тя всеки момент ще падне напред върху корема си. Дори най-безстрашните мъже на графа се плашеха, когато я видеха да се клатушка с огромния си корем, а Хю изглеждаше необичайно нервен и ѝ бе забранил да се мотае сама насамнатам.

Докато излизаше от конюшните, Катрин се питаше дали Хю ще сметне Вулкан за подходящ придружител за бременната си жена. Тя трескаво обмисляше къде може да е в момента съпругът ѝ. Ако успееше да се промъкне незабелязано до стаята си, той нямаше откъде да научи, че е престъпила забраната му.

Катрин отоври входната врата и се вмъкна в къщата.

Вестибюлт бе безлюден. Катрин въздъхна от облекчение и се насочи към стълбището, следвана по петите от куцукация Вулкан.

– Графиньо – извика Патрик, в мига, в който бе поставила крака си върху първото стъпало. – Съпругът ви моли да отидете в кабинета.

„Проклятие!“ – Катрин се чувстваше като лисица, която са сиппали в кокошарника.

– Благодаря – с достойнство каза тя.

Скръстил ръце на гърдите, Патрик се облегна на стената и се опита да скрие усмивката си, докато Катрин и съучастникът ѝ минаваха покрай него. Ако не грешеше, графът вече сипеше неподходящи за изнеженния слух на една дама ругатни, които бяха накарали обичайното суетене

наоколо да замре. В очакване на най-лошото войниците и прислугата далновидно се бяха оттеглили.

Пред вратата на кабинета Катрин спря за миг, за да събере всичката си смелост и тихо почука. Носенето на огромния корем я изморяваше неимоверно, така че тя нямаше сили да спори с Хю, който освен това никога не отстъпваше. Катрин отново почука, този път по-силно.

– Влез – разнесе се от вътре.

За разлика от Шон Хю избухваше рядко, но в такива случаи бе най-добре човек да го заобикаля отдалече. Катрин се поколеба, обмисляйки как най-бързо би могла да се добере до стаята си.

– Проклятие, казах „Влез“! – Хю отвори вратата и видя срещу себе си смутената Катрин. Тя преглътна угрижено. Този път не бе посрещната от сърдечната му усмивка.

– Влез! – каза Хю и се отдръпна, за да ѝ направи път. – Изчезни!

Катрин се обърна към него и го стрелна с поглед. – Но...

– Не ти. Той! – Хю посочи с пръст Вулкан. След като бе затръшнал вратата под носа на кучето, той се обърна към Катрин.

– Мила, седни!

– Не желая да сядам.

– Казах да седнеш! – изрева Хю. Онези, които чуха този вик, се прекръстиха и благодариха на бога, че не са на мястото на графинята.

– Добре тогава, но имам нужда от помощ – каза Катрин, привидно незасегната от изблика му на гняв. Беше свикнала с прекалената загриженост на съпруга си.

Хю веднага се оказа до нея и ѝ помогна да седне в креслото. Тъй като не можеше да се намести удобно, Катрин дълго се въртя насам-натам, докато Хю стоеше с ръце на кръста ѝ я наблюдаваше.

– Неотдавна те помолих да не обикаляш сама навън – поде Хю.

Катрин сведе глава с престорено смирение и впери поглед в корема си.

„Жена ми си мисли, че е достатъчно да сведе поглед, за да я сметна за покорна и смирена – мислеше си Хю. – Хитра малка вещица! Кой по-добре от мен би могъл да знае какъв инат е.“

– Не намирам за особено умно от твоя страна да продължаваш да се разхождаш сама – продължи Хю. – Болките могат да започнат всеки момент. Къде изобщо ти е ума?

„Надут, самомнителен глупак! – опърничаво си мислеше Катрин, а в смирено сведения ѝ поглед проблясваше стаен гняв. – Наистина ли си мисли, че бременността е размътила разсъдка ми? Кой по-добре от мен

би могъл да знае как се чувствам?“

– Поведението ти е просто смешно – изтърси Катрин, пронизвайки го с поглед и отхвърляйки с един категоричен жест изразеното от него съмнение.

След това понечи да стане от креслото, но Хю сложи ръка на рамото ѝ и я накара да остане седнала. Един безкрайно дълъг миг двамата се гледаха мълчаливо. Само жалното скимтене на Вулкан пред вратата нарушаваше неловката тишина.

– Ще ми се подчиняваш – с опасно спокоен глас каза Хю.

– Не съм ти пленница – упорстваше Катрин.

– Държа да ми се подчиняват! – извика Хю, принуждавайки я да замълчи. – Няма да напускаш тази къща без придружител.

Катрин отвори уста, за да възрази, но се отказа, когато Хю я заплаши:

– А ако продължаваш да ми противоречиш, изобщо ще престанеш да излизаш навън.

– Както желаш – отстъпи Катрин, но му хвърли кисел поглед. В знак на протест тя недружелюбно вирна чипото си носле.

След това се опита да стане, но не ѝ достигнаха силите. Хю преодоля желанието да се засмее и ѝ помогна да се изправи.

– Благодаря – каза Катрин, събирайки остатъците от достойнството си. След това с патешка походка се отправи към вратата, но гласът на Хю я спря.

– Кати?

– Да?

– Децата и кучетата не са подходящи за придружители.

Катрин кимна, без да се обръща, и излезе, затръшвайки вратата след себе си. Хю понечи да я последва, но размисли.

Той гневно прокара пръсти през косата си, прекоси стаята и си наля чаша уиски. Представи си Катрин, която неуспешно се опитва да стане от креслото, и като отметна глава назад, се разсмя гръмко.

Малко по-късно същия ден Катрин седеше пред камината, в която не бе запален огън, тъй като августовският ден и без това бе прекалено горещ. Постоянните болки в кръста я бяха направили нервна и раздражителна, така че тя вече трудно намираше търпение за Мейв и Шана. Сега ги бе изпратила на разходка с Нели, за да не стават жертва на честите промени в настроението ѝ.

Когато в далечината дочу глух тътен, Катрин повдигна тежкото си тяло от креслото, дръпна звънчето за прислугата и се замъкна до прозореца. Небето бе заплашително притъмняло, а въздухът бе необичайно задушен.

След няколко минути се появи Поли. Докато Катрин се обръщаше към камериерката си, тъмното небе бе прорязано от ослепителна светкавица.

– Желаете ли нещо? – попита Поли, видимо облекчена от подобреното настроение на господарката си.

– Да, Поли. Нали знаеш, че Собъл е доста чувствителна... Питам се дали бурята няма да я уплаши.

– Да пратя ли някой да предупреди Сиймъс? Патрик би могъл...

– Не бих искала да безпокоя никого – отвърна Катрин и постави ръце на кръста си.

– Не ви ли е добре? – попита Поли.

– Напротив, много съм добре. – Катрин се усмихна дяволито. – И ще се почувствам още по-добре, когато се погрижим за Собъл.

– Не можем да излезем точно сега – извика Поли.

– Защо? От бурята ли се боиш?

– Не, от графа.

– Не се безпокой – успокои я Катрин. – Мъжът ми каза да не излизам без придружител. За буря не е споменавал нищо. Трябва само да вземем наметките си за в случай, че завали.

Поли поклати глава. Ако графът научеше, на бърза ръка щеше да я освободи и дори майка ѝ и Патрик нямаше да могат да се застъпят за нея. Не, тя категорично отказваше да участва в тази игра.

Малко по-късно, загърнати в наметките си, Катрин и Поли забързаха по коридора към стълбището. Поли вървеше отпред.

– Предпочитам да не ме виждат – прошепна Катрин.

Поли кимна.

– Чакайте тук – нареди тя. – Ще ви дам знак, ако е чисто.

Поли се спусна по стълбите и се огледа, след това ѝ махна с ръка. Катрин се втурна по стълбите, толкова бързо, колкото ѝ позволяваше огромният ѝ корем, а Поли я последва навън в безлюдния двор.

Ослепителна светкавица проряза облачното небе, а в лицата ги блъсна неочакван порив на вятъра.

– По-добре да се откажем. При тази буря няма да успеем да се върнем – жалваше се Поли. – Ако ни е останал поне малко разум, ще се...

Един гневен поглед на Катрин я накара да замълчи. Графинята се

огледа и пое по посока на параклиса и градината.

– Къде отивате? – попита Поли и се вкопчи в ръката на Катрин. – Конюшните са в обратната посока.

– Ще заобиколим, за да не ни видят – каза Катрин. – Следвай ме.

Двете жени се запромъкнаха покрай градината, кухнята и войнишките помещения толкова бързо, колкото им позволяваше напредналата бременност на Катрин и силният вятър. Добраха се до конюшните с първите дъждовни капки. „Успяхме“

Катрин, която все още се държеше за кръста, застана заедно с Поли и Сиймъс пред яслите на Собъл. Поли подозираше, че господарката ѝ не се чувства толкова добре, колкото даваше вид.

– Както виждате, Собъл е в добри ръце – каза Поли. – Ако бурята изплаши кобилата, Сиймъс ще я успокои, така че с чиста съвест можем да се върнем в стаята ви.

– Не се безпокойте за кобилата – успокои ги Сиймъс. – Тази красива госпожица ми е любимка.

– Спечелихте – каза Катрин. – Хайде, да вървим.

Катрин и Поли се увиха по-плътено в наметките си, вдигнаха качулките и напуснаха конюшните. Силният дъжд ги шибаше безмилостно, така че Катрин реши да се приберат по най-прекия път. В края на краищата Хю вече не можеше да стори нищо друго, освен да беснее от гняв.

Неочаквано Катрин извика от болка, изненадана от силен спазъм. Тя се свлече на колене и на мига цялата се покри с кал.

– О! – изпищя Поли. – Веднага ще доведе помощ.

– Успокой се, заешка душице, и ми помогни да се изправя – изрева Катрин, опитвайки се да надвика вилнеещата буря. – Нямам желание през остатъка от живота си да бъда жертва на гневните пристъпи на съпруга си.

Поли помогна на Катрин да се изправи, след това ръка за ръка двете изминаха останалия път до къщата.

С надежда да се доберат до стаята на Катрин незабелязани, Поли откряхна входната врата и надникна през пролуката. Вестибюлт бе безлюден.

Катрин и Поли, които вече мислеха, че са се избавили от гнева на графа, пресякоха празното помещение с подгизналите си, джвакащи при всяка крачка обувки. Когато Катрин постави крак на първото стъпало, прогърмя един глас, който я накара да замръзне на място от страх.

– Какво означава това? – изрерва Хю, оглеждайки окаения вид на жена си.

Невинно усмихната, Катрин гледаше покрай Хю към Патрик, който стоеше зад него и едва съдържаше смеха си.

– Тъкмо възнамерявах да си почина малко – каза тя.

– Била си навън – обвинително каза Хю.

Катрин огледа наметката си и разбра, че е безсмислено да лъже. Тя бавно вдигна поглед към гневното лице на мъжа си.

– Колко остроумно! Това е едно от качествата, които...

Хю замахна, за да я удари, но се спря. Катрин инстинктивно бе вдигнала ръце, за да се предпази. Хю предпазливо свали ръка и се вгледа в съпругата си. Бе настанала гробна тишина и Катрин, която вече изпитваше известно чувство за вина, се почувства неволно изложена на пронизителния поглед на Хю.

– Толкова малко ли те интересува здравето на нашето бебе? – с приглушен глас попита Хю.

– Аз... аз... не помислих за това.

– Безразсъдството е една от най-неприятните ти черти – тросна й се той. – Не съзнаваш ли, че родилните болки могат да започнат всеки момент?

– Те вече започнаха. – Катрин разкриви лице, повторно разтърсена от болезнен спазъм. Тя се задъха и протегна ръце за помощ към мъжа си.

Сипейки ругатни, Хю я взе на ръце.

– Извикайте Мод! – изрева той и се втурна нагоре по стълбите.

Поли и Патрик се спуснаха, за да намерят Мод, но във вълнението си се сблъскаха.

– Махни се от пътя ми, безполезен глупако – тросна се на мъжа си Поли.

Патрик отстъпи, за да я пропусне да мине, но очите му се присвиха от гняв. Той се облегна на стената и се загледа след жена си, която се отдалечаваше по коридора, полюлявайки ханш.

Вироглавата съпруга на графа влияеше зле на Поли. Онова, от което имаше нужда по природа миролюбиво настроената му жена, бе един голям корем, по-голям дори от този на господарката й.

При тази мисъл Патрик се подсмихна, а лицето му се разведри. Само щом отминеше настоящата криза, щеше да посвети деня и нощта на това, да направи дете на Поли. Така щеше да й затвори устата. Подсвирквайки си под носа, Патрик се запъти към голямата зала, за да гаврътне нещо, докато наследникът на Дънганън най-сетне се появеше на бял свят.

– Пусни ме. Болките престанаха – каза Катрин, когато Хю я отнесе в стаята ѝ.

За част от секундата той се вгледа в нея, но след това внимателно я свали да стъпи на пода. Помогна ѝ да махне изцапаната си наметка и я захвърли настрана.

– Къде отиваш? – попита Хю, когато Катрин се запъти към сандъка с дрехите.

Трогната от угрижения му тон, Катрин спря и го погледна изненадано.

– Бих искала да извадя синята си нощница, а след това ще се измия.

– Ще ти донеса нощницата – каза Хю. – Бързо в леглото.

– Не! – Под чернилката лицето ѝ бе преbledняло като платно. – Няма да легна в този уред за мъчения, преди да е станало абсолютно наложително.

– Ела – каза Хю и с треперещи пръсти посегна към дланта ѝ. – Седни тук.

Той я отведе до едното от креслата пред камината, а след това се спусна към сандъка с дрехи. Само след секунди отново бе при нея със синята нощница в ръце. Помогна ѝ да се изправи, да съблече изцапаните дрехи и бельото си и да се пхне в нощницата. Накрая предпазливо я сложи да седне в креслото.

– Донеси ми вода – нареди Катрин. – Не мога да посрещна сина си с изцапано лице.

Усмехнат, Хю се втурна, за да изпълни желанието ѝ. Когато се върна, завари Катрин да се превива от болка в креслото.

Сякаш това щеше да ѝ помогне, той коленичи пред нея и я стисна над лактите. Не можеше да стори нищо повече, освен безпомощно да гледа как все нови и нови конвулсии разтърсваха тялото ѝ.

Усетила утешителното му докосване, Катрин вдигна поглед. На челото и върху горната ѝ устна блестяха малки капчици пот.

„Всемогъщи боже! – изруга Хю на ум. – Защо трябва децата да се появяват на бял свят по този начин?“⁶⁶ Раждането на едно дете бе нещо, върху което той не можеше да повлияе по никакъв начин, и това го караше да страда ужасно.

Когато болките попреминаха, Катрин въздъхна с облекчение.

– Само щом поеме детето в ръцете си, майката забравя всички болки – каза Катрин, докато Хю изтриваше чернилката от лицето ѝ. – До следващия път.

Вратата се отвори с трясък и в стаята се втурнаха Мод и Поли.

– Поли, запали огъня и стопли вода – нареди на дъщеря си възрастната жена и се отправи към леглото, за да направи необходимите приготовления.

– Не иска да си легне – оплака се Хю.

– Ще си легне, когато му дойде времето – отвърна Мод и се засмя при вида на уплашения граф. – Най-добре слезте долу. Изглеждате зле и може да не понесете всичко това.

– Не мърдам от тук.

– Бих искала да похода още малко – каза Катрин.

– Да походиш?

– Да.

Хю промърмори под носа си нещо за женската глупост и помогна на Катрин да се изправи, след което двамата бавно тръгнаха из стаята. Хю бе обвинил ръка около напълнялата ѝ талия. Спряха едва когато болките накараха Катрин да се вкопчи в ръката му. След като я поотпусна, продължиха разходката си.

– Изглеждаш зле – каза Катрин, наблюдавайки бледото му лице. – Слез долу и повикай за компания Патрик.

– Искам да присъствам на раждането на сина си – настоя Хю.

– Тогава мисля, че е време да...

Един много по-силен от предишните спазъм разтърси Катрин наред думата. Хю я улови здраво, а тя зарови лице на рамото му. Когато болката попремина, Хю вдигна жена си на ръце и я отнесе в леглото.

– Дръж ме здраво – извика Катрин при следващия спазъм и стисна ръцете на мъжа си. С усиляването на болката растеше и страхът ѝ.

Хю седна на ръба на леглото и се облегна на таблата. Взе Катрин в обятията си и тя зарови покритото си с пот лице на гърдите му.

Мод вдигна синята нощница над издутия корем на Катрин и оголи тялото ѝ чак до гърдите.

– Бебето е голямо – каза възрастната жена. – Може би ще е момче.

Катрин се усмихна слабо на Хю, а той целуна мокрите ѝ вежди. В същия миг нов спазъм разтърси тялото на Катрин, която почувства между бедрата ѝ да изтича топла течност.

– Водите изтекоха – извика Мод. – Напъвайте, когато ви кажа, но не по-рано.

Болките вече не преставаха, тъй като контракциите бяха все по-начесто. Болката обвини Катрин като непроницаема мъгла. До съзнанието ѝ достигаше само един глас, който непрекъснато повтаряше:

– Напъвай!

Сякаш някъде много отдалече Катрин дочуваше нарежданията на възрастната жена и се подчиняваше.

– Ето я главата – извика Мод.

– Напъвай!

Катрин напъваше с все сила. Погледът на Хю като омагьосан следеше драматичното събитие, което се разиграваше пред очите му.

– Излязоха и раменете – извика Мод. – Напъвай!

Изопвайки се като лък в един последен болезнен напън, Катрин се строполи върху мокрите чаршафи, докато бебето излизаше от измъченото ѝ тяло. Мод почисти лицето му, вдъхна въздух в малката устица и го плесна по гърба. След това с широка усмивка вдигна пищящото мъниче, така че Хю да може да го види.

– Син! – радостно извика той.

Мод предпазливо постави бебето върху гърдите на майка му. Разгневно от безмилостния начин, по който го бяха накарали да се появи на бял свят, бебето продължаваше да пици.

– Има твоя глас – каза Катрин и извърна очи към Хю, а той се усмихна на жената, която обичаше повече от всичко.

Мод преряза и завърза пъпната връв, след това подаде бебето на Поли, която трябваше да го измие и облече, за да го покаже на чакащите в голямата зала обитатели на Дънганън. За Катрин щеше да се погрижи Мод.

Хю целуна жена си и ѝ благодари шепнешком. Сякаш привлечен от магическа сила, той се приближи към Поли, за да разгледа сина си отблизо.

Скоро Катрин отново държеше спящото дете в прегръдката си.

– Благодаря ти за сина, с който ме дари – каза Хю и я целуна по бузата.

– Не е ли чудесен? Е, мисля, че прилича на теб. Със сигурност е взел косата и цвета на кожата ти, да не говорим за темперамента.

– Ако трябва да бъда честен, никога досега не съм виждал по-хубаво бебе – съгласи се Хю и придърпа един стол до леглото. Гордите родители се отдадоха на това, да наблюдават най-вълнуващата гледка, която някога бяха виждали – своя спящ син.

– Как ще го кръстим? – наруши мълчанието Катрин.

– Дипломатични ли да бъдем или не?

– Бих искала да го кръстим на баща ти – отвърна Катрин. – Матю е хубаво име.

– Матю Тимоти Кон О'Нийл – трогнат промърмори Хю.

– Благодаря ти, любими – каза Катрин. – Какво ще кажеш да му изберем две двойки кръстници?

Въодушевен от идеята, Хю се усмихна радостно.

– Лорд и лейди Бърк биха били чудесни кръстници.

Катрин кимна в знак на съгласие.

– Брат ми е любимец на кралицата и би бил много подходящ за кръстник от английска страна.

– А кръстницата? – попита Хю. – Дали да не помолим сестра ти Бриджит?

– След брака си Бриджит вече е шотландка – отвърна Катрин. – Защо всъщност да не мислим на едро? Кралицата не би отказала да стане кръстница на племенника на своя любимец. Освен всичко останало, това си е чест. Кралицата ще бъде английската кръстница на Матю.

– Любима, с всеки изминат ден все повече заприличваш на мен.

– Досега не си споменавал нищо подобно – докачи го Катрин. – Говореше за безразсъдство...

– Да забравим това – прекъсна я Хю.

– До следващия път.

Хю се засмя на остроумната ѝ шега.

– Може ли да взема Матю със себе си в голямата зала?

– Да, но само за няколко минути, при това добре увит. – Катрин му кимна. – Поли ще дойде с теб. Може би Патрик има нужда от деликатен намек. – Поли пламна от срам, а Мод прихна.

Съпроводен от камериерката на Катрин, Хю понесе сина си надолу по стълбите. Войниците му и прислугата се бяха събрали в голямата зала. Притиснал сина си на гърди, Хю се насочи към почетната маса, а лицата на присъстващите бяха огрени от усмивки на радостно очакване.

– Дами и господа! – засмян извика Хю. – Представям ви Матю Тимоти Кон О'Нийл, наследника на Дънганън.

От редиците на войниците и прислугата се разнесоха ликуващи викове. Хю гордо гледаше сина си, когото шумът в залата бе накарал да ококори учудените си очички. Хю се любуваше на бебето. От малкото личице на сина му го гледаха две светлосиви очички, които навярно с времето щяха да станат смарагденозелени.

„Косата и цветът са мои – мислеше Хю, – но очите са на майка му. Той е прекрасна смесица от бащата, който го е създал, и майката, която го е родила.“

Хю вдига момчето високо, така че всички да могат да се възхитят на малкото чудо, което бе сътворил.

Отново прозвучаха ликуващи възгласи и Матю Тимоти Кон О'Нийл започна да плаче.

– На неговата възраст е най-добре да бъде до майка си. – Хю предаде на Поли плачещия си син. След това, като й намигна, рече: – Освен това възнамерявам да се чука с всеки от присъстващите в чест на раждането на моя първи син.

Поли се засмя и с бебето на ръце прекоси залата. Недалече от вратата стоеше Патрик и наблюдаваше разиграващата се сцена. Видът на прегърналата малкото същество Поли му се стори неотразимо привлекателен.

Докато минаваше покрай него, Поли силно се изчерви. Тази усмивка и блясъкът в очите на мъжа й говореха недвусмислено.

Патрик се обърна, за да проследи с поглед полюляващия се ханш на жена си. Скоро неговият собствен син щеше да суче от гърдите на жена му. Окрилен от тази мисъл, той се запъти към почетната маса, за да поздрави Хю и да пие за здравето на наследника на Дънганън.

Едва доста по-късно Хю с несигурни стъпки изкачи стълбите към спалнята на Катрин. Той влезе тихо, приближи се към леглото и впери преливащ от обич поглед в жена си и първородния си син.

След това седна в креслото до леглото и дълго гледа най-скъпите си същества на света. Накрая, подтискайки една прозявка, той стана и целуна жена си по челото.

– Не се безпокой, сине – прошепна той. – Скоро ще имаш още много братя и сестри.

Хю усмихнато наблюдаваше спящата си съпруга. Много скоро Катрин отново щеше да дели едно легло с него.

– Проклятие, тази жена има сърце от лед – ръмжеше Хю, докато гневно кръстосваше насам-натам из кабинета. Накрая се отпусна изморен в едно кресло.

Катрин се бе възстановила от раждането, но страховете ѝ я караха да запази дистанция. Един бог знаеше колко усилия бе положил Хю да прелъсти жена си, но всичко завършваше със сълзи и молби за повече търпение. Кой би помислил, че дори и в гроба Търлаф щеше да продължава да руши брака им? Скоро заради кръщенето на Матю Дънганън се изпълни с гости и Хю трябваше временно да се откаже от опитите си.

Внезапно вратата се отвори и на прага се появи Катрин, от чиято несравнима красота едва не му секна дъхът.

Тя носеше зелена пола от меко кадифе, а към нея семпла бяла лене-на блуза с широки, закопчани на китките ръкави. Яката и ръкавите на блузата бяха обшити в златисто. Блестящата си бакъреночервена коса Катрин носеше разделена на път и сплетена на две увити над ушите плитки. Единственият ѝ накит бе брачната халка.

Нежно поруменелите бузи на Катрин говореха за непрекъснатите притеснения и грижи около кръщенето. След раждането тя си бе възвърнала предишната фигура, но заради кърменето гърдите ѝ бяха доста наедрели. Съдейки по младежкото ѝ излъчване и стройна фигура, човек едва ли би казал, че вече е родила три деца.

– Видели са кортежа на лорд Бърк – каза Катрин.

– Идвам. – Хю се надигна толкова бавно, сякаш бе смазан от бремето на чувствата си. Двамата излязоха заедно.

Голяма свита от войници, коли с багаж и каретата на семейство Бърк тъкмо влизаше в двора. Изглежда госпожа Фиона не обичаше да пътува без багаж. Персоналът на О'Нийлови се зае да помага на прислугата на Бърк при разтоварването.

Лорд Бърк скочи от коня си. Той се поклони с пресилена официалност пред Катрин и се ухили дяволито, преди да помогне на съпругата си, която в този момент слизаше от каретата.

В тъмносинята си кадифяна рокля и подходяща, поръбена с кожа наметка, Фиона бе по-красива от когато и да било, макар фигурата ѝ все още да бе приятно закръглена от раждането.

Съзряла Катрин, Фиона възкликна възхитено и се спусна към нея.

Двете жени дълго се прегръщаха, смееха се, плачеха и говореха една през друга.

Заета с Фиона, Катрин не забеляза как лорд Бърк отново се обърна към каретата, за да подаде ръка на някого. Хю се спусна към тях, за да поздравя приятеля си, както и неочаквания, но необикновено симпатичен гост.

Дамата, която слезе от каретата, бе средна на ръст и с прасковено нежна кожа с цвят на алабастр. Косата ѝ блестеше като старо злато, а очите ѝ приличаха на сини сапфири.

– Добър ден и поздравления за раждането на сина ти – ухили се лорд Бърк и стисна ръката на Хю.

– Благодаря – отвърна Хю и се усмихна на непознатата гостенка. – Добре дошли в Дънганън. Сигурен съм, че тази руина не е виждала нищо по-красиво от вас.

Впечатлена от този комплимент, младата дама се усмихна и се изчерви, което я правеше само още по-привлекателна.

– Позволи ми да ти представя братовчедката на Фиона, госпожа Айлийн О'Брайън – представи дамата Бърк. – Доколкото си спомням, Айлийн и съпругът ѝ бяха на сватбата ви.

Айлийн скромно протегна ръка.

– За мен е чест да се запозная с най-влиятелния граф на Ирландия.

Прелестната ѝ усмивка напомняше на Хю за някой ангел.

– Ще се осмеля да кажа – отвърна на комплиментта Хю, – че вие сте един сън наяве.

– Надявам се приятен – промърмори Айлийн, която още повече се бе изчервила, забелязвайки заинтригувания му поглед.

– Изключително приятен сън – каза Хю.

– Фиона не искаше да пътува сама – намеси се Бърк, – а Айлийн отскоко е вдовица.

– Скъпа госпожо, позволете да ви поднеса искрените си съболезнования – рече Хю.

– Благодаря, господине, но не е необходимо – отвърна Айлийн и се засмя при вида на ужасеното изражение, което се появи на лицето на Хю. – Презирах покойния си съпруг до дъното на душата си.

Мелодичният смях на Айлийн привлече вниманието на Катрин. Фиона я отведе при лорда и братовчедката си.

– Тази очарователна млада дама е моята братовчедка Айлийн – представи гостенката Фиона. – Айлийн, позволи ми да ти представя лейди Катрин, графиня Тирон.

– Радваме се да ви посрещнем в Дънганън – поздрави я Катрин.

– Благодаря. – Айлийн хвърли на домакинята преценяващ поглед. Графиня Тирон бе наистина фина жена, но не издържаше сравнението с ангелското създание. – Раждането на първороден син е необикновено събитие.

След това Айлийн отново се обърна към Хю.

– Питам се дали детето прилича на очарователния си баща.

Хю грейна при този комплимент, а Катрин стрелна красавицата с присвити очи. Въобразяваше ли си или Айлийн наистина се държеше хладно с нея, а прекалено сърдечно с Хю? Ако се съдеше по реакцията им, никой от останалите не намираще нещо необичайно в ситуацията.

Хю предложи ръка на Айлийн..

– Много мило от ваша страна, господине – отвърна тя и го улови под ръка. – Моля, наричайте ме Айлийн. Между близки приятели формалностите са излишни. Мога ли да ви наричам Хю?

Хю се ухили и кимна.

– Чух, че Дънганън е важна част от ирландската история – продължи Айлийн. – Държа да опозная цялото имение, преди да отпътувам.

– Всичко тук е на ваше разположение – отвърна Хю.

Напълно забравена, Катрин стоеше и ги гледаше. Сега тя си спомни за задълженията си на домакиня, усмихна се на семейство Бърк и ги поведе към къщата.

Хю въведе гостите в голямата зала и ги покани да седнат пред камината, където заради хладния октомврийски въздух вече прашеше весел огън. По знак на Катрин една прислужница донесе уиски за господарта и вино за дамите.

В този момент в залата се втурнаха Мейв и Шана. Зад тях куцукаше украсеният с копринено було Вулкан.

Мейв направи пред гостите реверанса, който усърдно репетираше вече цяла седмица. Шана се опита да стори същото, но падна по дупе. Вулкан съчувствено започна да я ближе по лицето, докато Шана не се разкиска и не накара всички присъстващи да прихнат. Клатейки глава, Хю взе Шана в скута си и я целуна по бузата.

– Какво очарователно дете! – извика Айлийн.

– Благодаря. – Катрин се запита дали първото ѝ впечатление от тази жена не е било погрешно.

– Вие не сте истински баща на момиченцето, нали? – попита Айлийн със сладък като мед глас и погледна към Хю.

Хю хвърли един скрит поглед към жена си, след това се прокашля.

– Истинският ѝ баща е Шон О'Нийл, но аз съм единственият баща, когото тя познава. Отнасям се с нея като със своя плът и кръв и е излишно да казвам, че я обичам повече от всичко. Нали така, сладка моя? – Той отново целуна Шана по бузата. Момиченцето погледна втория си баща с предан син поглед и обви ръце около врата му.

– Аз също те обичам – обясни тя, притиснала буза към лицето на Хю.

Млясна го шумно по устните и собственически склони глава на рамото му. С преждевременната си женственост Шана успя да засенчи всички присъстващи дами, които с радост биха заели мястото ѝ, включително и майка си.

Хю видимо се забавляваше, а Катрин се усмихна и замислено погледна дъщеря си. Не можеше да не се запита дали необикновената красота и кокетство на дъщеря ѝ един ден няма да ѝ създават проблеми.

– Великодушието е черта, която се среща само при необикновени мъже като вас – обърна се към Хю Айлийн.

Катрин, която тъкмо отпиваше от виното си, се задавай и са закашля шумно. Осъзнал, че жена му се забавлява за негова сметка, Хю ѝ хвърли гневен поглед, но за щастие точно в този момент Нели внесе Матю.

– Ето го моят принц – каза Катрин и пое детето от ръцете на детегледачката, Фиона и Айлийн се наведоха над момченцето, чиито удивени смарагденозелени очи гневно огледаха непознатите лица.

– Какво хубаво бебе – изгуква Фиона.

– Да – съгласи се Айлийн.

Катрин се усмихна гордо.

– Допускам, че все още не всичко е изгубено, що се отнася до нашия облог – забеляза лорд Бърк.

Хю се усмихна унесено. Катрин погледна към него. Мъжът ѝ изглежда бе пленен от дръзкото деколте на наведената на бебето Айлийн. В този миг в душата на Катрин се зароди дива ревност.

– Струва ми се, че момченцето прилича на баща си – рече Айлийн. Съзнавайки, че графът се наслаждава на прелестите ѝ, тя предизвикателно се наведе още по-ниско над Матю.

Хю се засмя, без да откъсва поглед от жена си. Смарагденозелените очи на Катрин враждебно пронизваха младата жена. Лорд Бърк, който бе забелязал раздражението на домакинята, погледна с укор Фиона, а тя виновно сведе поглед. Идеята ѝ да вземе със себе си Айлийн не се бе оказала особено удачна.

– Трябва да сте доста облекчен след раждането на сина си. След две момичета... – с престорена невинност се обърна към Хю Айлийн. – Човек никога не знае, права ли съм?

„Истинската красотата идва отвътре – реши Хю и промени мнение то си за Айлийн. – Държанието на тази красавица я прави всъщност отблъскваща.“

Катрин понечи да отвърне нещо, но Матю реши да привлече вниманието към себе си и писна с все сила. Хю се опита да разведри напрегнатата ситуация и обясни:

– Освен моята атрактивна външност синът ми е наследил темперамента на майка си.

По-добре да не беше го казвал. Всички освен Катрин се засмяха. Тя се усмихна хладно и се изправи.

– Матю е гладен – каза тя, докато малката му устица напразно търсеше гърдата ѝ. – Моля да ме извините.

– Учудвам се, че госпожа Катрин не е наела дойка – каза Айлийн.

При тези думи Катрин, която вече напускаше залата, се обърна още веднъж и забеляза чаровната усмивка по адрес на Хю.

– Кати е чудесна майка и обича сама да се грижи за децата си – защити съпругата си Хю.

– Колко самопожертвователно – забеляза Айлийн. – Но вярвам, ще се съгласите, че едно гладно бебе може да прекъсне много приятни занимания... особено нощем?

С гримаса на погнуса Катрин се обърна за последен път. В следващия миг на устните ѝ трепна едва доловима усмивка.

Очевидно разочарована от интереса, който баща ѝ проявяваше към някаква си натрапница, Шана прибягна към други средства, за да привлече вниманието му. Тя обви ръце около врата на баща си и предизвикателно погледна Айлийн.

– Обичам те, тате – обясняваше Шана в мига, в които майка ѝ излезе от залата и избухна в смях.

Когато стана време за вечеря, Хю се промъкна в стаята на Катрин, която стоеше до леглото си и ровеше в кутията с бижутата си. Направи му впечатление грижливо подбраният ѝ тоалет и той реши, че Катрин държи тази вечер да изглежда особено привлекателна. Роклята ѝ, която без съмнение щеше да привлече всички погледи, имаше тесен корсаж и дръзко деколте, подчертаващи тънката ѝ талия и пишни гърди.

Хю седна в едно кресло пред камината. Надяваше се настроението на жена му да се е подобрило.

– Още минутка, съкровище – извика през рамо Катрин. Необичайно любезният ѝ тон го накара да се запита какво ли му кроеше. В момента обаче Катрин изглеждаше напълно погълната от избора на бижу, така че той се отпусна, протегна крака и унесено се загледа в жена си.

Катрин извади една огърлица от великолепни перли, наложи я върху роклята си, но не се хареса и я върна обратно.

Хю я наблюдаваше усмихнат. Дори и със затворени очи можеше да отгатне, че жена му е сбърчила малкото си чипо носле.

След това Катрин се спря на едно необикновено опалово колие с диамантена закопчалка. След дълъг размисъл върна в кутията и него.

– Не харесвам госпожа Айлийн – каза Катрин. – Какво мислиш за нея?

– Мисля, че е несправедливо да се съди за някого само от една единствена среща – отвърна Хю.

Катрин смръщи чело и потъна в размисъл. След това погледът ѝ попадна върху едно колие, което сякаш бе създадено за подобен повод, и тя се усмихна. Извади от кутията за бижута старата келтска огърлица, носена от избраницата на главата народа О'Нийл. Колието не само чудесно щеше да подхожда на роклята ѝ, но и щеше да постави на мястото им заслепения ѝ съпруг и онази безвкусна особа. Кутията за бижута хлопна шумно и Катрин усмихнато се обърна към мъжа си.

– Би ли ми помогнал?

Хю стана и прекоси стаята. След това пое огърлицата и я закопча на врата на съпругата си.

– Намиращ ли я красива? – попита Катрин, докато Хю закопчаваше огърлицата..

– Кого?

– Госпожа Айлийн – Катрин направи опит да запази самообладание, но нотката на раздразнение в гласа и я издаде. – Е?

– Доста е привлекателна – Отначало объркан от видимото вълнение на Катрин, Хю се престори, че не успява да закопчае огърлицата, но след това го осени една мисъл: Катрин ревнуваше.

Той се подсмихна тайничко. Вярно бе, че хората винаги най-силно копнеят по онова, което желаят и други. Вниманието на госпожа Айлийн към него бе събудило ревността на Катрин.

– Ревнуваш ли? – попита той.

– Госпожа Айлийн не притежава нищо от онова, на което държа.

Ръцете на Хю останаха върху раменете ѝ по-дълго от необходимото. Умелите му пръсти започнаха да масажират раменете и гърба ѝ.

– Защо си толкова напрегната, съкровище? – прошепна на ухото ѝ той.

– Може би заради грижите около кръщенето – промърмори Катрин и се облегна на него, когато устните му докоснаха гърба ѝ. Също както някога Катрин усети познатата възбуда, която обзе зажаднялото ѝ за ласки тяло, макар разумът ѝ да се противеше.

Хю обърна Катрин с лице към себе си и я целуна по устните. След това усмихнато ѝ подаде ръка.

– Ела, да слезем при гостите.

В голямата зала цареше оживена суетня. Хванати за ръка, Хю и Катрин се насочиха към почетната маса. Пътюм Хю поздрави много от хората си, а Катрин, уважавана и обичана от всички, кимаше усмихната.

Когато стигнаха до почетната маса, Хю усмихнато поднесе дланта на Катрин към устните си. Докато отвърщаше на усмивката му, погледът ѝ спря върху Айлийн, която не пропусна тази проява на съпружеско внимание.

– Не е възпитано да пренебрегваме гостите си, скъпа – каза Хю и пусна дланта ѝ. – Трябва да се присъединим към тях и да влезем в ролята си на любезни домакини.

Без нито дума повече, Хю настани Катрин на масата до Фиона, а след това се настани между Айлийн и Бърк.

От мястото си Катрин можеше да види, че вечерната роба на Айлийн откриваше повече, отколкото скриваше. Смръщила чело, Катрин видя как Хю се наведе към Айлийн и прошепна нещо на ухото ѝ.

– Нещо не е наред ли? – попита Фиона.

– Не, не, просто ми направи впечатление удивителната прилика между теб и твоята братовчедка.

– Наистина ли – Фиона бе изненадана. – Освен цвета на очите не виждам друга прилика.

Катрин се усмихна кисело.

– Разкажи ми за Грения.

Катрин запази недостъпното си изражение през време на цялата, сторилата ѝ се безкрайна вечеря. Тя вежливо слушаше повърхностното бърбене на приятелката си, която не пропусна нищо от самото зачеване на дъщеря си чак до отпътуването им за Дънганън. През цялото това време Катрин не изпускаше от очи Хю и Айлийн, а лицето ѝ бавно помръкваше.

Когато вечерята най-сетне свърши, Хю за пръв път от началото на вечерта погледна към жена си и ѝ даде знак, че е време заедно със

знатните си гости да се оттеглят в кабинета, за да оставят войниците на техните собствени забавления. Хю стана, предложи ръка на Айлийн и остави жена си да върви след тях заедно със семейство Бърк, които си разменяха угрижени погледи.

В кабинета Хю подаде на лорд Бърк чаша с уиски и едва сега забележа растящото раздражение на жена си. Айлийн умело бе успяла да се присламчи към Хю и Катрин се чувстваше като натрапница в собствения си дом.

– Имате чудесен вкус за бижута – обърна се Айлийн към Хю. – Възхищавам се на огърлицата на жена ви.

Хю понечи да отговори, но Катрин го изпревари:

– Благодаря – каза тя и предизвика завистта на русата красавица, като прокара пръсти по скъпоценното колие. – Това е семейна реликва, която се предава от поколения в рода О'Нийл. Само избраницата на главата на рода, жената, която е спечелила неговата любов, може да я носи.

Предупреждението на Катрин бе недвусмислено и Айлийн ѝ отвърна с отровен поглед от присвитите си сапфиреносини очи.

– Какво ново из Дъблин? – попита приятеля си Хю, опитвайки се да намери някоя по-безопасна тема за разговор.

– М-м-оля? – Лорд Бърк се опита да скрие колко е развеселен. Двете благородни дами приличаха на диви котки, които показваха ноктите си една на друга.

На Фиона почти ѝ се удаде да спаси мира.

– Кати, трябва да ти разкажа една много деликатна история...

– Мисля, че най-деликатната история бе отвличането на госпожа Катрин – изпревари я Айлийн.

Всички погледи се обърнаха към русата красавица, а във въздуха легна неловко мълчание. Хю погледна Катрин с бялото на очите си и се ужаси от отмъстителния поглед, с който тя прониза младата жена.

– Колко тежко трябва да е бил за вас, Хю – продължи Айлийн. – Сигурно не е приятно собствената ти жена да бъде така унижена... да не кажа обезчестена!

– Айлийн, как смееш! – извика Фиона. – Да не мислиш, че Кати е искала да бъде отвличена?

Катрин пребледня. На лицето ѝ бяха изписани гняв и болка.

„Как смее тази вещица да обижда моята любима!“ – кипеше вътрешно Хю. Той реши да постави Айлийн на мястото ѝ. За нещастие младата жена бе техен гост, което го задължаваше да се отнася любезно с нея.

Презирайки сам себе си, Хю се насили да се усмихне.

– Утре денят ще бъде хубав. Какво ще кажете да се поразходим из околностите на Дънганън, Айлийн?

– Би било чудесно – отвърна Айлийн и победоносно погледна Катрин.

– Време е да накърмя Матю – обяви Катрин и се надигна от креслото. Хю ѝ хвърли неодобрителен поглед. – Трябва да се погрижа за наследника на Дънганън. – След това с гордо вдигната глава напусна стаята.

Катрин не можа да заспи още дълго след като бе отпратила камериерката и се бе приготвила за нощта. Тя стана от самотното си легло и неспокойно започна да кръстосва из стаята. По едно време спря пред вратата, която свързваше спалнята ѝ е тази на Хю, и ѝ мина през ума, че тази врата е единствената пречка към любовта на съпруга ѝ, но ѝ липсваше смелост, за да я преодолее.

Не можеше да не си признае със завист колко красива бе Айлийн. И с какво удоволствие би я отпратила за Дъблин или където и да било другаде – само по-далече от Дънганън.

Всъщност Айлийн нямаше вина за това, че се чувстваше привлечена от Хю. Той беше хубав, притежаваше чар, титла, богатство и – поне така се надяваше Катрин – почтеност и лоялност.

„Хю също не е виновен, че е привлечен от друга жена“ – мислеше си наум Катрин. Айлийн бе изключително привлекателна и му предлагаше точно онова, което отдавна му бе отказвано. Всичко щеше да се оправи, ако най-накрая успееше да се отдаде на съпруга си.

Катрин посегна с трепереща ръка към дръжката на вратата, но се уплаши и я отдръпна. Хлипаша, тя опря чело на вратата и даде воля на сълзите, които през цялата вечер бе съдържала.

В спалнята си Хю чу приглушеното ѝ хлипане и се промъкна до вратата. Той копнееше да утеши Катрин и дори вече бе посегнал към дръжката на вратата, но рязко отдръпна ръка, сякаш се бе опарил.

„Нека се наплаче на спокойствие“ – реши Хю, преодолявайки порива да сложи край на горчивото хлипане. Гордостта на Катрин никога нямаше да ѝ позволи да му се отдаде, ако заподозреше, че е движен от чувство на състрадание.

Хю тихо прекоси стаята и се върна в леглото, но сърцераздирателното ридание го преследваше. Той се обърна по корем и покри глава с възглавницата, за да се избави от долитащите иззад вратата звуци.

Късно следобед на другия ден, връщайки се от разходка, Хю и

Айлийн се отправиха към конюшните, фактът, че една изискана млада дама искаше да види конюшните му, развеселяваше Хю, но той скри усмивката си, докато канеше гостенката вътре.

Що се отнася до Айлийн, тя се надяваше в конюшните да е безлюдно, за да пристъпи към осъществяване на намеренията си да го направи свой любовник. Ако успееше, тя щеше да се превърне в разглезената метреса на този влиятелен мъж, който щеше да я посещава в Дъблин и да я отрупва с подаръци, докато жена му и децата го чакаха в Дънганън.

Собъл, скъпоценното притежание на Катрин, привлече вниманието ѝ.

– Никога не съм виждала по-хубав кон – възкликна тя.

– Собъл е подарък на Катрин от мен – обясни Хю и проследи погледа ѝ.

– Колко сте щедър – промърмори Айлийн. Сапфирено-сините ѝ очи блестяха от възхищение, а нежната ѝ кожа леко се изчерви.

– Искате ли утре сутринта да пояздим? – попита Хю.

– О, да, с удоволствие ще поядя Собъл – отвърна Айлийн, убедена, че графът проявява подчертан интерес към прелестите ѝ. А и как би могло да бъде иначе?

– Хм... – Хю се поколеба, тъй като не желаше да наранява чувствата на жена си. Все пак Собъл бе нейна.

– Сигурна съм, че госпожа Катрин няма да има нищо против – настоя Айлийн. – Лично аз ще я помоля за позволение.

– Добре тогава – съгласи се Хю с известни угризения на съвестта.

Той предложи ръка на дамата. Бъбрейки за дреболии, двамата се върнаха в двора.

Докато се разхождаше безцелно из парка, Айлийн съзря Фиона и Катрин. Двете жени седяха на една пейка с гръб към нея и нещо в държанието им ѝ подсказа, че разговорът им е поверителен. С надеждата да научи нещо, което след това би могла да използва за своите цели, Айлийн се скри в храстите и наостри слух.

– Зная, че нещо те потиска – казваше в този момент Фиона. – Може би Айлийн?

– Отчасти – призна Катрин. – Зная, че е хвърлила око на мъжа ми.

– Съжалявам – извини се Фиона. – Не съм подозирала, че е възможно да се случи нещо подобно. След кръщенето ще настоявам незабавно да се върнем в Дъблин.

В храстите Айлийн направи гримаса на погнуса.

– Вина за това имам и аз – рече Катрин.

– Какво искаш да кажеш?

Катрин понечи да каже нещо, но се поколеба и засрамено сведе поглед. След това дълбоко си пое дъх и призна:

– Двамата с Хю вече не спим заедно.

– Ах, бедната ми! Ужасно съжалявам.

Катрин извърна глава към приятелката си.

– Не ме разбра... аз реших така, не той.

Фиона зяпна от учудване.

– Ти обичаш Хю. Защо тогава отказваш да споделиш леглото си с него?

– Аз... аз... се боя – отвърна Катрин. – Търлаф... – неспособна да довърши изречението си, тя замълча.

Фиона никога не се бе страхувала от интимни контакти.

– Какво се е случило? – предпазливо попита тя, опитвайки се да не притеснява приятелката си.

– Аз... – Катрин се изчерви. – Той ме омърси.

– Била си негова пленница.

– Но аз презирах Търлаф и се чувствам толкова... толкова омърсена – обясни Катрин. – Какво ще стане, ако Хю... разбираш ли... и аз повече не...

На лицето на Фиона неочаквано се изписа облекчение и тя се подмихна. След това се закиска. Тихият ѝ кикот постепенно премина в сърдечен смях, докато по бузите ѝ не рухнаха сълзи. Не след дълго Фиона се държеше за стомаха от смях и се опитваше да си поеме дъх.

Катрин я погледна ужасено. Как бе възможно приятелката ѝ да намира нещо смешно в едно толкова ужасно признание.

– Кати О'Нийл, как е възможно след два брака и три деца все още да си така невероятно наивна?

– Какво искаш да кажеш? – смутено попита Катрин.

Опитната Фиона повдигна едната си вежда.

– В деня на сватбата си отдавна вече не бях девствена. Смяташ ли, че съм недостойна за Майкъл, защото ме е докосвал друг мъж?

– Ами... – поколеба се Катрин, тъй като не искаше да обижда приятелката си.

– Много благодаря – иронично рече Фиона и се ухили – Въпреки че мъжът ми би трябвало да знае по-добре, той смята, че когато сме се срещнали, съм била девствена. Е, най-малкото почти. Хю мисли същото за теб. Влюбените мъже понякога са доста глупави.

Катрин се засмя неволно.

– Мога да те посъветвам единствено час по-скоро да подмамиш Хю в леглото си – каза Фиона.

Когато чуха, че някой се приближава, двете жени се огледаха изненадано.

Айлийн бе скрила гнева си зад очарователна усмивка. С малко повече късмет госпожа Катрин нямаше да може да последва съвета на Фиона.

Повечето прислужници тъкмо се бяха събудили, когато рано на другата сутрин Катрин се запъти към конюшните. Отново бе прекарала дълга безсънна нощ и под очите ѝ се бяха образували тъмни кръгове. По чудодееен начин графинята се бе превърнала в мърляво момче, облечено в износени дрехи за езда – панталони, риза, шапка и удобни кожени ботуши.

Една дълга езда щеше да се отрази добре на нервите ѝ. След това щеше да се справи с тази глупава патка, която се бе осмелила да нахлуе в дома ѝ.

Когато наближи конюшните, пред очите ѝ се разкри гледка, която я накара да замръзне на място. Хю седеше на жребца си, а отвратителната натрапница величествено се кипреше до него.

Айлийн първа забеляза Катрин и ѝ хвърли триумфиращ поглед. Някой страничен наблюдател би казал, че тя е графинята, а Катрин – нейно конярче.

Погледът на Катрин спря върху коня, който яздеше Айлийн, и очите ѝ внезапно се разшириха от гняв.

– Какво означава това? – попита тя.

Чувайки гласа на съпругата си Хю се извърна усмихнат и първото нещо, което му направи впечатление, бе облеклото ѝ. Той неодобрително огледа Катрин от главата до петите, след това отместа поглед към русата красавица, сякаш искаше да сравни двете жени. Гримасата му даваше да се разбере, че Катрин не е издържала сравнението.

– Двамата с Айлийн отиваме да поюздим – отвърна той. – Ще дойдеш ли с нас?

– Собъл е моя – настоя Катрин. – Кажи ѝ да слезе от коня ми.

Хю извърна глава, за да погледне Айлийн, но младата жена отбягваше погледа му. Изглежда дамата го бе излъгала относно позволенията на Катрин да вземе Собъл. Е, вече не можеше да се направи нищо. Хю разбра, че трябва да избира по-малкото зло. Реши да апелира към гостоприемството и вежливостта на съпругата си. По-късно щяха да си изяснят всичко. Какво друго му оставаше?

– Кати, конюшните са пълни с коне – каза Хю, – избери си някой друг кон.

– Искам си Собъл. – Катрин тропна с крак, за да подсили ефекта от думите си.

– Собъл е твоя, защото аз ти я подарих – отвърна Хю, чието раздразнение заплашително растеше. – Забравяш, че Айлийн е наша гостенка. Веднага се извини!

Изминаха няколко мига, в които Катрин и Хю се стрелкаха гневно с погледи. Накрая той наруши мъчителното мълчание.

– Чакаме те тук.

– Върви по дяволите! – изтърси Катрин и го заплаши с юмрук. – Вземи със себе си и своята скъпа гостенка! – След тези думи тя се обърна и гордо пое към къщата.

– Веднага се върни! – извика Хю. Заповедническият му тон я накара да ускори крачка, а накрая дори да се затича. Хю трябваше да прикрие една одобрителна усмивка, тъй като тесните панталони чудесно подчертаваха ханша на съпругата му.

– Съжалявам, ако съм станала причината за тази неприятност – извини се Айлийн, за да привлече отново вниманието му.

– Глупости – каза Хю, потискайки желанието здравата да я разтърси. – Моля ви, приемете извиненията ми от името на Катрин.

Айлийн се усмихна.

– Как бих могла да откажа нещо на толкова привлекателен мъж като вас?

Съпроводена от любопитните погледи на суетящата се наоколо прислуга, Катрин се втурна в къщата, изкачи стълбите и затръшна вратата след себе си. Тя се завтече към прозореца и се загледа навън.

– Ето я – прозвуча обърканият глас на Мод, която в този момент влизаше в стаята. – Вече си мислех, че си изчезнала.

Забелязала тъжното ѝ изражение, Мод пое плачещия Матю от ръцете на Нели и ѝ направи знак да ги остави сами.

Катрин седна в едно от креслата пред камината и разголи гърдите си. Без да каже нито дума, тя взе на ръце гневно ревящото си бебе и му подаде зърното. Матю веднага се успокои.

– Ще напусна Хю – простена Катрин и угрижено погледна Мод. Долната ѝ устна потрепера при конвулсивния опит на младата жена да съдържи сълзите си.

– Нищо чудно – отвърна възрастната жена. – Цял Дънганън знае, че с графът не делите едно легло.

– Не се бъркай, където не ти е работа – тросна ѝ се Катрин.

– Все едно дали ви харесва или не, сега ще ме чуете – решително рече Мод. – Посрещнах ви в този дом като невеста на Шон, а когато той умря, бях неотлъчно до вас. Израждах съм две от децата ви и се опитах да ви утеша за загубата на друго едно. Аз бях онази, която се застъпваше за вас пред Търлаф в момент, когато от него можеше да се очаква всичко. През цялото това време съм се грижила за вас като родна майка, затова сега ще ме чуете.

Катрин сведе глава трогната.

– Прости ми.

– Това звучи доста по-добре – промърмори Мод. – Кажете ми, обичате ли графа?

– Да.

– Тогавя се борете за него.

– Но как?

Мод се ухили.

– Знаете по-добре от мен.

– Не мога да го направя.

– Нали ви е ясно, че графът не може да живее като монах, да не говорим, че това би било напълно противоестествено – отвърна Мод. – Той ви обича, но и любовта има граници. Идете при него и той ще бъде нежен с вас. Вярвайте ми, Хю О'Нийл не е Търлаф.

– Ще помисля върху това.

Мод кимна и понечи да напусне стаята, но на вратата спря още веднъж и я предупреди:

– Госпожа Айлийн е истинска красавица. Не мислете много дълго, за да не стане късно. – Вратата се захлопна след нея.

Катрин смръщи чело. Тя сведе поглед към Матю, който с полузатворени очи сладко сучеше от гърдата на майка си.

– Какво ще кажеш за това ти, принце мой? – попита Катрин, нежно свела поглед към него. – Какво да направи мама?

При шума от гласа ѝ Матю отвори очи, но продължи да суче мълчаливо и доволно.

21

Параклисът на замъка Дънганън бе препълнен с почетни гости, членове на рода О'Нийл, войници и прислуга, които искаха да присъстват на кръщенето на Матю Тимоти Кон О'Нийл, който един ден щеше да наследи замъка и титлата граф Тирон.

Родителите и кръстниците стояха до украсения с цветя олтар пред селския свещеник. С ритация Матю на ръце, лорд Бърк стоеше заедно със съпругата си между гордите родители – Катрин отляво на Фиона, а Хю отдясно на Бърк.

Когато свещеникът поде проповедта си, Катрин неволно плъзна поглед към графа и заоглежда тялото му, започвайки от черните кожени ботуши. Смарагденозелените ѝ очи блеснаха при спомена за отдавна отминала страст.

Щеше ли да го изгуби, ако в най-скоро време не споделеше леглото му? Погледът на Катрин продължи нагоре към гърдите му. Как би могла да понесе да изгуби онова, което обичаше повече от всичко?

Катрин се изчерви срамежливо, а погледът ѝ спря върху лицето на съпруга ѝ. Устните на Хю се разтеглиха в загадъчна усмивка. Пламенният му поглед я омагьосваше.

Хю бавно плъзна поглед по тялото ѝ. Тъмните му очи поглъщаха извивките на ханша и пищните ѝ гърди.

Катрин се почувства почти гола. В слабините си усети познат и възбуждаш гъдел. Когато Хю, който чудесно съзнаваше въздействието на многозначителния си поглед, вдигна очи към лицето на Катрин, страните ѝ пламнаха от срам.

„Боже мой! – мислеше си Катрин, неспособна да откъсне очи от неговите. Как може да прави това пред свещеника и пред всичките тези хора? Това е чудовищно!“

Когато бе поръсен със светена вода, Матю писна с все сила и развали магията. Лорд Бърк побърза да предаде ритачото дете на кръстницата му. За радост на Катрин церемонията не продължи дълго и скоро гостите се запътиха към голямата зала на замъка Дънганън.

В препълненото с гости помещение цареше празнично настроение. Катрин пое Матю от ръцете на Фиона и застана до Хю, за да поздрави гостите. Щастливите родители гордо представяха сина си на всички пристигащи.

– Мили боже – прошепна Хю. – Изглежда в Ълстър има повече О'Нийловци, отколкото просяци в Англия.

– Ирландците трябва да са доста плодовици – подсмихна се Катрин. – Сигурна съм, че не са дошли само за да почетат сина ни, но и за да хвърлят по един поглед на прочутия и толкова одумван граф Тирон..

– Може би са искали да видят теб – отвърна Хю, – необикновената жена, успяла да подмами пред олтара двама от мъжете на рода О'Нийл.

– Както навярно си спомняш, скъпи, ти бе онзи, който ме замъкна пред олтара.

Хю понечи да отвърне нещо, но Матю започна да плаче от глад.

– Настроенията на сина ти са също толкова непостоянни, колкото твоите – каза Катрин. – Няма да е зле за в бъдеще да се опиташ да му даваш по-добър пример. Ако ме извиниш, ще отида да накърмя гладно-то ни бебе.

„Блясъкът в очите ѝ бе недвусмислен“ – мислеше си Хю, докато я наблюдаваше да се изкачва по стълбите. Жена му бе готова отново да сподели леглото с него. Може би още тази нощ, ако успееш да останат сами.

Или дори по-рано.

Хю огледа препълнената зала и когато погледът му попадна на Патрик, той се запъти към офицера си. Искаше да го помоли за помощ – да поговори на четири очи с Катрин. Без да съзнава, че е част от нечии планове и кроежи, Хю напусна залата и се запъти към градината, следван по петите от Айлийн.

В спалнята си Катрин накърми Матю и го остави на Нели, за да се върне при гостите. Докато слизаше към голямата зала, взе окончателното решение да сподели леглото с Хю. Когато влезе в препълненото помещение, тя го потърси с поглед, но не можа да го открие никъде.

Поздравявайки този или онзи от гостите, тя бавно си проправи път към Патрик.

– Знаеш ли къде е изчезнал съпругът ми? – попита Катрин с дяволит блясък в очите.

– Струва ми се, че излезе навън да глътне малко чист въздух.

– Накъде тръгна?

Патрик, който бе видял Айлийн да излиза след Хю, се поколеба за миг.

– Мисля... мисля, че е в градината.

– Благодаря, ще отида да го потърся.

Тя понечи да му обърне гръб, но Патрик я улови над лакътя, след

което със смесени чувства попита:

– Не е ли редно поне единият от вас да остане тук и да играе ролята на домакин?

– Непременно трябва да говоря с него – каза Катрин и отблъсна ръката му. Тя обиколи множеството с поглед и рече: – Гостите ни изглеждат и без това се забавляват добре.

Докато я наблюдаваше да напуска залата, Патрик реши, че каквото и да се случеше, вината за това нямаше да е негова. В края на краищата се бе опитал да я спре.

Той се запъти към вестибюла, тъй като искаше да задържи на входа любопитните и при необходимост да се погрижи за ранените.

Катрин вече бе в двора и макар през деня да бе топло, сега тя потрепера от есенния хлад.

Докато още веднъж премисляше какво ще каже на Хю, внезапно съзря двойката, която най-малко бе очаквала. При тази гледка радостното очакване, което караше сърцето ѝ да играе, в миг се изпари и краката ѝ натежаха като олово.

Насред алеята пред нея Хю и Айлийн се прегръщаха страстно, а телата и устните им бяха слети в едно. За нещастие гневът дотолкова заслепяваше Катрин, че тя не забеляза опитите на мъжа си да се освободи от прегръдката на русата красавица, без при това да бъде груб.

Катрин разтегли устни в гримаса на погнуса, а от устните ѝ се изтъргна тихо ръмжене. Без да се замисли, тя сграбчи Айлийн за русата грива и я дръпна толкова силно, че младата жена бе принудена да пусне Хю. Катрин не се задоволи с това, а в гнева си повали изненаданата си съперница на земята.

– Успяхте да се докопате до коня мм, но съпруга ми няма да получите – изфуча тя. След това се обърна към занемелия от изненада Хю. – Прелюбодеец!

Тя се извърна като внезапна, разрушителна буря и се втурна към къщата.

– Кати! – извика Хю. След това, сипейки ругатни, се спусна след нея.

Настигна я току пред стълбището, сграбчи я над лакътя и я дръпна толкова силно, че тя политна и опря ръце на гърдите му. Катрин веднага понечи да се отдръпне, сякаш срещу себе си имаше най-отвратителното чудовище, но Хю не я пусна.

– Ти целуваше Айлийн – обвинително рече тя.

– Не, Айлийн ме целуна – възрази той.

– По дяволите, има ли някаква разлика? – изфуча Катрин, докато се извиваше, за да се освободи от хватката му.

Разтърсвайки я силно, Хю изрева:

– Кати, аз те обичам!

Катрин престана да се съпротивлява и Хю я пусна, но гневният ѝ поглед недвусмислено даваше да се разбере, че го смята за виновен. Тя замахна и с все сила го зашлеви по бузата. След като гневът ѝ се бе уталил, Катрин се сви от болка и срам, обърна се и изчезна нагоре по стълбите.

Хю унесено я проследи с поглед, а когато се скри от погледа му, седна на най-долното стъпало и потърка пламналата си буза. Десницата на жена му си я биваше.

Пред него изникнаха чифт черни ботуши и Хю, без да вдига поглед, изфуча:

– Изчезвай или ще се погрижа набучената ти на пика глава да украси Дъблинския замък. Патрик седна до него.

– Още не всичко е изгубено – каза той. – Когато Кати се успокои, ще размисли. В края на краищата ти ѝ се обясни в любов пред всички присъстващи в залата. Коя жена не би се поласкала от подобна чест?

Хю мълчаливо погледна Патрик.

– Цял Ълстър е трогнат – продължи Патрик. – Като си помисли човек, че могъщият граф Тирон на всеослушание се кълне в любов на съпругата си.

Хю кипеше вътрешно, чувството му за хумор бе окончателно изчерпано.

– Оттегли се за час-два – посъветва го Патрик. – Гостите ще си помислят, че двамата с Катрин сте пожелали да засвидетелствате един на друг голямата си любов.

– Върви по дяволите – изръмжа Хю, изправи се и се запъти към работния си кабинет, където можеше да пийне на спокойствие малко уиски.

В това време, объркана и смазана, Катрин кръстосваше стаята си. Боса, само по една копринена нощница с цвят на слонова кост, в нещастieto си тя не усещаше ледените предвестници на зимата, които проникваха през отворения прозорец.

„Завинаги изгубих Хю“ – мислеше си Катрин. Непростимо бе да го удря малко след като ѝ се бе обяснил в любов. В края на краищата мъжът ѝ не бе светец, а човек от плът и кръв със своите човешки нужди. Самотата щеше да бъде заслуженото ѝ наказание за това, че толкова

дълго го бе отблъсквала.

– По дяволите проклетата ми гордост!

Звукът от собствения ѝ глас я изтръгна от унеса, в който се намираше, и тя забеляза, че стои пред вратата към спалнята на Хю.

„Ще дръзна ли да вляза при него? Как ще реагира той? Кого желае, мен или Айлийн? Има само един начин да разбере.“

С трепереща ръка тя отвори вратата, влезе и отново я затвори зад себе си, за да пререже всеки път за отстъпление. След това посегна към презрамките на нощницата си. Копринената тъкан се свлече на пода като есенен лист. За миг Катрин остана гола, вперила поглед в силуета на спящия си съпруг.

Тя си пое дълбоко дъх, събра цялата си смелост и пристъпи към леглото. В този миг я връхлетя непреодолимият страх, че може да бъде отблъсната.

Катрин се обърна и понечи да потърси спасение в стаята си, но една ръка неочаквано се стрелна изпод завивката и я дръпна обратно.

– Към леглото ми ли се бе запътила? – попита Хю току пред лицето на изненаданата си жена. – Случило ли си е нещо, за което да поговорим? – В гласа му трептеше дяволита нотка.

– Към леглото – с облекчение промърмори тя и притисна устни към неговите, влагайки в тази целувка цялата си любов и дълго потискана страст.

Хю отвърна на целувката ѝ, а след това тихо прошепна: – Цялата си ледена, скъпа моя. Ела под завивката и ми позволи да те стопля.

Без да чака втора покана, Катрин се вмъкна в леглото.

Известно време двамата останаха да лежат един до друг, наслаждавайки се на възбуждащото усещане от допира на голите си тела. След това Хю я притегли върху себе си и тя усети възбудената му мъжественост да се притиска към корема ѝ.

– Още ли боли? – попита Катрин.

– Вече не – отвърна Хю, глаейки бузата ѝ. – Боиш ли се, любима?

– Вече не.

Хю се изтърколи върху нея. Предизвикателната му целувка накара дъха ѝ да секне, а езикът му си проправи път към забранената сладост на устата ѝ.

След това Хю се освободи от устните ѝ, които го държаха в плен на сладката си магия, и започна да обсипва с целувки слепоочията, клепачите, носа и основата на шията ѝ. Стенеща от наслада, Катрин отметна глава назад.

Хю зарови лице в гърдите ѝ и вдъхна опияняващото свежо ухание. Страхът бе отлетял завинаги и сега Катрин се притискаше към него, копнееща да се слоят в едно единствено божествено същество.

– Бавно, скъпа – прошепна Хю. Погледът му се плъзна по тялото ѝ, пламенните му устни докоснаха гърдите ѝ и влажните им зърна. – Закуската на Матю...

Хю взе в шепа едната ѝ гърд и се наведе към нея, за да засмуче кърма от огромното ѝ, тъмно зърно, след това направи същото с другата. Това странно усещане пробуди спящото в слабините ѝ желание.

Езикът му се плъзна по копринено меката кожа на корема ѝ с движение, което напомняше полета на пеперуда. Хю обсипа бедрата ѝ с целувки, а след това езикът му потърси пулсиращата, влажна сърцевина на нейната страст. Дълго я гали, докато от гърлото на Катрин не се изтръгна тих, подобен на котешко мъркане стон.

– Вземи ме – простена Катрин.

Хю проникна дълбоко в нея, при което тя обви бедра около хълбоците му и като полудяла започна да отвърща на всеки от разтърсващите тялото ѝ тласъци. В дивия си екстаз двамата приличаха на обезумели от страст същества, които опитваха да се слоят.

– Хю... – Катрин се изви като лък и достигна върха на насладата, а конвулсивно потръпващата ѝ утроба заплашваше да го погълне.

Стенейки, Хю се строполи върху нея и зарови лице на рамото ѝ. Катрин се притисна към него и го обви с ръце, сякаш за да го запази от всичко, което можеше да застраши крехкото им щастие. Когато възбудата им се уталожил и ударите на сърцата им отново станаха равномерни, двамата влюбени потънаха в сладка дрямка.

– Ммм – промърмори насън Катрин и зарови лице на гърдите на съпруга си.

В следващия миг настана такава олелия, сякаш адът се бе продънил върху им.

Вратата се отвори с трясък и в стаята се втурна Мод, следвана по петите от Патрик, Мейв, Шана и Вулкан. Хю се надигна и закри Катрин от погледите на натрапниците;

– Госпожа Катрин е изчезнала безследно – извика Мод, – а Матю пици от глад.

– Търсих я в градината и конюшните – добави Патрик.

– Между другото, Собъл си е в конюшната.

До рамото на Хю изникна една бакъреночервена грива.

– Донеси Матю тук – нареди Катрин на Мод и седна в леглото,

грижливо придърпвайки чаршафа чак до брадичката си.

Патрик се усмихна широко на Хю, който дяволито му се ухили в отговор. Надушил господарката си, Вулкан изляя и толкова неочаквано скочи на леглото, че чаршафът се изхлузи и откри гърдите на Катрин. Тя се изчерви и веднага го придърпа обратно. Мейв и Шана се втурнаха в леглото, за да поздравят майка си.

– Мод – повтори Катрин, – донеси сина ми тук. – Възрастната жена побърза да изпълни желанието на господарката си.

– Ти си съвсем гола, мамо – констатира Мейв. – Какво правиш тук?

Хю се закиска и си спечели един строг поглед от страна на жена си.

– Играя с татко – обясни Катрин на по-голямата си дъщеря.

– Може ли и аз да си поиграя с вас? – попита Шана.

Хю отметна глава назад и прихна. Патрик се присъедини към него.

– Това са игри за възрастни, сладка..

– Кой иска да поюздим понито? – попита Патрик, при което двете момичета нададоха ликуващи възгласи. – Тогава елате да потърсим Суут.

Без да чакат повторна покана, Мейв и Шана излетяха от стаята, следвани по петите от Вулкан, който едва не събори носещата плачещото бебе Мод.

– Патрик, кажи на Поли, че ще ми трябва едва по-късно – рече Катрин, докато мъжът излизаше от стаята.

– По-късно Поли ще се радва да го чуе, но в момента е надвесена над нощното гърне.

– Да не е болна? – попита Мод, внезапно наострила уши.

Патрик се ухили на тъща си.

– Не, любезна ми майчице, бременна е. – След това изчезна, и само смехът му остана да ехти в стаята, където тримата слисано бяха вперили погледи в празната рамка на вратата.

– Хм! – изсумтя Мод и подаде Матю на майка му. – Най-сетне и този нехранимайко да направи нещо свястно.

Катрин отметна чаршафа и постави гладното бебе на едната си гърда. Матю звучно засмука зърното.

Хю усмихнато гледаше жена си и малкия си син, след това извика на Мод, която тъкмо се канеше да излезе от стаята;:

– Съобщи на гостите да не ни чакат за вечеря. Ако възникнат някакви проблеми, решавайте ги двамата с Патрик.

– Да, господине. – Вратата се захлопна след възрастната жена.

Хю доволно наблюдаваше сина си.

– Много е гладен, прав ли съм? – забеляза той.

– Приликата между него и баща му е поразителна.

Подсмихвайки се, Хю обви ръка около рамената на Катрин, привлече я към себе си и я погъделичка по гърба, което я накара да се закиска.

– Може би наистина трябва да намеря на Матю бавачка – каза тя, имитирайки Айлийн. – Едно гладно бебе може да прекъсне много приятни занимания. Какво ще кажете вие, светлейши графе?

Хю нежно повдигна брадичката на Катрин и я накара да го погледне. Той се взря в хубавите зелени очи на съпругата си и притисна тръпещите си устни към нейните в дълга и страстна целувка.

– Обичам те, сладка моя графиньо – прошепна той току пред устните ѝ.

КРАЙ

© 1992 Патриша Грасо
© Ангел Христов, превод от английски

Patricia Grasso
Emerald Enchantment, 1992

Сканиране: ?
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2008
Редакция: julie81, 2009

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11237>]